
İPEK
ONGUN
Yıllar Sonra
BİR GENÇ KIZIN
GİZLİ DEFTERİ
11
ROMAN

İPEK ONGUN

Yıllar Sonra

BİR GENÇ KIZIN
GİZLİ DEFTERİ
11

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

TEŞEKKÜR

Bu kitaba emeği geçen Ilgın Sönmez, Alev Zeynep Şimşek ve Yeliz Üslü'ye çok çok teşekkürler...

Ayrıca bu süreçte özel bir yeri olan Sibel Bakadur ve tatlı kızı Serra Bakadur'a da değerli katkıları nedeniyle teşekkür etmek isterim.

Ve her kitabımda olduğu gibi, sevgili eşim Alp Ongun'a, desteği, anlayışı ve yardımları için, *iyi ki varsın* diyerek gönülden teşekkürler... Teşekkürler.

E, pes valla...
Pes ki, ne pes...
Tam on cilt Serra... Yirmi yılı aşkın bir süre...
Ve artık tamam, dedim.
Her şey tadında, dedim.
Dedim de dedim.
Bakın size yeni bir kitap yazdım, dedim.
Hem de çok severek... Adı, *Yoksa Hayat Gençken Daha mı Zor?*
Biz de onu sevdik ama...
Önce Serra - 11'i yaz, sonra ona devam edersin, dediler.
İnanılır gibi değil.
Sayfalar açtılar, gruplar oluşturdular, fikir ürettiler, öneriler getirdiler ve imza günlerinde hep aynı isteği yinelediler.
Serra'nın devamını istiyoruz.
Şimdi de kızı yazsın ama Serra da yazsın.
N'oolur yazın, dediler, n'oolur.
Ve onca baskı karşısında...
Ben yine oturup düşünmeye başladım.
Hem de...
Tam üç kez veda etmişken...
Yine onlar, benim sevgili okurlarım kazandı.
Ve işte 11. kitap.
Bu kez hem Serra yazdı, hem de Selin.
O zaman buyurun, okuyun.
YILLAR SONRA...

İPEK ONGUN

Bu kitabı, aydınlık günler dileğiyle,
beni yazmaya zorlayan o gençlere ithaf ediyorum.

Sır tutabilir misin sevgili defter?

Az önce öyle bir şey yaşadım ki...

Kimseyle paylaşamam.

Hiç kimseyle...

Oysa...

Anlatmak istiyorum.

Birileriyle paylaşmak istiyorum.

İçim içime sığmıyor.

İşte tam da bu noktada aklıma sen geldin.

Annem hep, anı defteri tut Selin, der.

O çocukluğundan başlayarak ama daha çok genç kızlığında hep anı defteri tutmuş.

Hâlâ da yazıyor.

İnanabiliyor musun, koca kadın, hâlâ anı defteri tutuyor.

O, benim dert ortağım, sırdaşım, der defteri için.

Ne olur diye düşünüyordum... Bugüne dek.

Sırf o ısrar ediyor diye seni yanıma aldım. Aslında yazmaya hiç niyetim yoktu.

Ama...

Bugün...

Nereye sığınacağımı, yaşadıklarımı kiminle paylaşacağımı bilemediğim bir anda, aklıma sen geldin.

Ve inan, şu anda, kalemi elime aldığımdan bu yana sanki bir parçacık da olsa rahatlamaya başladım.

Sana *arkadaşım* diye seslenecegim, haberin olsun!

Bak şimdi arkadaşım, olay şöyle gelişti. Evde herkes öğle uykusuna yatmıştı. Ben de bir süre okudum sonra sıkıldım ve yeni mahallemizi bir keşfedeyim diye lastiklerimi ayağıma geçirip usulca evden çıktım.

Bu yıl, teyzemlerin evinin bitişiğinde bir aylığına bir ev tuttuk. Annemle teyzemin kararı. Kışın yeterince birbirimizi göremiyormuşuz, bari yazın bir süre bir arada olalım diye düşünmüşler.

Anneannem bizimle kalıyor, neneminse iki evde de odası var, kâh Sırma teyzemlerde, kâh bizde kalıyor. Tabii bir de biz kuzinlerin yani Sude Mey, Ava ve benim daha bir kaynaşmamızı istiyorlar.

Tabii sizin böyle bir isteğiniz var mı diye bize soran yok, o başka. Ama Sude de, Ava da iyidir, idare ederler.

Annem, kuzinlerin kardeşlermişçesine kaynaşmalarının ne kadar önemli, hayat boyu birbirimize destek olmanın ne denli değerli olduğu üzerine uzun bir konuşma yaptıktan sonra, benim bu konuda ne düşündüğümü sordu.

Ben de, "Göreceğiz," şeklinde kısa ve özlü bir cevap verince, pek de mutlu olmadı!

Oysa –doğruya doğru.

İlişkilerin hayat boyu ne şekil alacağını ben şimdiden bilemem ki.

Konumuza dönelim:

Sokaklar ıssız ve sessizdi. Burada millet öğle uykusunu çok ciddiye alıyor anlaşılan. Sokaklarda pek bir şeyler bulamayınca, bildiğin Çeşme evleri, bahçeleri... denize doğru yürüdüm. Yol plaja çıkıyordu, iyi, biraz da kumda yürürüm diyerek lastiklerimi çıkarıp elime aldım ve yürümeye devam ettim.

Derken hoş bir müzik sesi geldi kulağıma. Baktım ileride, deniz kenarında bir kafe. Ses oradan geliyor olmalı, diye düşünüp oraya doğru yürümeye devam ettim. Gerçekten de çok hoş bir kafeydi. *Nasıl oldu da bizimkiler burayı keşfetmediler,* diye düşündüm. Sırma teyzemle Deniz enişte yeni yerler denemeye pek meraklıdır. Annemle babamsa, ı-ıh, onlar bir yer beller ve biz hep aynı yere gideriz!

Kafe, alçak, tuğla duvarlarla çevrilmişti ve o tuğla duvarlar, içlerinde kıpkırmızı sardunyalarla aynı zamanda saksı görevini yerine getiriyordu... Çok tatlı bir görünümü vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Nasıl yerimden zıplamışım ki, "Sizi korkuttum galiba..." dedi aynı ses.

Ve–

Ahhh...

Bana bakan dünyanın en güzel gözleri...

Mavi...

Hayır, hayır, mavi değil, lacivert...

Yani olamaz böyle bir renk, olamaz bu güzellikte gözler...

Gözlerine öylesine dalmışım ki, nutkum tutulmuştu, cevap filan veremedim.

Gülümsedi ve tekrar etti, "Yardımcı olabilir miyim?"

Zar zor kendimi toparladım ama eminim EMİNİM yüzüm pancar gibi olmuştu çünkü yanaklarımı ateş basmıştı.

"Şeyyy..." dedim, "buradan geçiyordum da..."

Gözleri elimdeki spor ayakkabılara ve çıplak ayaklarıma takıldı.

Kahretsin!

Kim bilir ne şapşal görünüyordum.

"Haklısın," dedi, "ortalık sakinken yürümek en iyisi."

Ben de bir şeyler söyledim ama valla hatırlamıyorum.

O kadar yakışıklıydı ki...

Uzun boylu, kumral. Ve o şahane gözler...

Gülüşü de apayrı bir şey.

Öyle çekici ki...

Dayanılır gibi değil.

Önüne kocaman, siyah bir önlük bağlamıştı.

E, tabii sonsuza dek orada dikilip kalamazdım.

"İyi günler, ben gideyim," dedim.

Gülümsedi, "Tamam," dedi.

Sonra arkamdan seslendi, "Yine bekleriz."

Kendime geleyim diye bir süre sokakları dolaştım, nereye gittiğimin, ne yapmak istediğimin farkında bile değildim.

Çarpılmıştım!

Resmen çarpılmıştım!

Tanrılar gibi yakışıklıydı.

Nasıl da soylu bir havası vardı.

Ya o lacivert gözler.

Ya o gülümseme.

Sıcacık.

Beni kucaklarcasına...

Neden sonra eve dönebildim. Tabii annem hemen, "Neredeydin Selin?" diye üstüme atladı.

Ay, hiç havamda değilim, dedim içimden.

O devam etti, "Bak, lütfen, lütfen, dolaşmaya ya da denize gideceğin zaman haber ver, nerede olduğunu bileyim. Ayrıca cep telefonun da yanında olsun."

"Üfff..." demişim. Farkında değilim.

"Hiç öyle üfleme küçük hanım. Biz bir yere giderken sana haber veriyoruz, öyle değil mi?"

"Tamam, tamam," deyip odama kaçtım.

Ve kendimi hemencecik yatağıma atıp gözlerimi tavana diktim.

Garip hisler içindeydim.

Gülmek geliyordu içimden; yüzü, bana gülümseyişi gözümün önüne gelince çok ama çok mutlu oluyordum.

Ama aynı zamanda ağlamak da istiyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlamak hem de...

Nasıl şeydi bu?

Daha önce hiç böyle bir duygu içinde olmamıştım.

Tamam, okulda beğendiğim çocuklar olmuştu.

Ama nezle gibi bir durumdu yaşadıklarım.

Şöyle; birini beğeniyordum, tam galiba âşık oluyorum derken –geçiveriyordu!

Aynı, *nezle oluyorum galiba* derken, geçivermesi gibi.

Bu... bu... bu bambaşka bir şeydi.

Tüm kimyam bozulmuştu sanki.

Ve sonuçta–

Bunun aşk olduğuna karar verdim.

Aşk!

İlk görüşte aşk!

Yıldırım aşkı!

İnsanlar boşuna demiyor, *yıldırım çarpmışa* döndüm diye.

Ya da çarpıldım...

İşte ben şimdi bunu yaşıyorum.

Ve bu, seninle benim aramda kalacak.

Bir sen bileceksin, bir ben...

Bu benim gizli aşkım olarak kalacak.

Adını bilmediğim için, bundan böyle bu defterde ondan söz ederken, G. A. harflerini kullanacağım.

Ona göre...

Acaba onu yine görebilecek miyim?

Hem çok mutluyum, hem çok mutsuz.

Bütün sabah otelin plajındaydık.

Bir yandan Sude Mey'e söylemek istiyorum, bir yandan da G. A.'yı kendime saklamak.

"Çocuklar," diye seslendi Sırma teyzem, "sadece havuzda hoplayıp zıplamak yok, denizde de yüzün biraz."

"Ama," dedi Ava, "ağzımıza burnumuza tuzlu sular doluyor."

"Deniz çok dalgalı," diye yakındı Sude. Onun derdi de saçları. Aman bozulmasın! Süslü kokoş!

"Hamam suyu gibi havuzda yüzmesi kolay tabii, marifet dalgalı denizde de yüzebilmek, değil mi Serracığım?"

"Çok haklısın," dedi annem ve hemen ayaklandı, "hadi el ele verip iskeleden atlayalım."

Teyzem de koca kadın, ayağa fırlamaz mı! Onların bu çocuksu hâlleri beni ne kadar utandırıyor bir bilseler...

Sude'ye baktım, aynen, duygularımı yansıtırcasına gözlerini devirdi.

"Hadi ama hadi," diye bizi çekiştirdiler. Böylece hep birlikte denize atladık. Onlar kahkahalar atıyordu ama Sude'yle ben orada görünmez olmayı yeğlerdik! Annelerimizin şu hâline bakar mısınız! Bin yaşındaki kadınlar, birbirlerine su atıyor, çığlık çığlığa gülüşüyordu. Yüzümüze çarpan dalgalar da cabası...

Ama laf aramızda, soğuk su iyi gelmişti. Eh, itiraf etmeliyim ki, eğlendik de.

Sırma teyzem, "Öğlen yemeğini teknede yiyeceğiz, ona göre," diye seslendi.

Annem de, "Memnuniyetle," diyerek onu yanıtladı. Babalar zaten teknedeydiler. Böylece bir süre sonra biz de tam takım teknedeydik. Deniz enişteyse çoktan mutfağa girmişti.

"Haydi kızlar, iş başına," diye seslendi. "Sofrayı kurun bakalım, ben de burada sizlere parmaklarınızı yiyeceğiniz bol sebzeli bir makarna hazırlıyorum. Geleneksel aile yemeğimizi..."

Böylece o daracık merdivenden ine çıka tabakları, çatal bıçakları, bardakları, peçeteleri taşıdık.

Ve Deniz enişte elinde kayık tabağıyla belirdi! Görüntü gerçekten muhteşemdi, ağzım sulandı, resmen ağzım sulandı. Patlıcanları doğramış, kızartmış. Havuç ve kabakları ince ince doğrayıp onları da kızartmış. Bir de bol domatesli, biber salçalı, sarımsaklı sos hazırlamış mı! Onu da sebzelerle birlikte makarnanın üstüne boşaltmış mı sana...

Tabii anında büyük bir alkış koptu.

Babamsa bizlere içecekleri dağıtmakla meşguldü. Sonuçta, bana sorarsan muhteşem bir yemek yedik.

Ardından isteyene meyve, isteyene dondurma. Ve kahveler... Tabii yine o daracık merdivenlerden inip çıkmak bize düştü kahve servisi için.

Sırma teyzem, "Yediklerinizi hak edin bakiiim kızlar," dedikçe annem kahkahayı basıyordu. Onların böyle bir öğretmenleri mi varmış ne, böyle dermiş.

Aman ne komik! Ha-ha-ha... Yemek faslı sona erince herkes bir köşeye çekildi. Biz de, Sude'yle ben yani, dergilerimizi alıp ön güverteye uzandık.

Ve tam da beklenildiği gibi Ava dibimizde bitti. Sanırım Sude de bazen sıkılıyor Ava'dan ama bir şey diyemiyor. E, ne de olsa kardeşi.

Ha, bir de bu tatilin bir kuralı var.

Dikkat! Dikkat!

Olabildiğince sanal ortamdan uzak durulacak!!!

"iPad'ler, iPhone'lar, i-bilmemneler istemiyoruz, ona göre..." demişti annem. "Biz bu tatile, aile bir araya gelsin, birbirimizle vakit geçirelim, konuşalım, bir diğerimizin hayatında neler oluyor, neler bitiyor öğrenelim, özetle, sohbet edebilelim diye birlikte çıktık. Ayrıca restoranlara gittiğimizde de, hiçbirinizin elinde o aygıtlardan görmeyeyim. Hep birlikte yemek yiyeceğiz, konuşacağız."

"Ama siz hep aranızda konuşuyorsunuz. Hem de bizi hiç ilgilendirmeyen konularda. Biz de sıkılıyoruz."

Annem bu sözler üzerine şöyle bir durakladı. "Sahi mi?"

"Evet," dedim, "çok sıkılıyoruz, o zaman da, senin deyişinle o aygıtlarla oyalanıyoruz."

"Tamam o zaman," dedi kararlı bir tavırla, "biz de bundan böyle yemeğe çıktığımızda sizlerin de ilgilendiği konularda konuşalım." Sonra şöyle bir durdu ve ekledi, "Hatta... daha da iyisi, konuları siz belirleyin."

Aldık mı başımıza belayı?

Sude'ye bunu anlattığımda bana ne biçim kızmıştı.

İşte bütün bu konuşmalar ışığında önümüzde uzanan uzuuun saatlerde yapabileceğimiz sadece ve sadece yüzmek ve okumaktı.

Sude, "Telefonu elime alamıyorum bile, annemin öylesine gözü üstümde," diye yakındı. "Bana sorarsan bizim anneler bu aile muhabbeti durumunu iyice abarttılar."

"Ne demezsin," diye içimi çektim.

"Hayır, bir şey değil, Kıvanç'ı arayamıyorum."

Kıvanç, Sude'nin hoşlandığı çocuk. O da Sude'den hoşlanıyor ki hep arıyor. Eee, Sude'den kim hoşlanmaz ki... Muhteşem saçları, yeşil gözleri ve uzun boyuyla çok hoş bir kız o. Ava da güzel ama Sude'nin tam tersi. O da boylu ama kısacık, siyah saçlı, simsiyah gözlü... Hani kardeş demeye bin şahit ister. Ava küçükken onunla dalga geçerdik, seni sokakta bulup almışlar diye. Ne kötüymüşüz.

"Sen hangi dergiyi okuyorsun?" diye sordum Sude'ye. Teknede doğru dürüst kitap okuyamayacağımızı düşünerek dergilerimizi almıştık yanımıza.

"Ben *Trendy* ile *Go Girl*'ü aldım. Sen?"

"Ben de *Hey Girl*'ü okuyorum."

"Aaa, çok iyi, okur, değiş tokuş yaparız."

Ava hemen lafa girdi ve sanki ona soran varmış gibi, "Ben, *National Geographic* okuyorum," dedi yüksekten yüksekten.

Kendimi tutamadım, "Aferin sana," dedim. Sude su içiyordu o sırada, benim bu lafım üzerine öyle bir güldü ki, suları püskürttü.

Neyse, dergilerimize döndük ama benim aklım G. A.'da. Onu görmek, onunla konuşmak istiyorum.

İyi de... nasıl?

Kalkıp öylesine gidip orada oturamam ki... Ya yemek yiyeceksin, ya bi' şey...

E, tek başıma da yemek yiyemem herhâlde.

Ah, gülümsemesi de ne hoştu.

Hem de gözlerimin içine bakarak.

Acaba beni beğendi de ondan mı gülümsedi? Yok yaa... O neredeee, ben nerede.

Öylesine gülümsemiştir işte.

Ne kadar da yakışıklı.

"Kızım, sen niye öyle gülümseyip duruyorsun?"

Sude'nin sesiyle dünyamıza çok hızlı bir dönüş yaptım.

"Kim? Ben mi?"

"Yok, ben. Kendi kendine gülümseyip duruyordun. Hayırdır ne var?"

"Okuduğumla ilgili. Ona gülümsüyordum herhâlde."

Sude bana garip garip baktı, neyse ki okumasına devam etti.

Vay be...

Az kaldı yakalanıyorduk.

G. A., ikimize de büyük geçmiş olsun!

Tekne sefamız akşama kadar sürdü. Tabii durum böyle olunca da, akşam üstü yürüyüşümü yapamadım ve G. A.'yı göremedim maalesef.

G. A. ile bir yolunu bulup bağlantı kurmalıyım. Bir yolunu bulmalıyım.

Mutlaka...

Mutlaka...

Çok sevinçliyim!

Benim güzel kızım, Selinciğim, anı defteri tutmaya başlamış.

Ne güzel! Ne güzel!

Ben de bu yaşlarda başlamıştım.

Dün gece kapısını aralayıp baktığımda onun harıl harıl yazdığını gördüm ve öyle mutlu oldum ki... Keyfi kaçmasın diye seslenmedim, yavaşça uzaklaştım.

Eee, biz biliriz böyle işleri, anı defterini yazarken yanında kimseyi istemezsin.

Selin defteri yanında taşıyordu ama yazmıyordu. Oysa ailece tatile çıkınca veee sanal ortamı kısıtlayınca -gerçi önceleri bana kızdı ama bak, nasıl da ilham geldi- oturdu yazıyor.

Ayrıca, teyzeydi, enişteydi, anneanne, kuzinler derken, o da oturdu düşüncelerini, duygularını kaydetmeye başladı. Ailesiyle olmak başka bir şey azizim. Eminim o da benim bu kısıtlamalarımın haklı-

lığını anlamıştır ve, itiraf etmese de, annem meğer ne doğru düşünmüş diye geçiriyordur içinden.

Bir başka büyük sevinç...

Bizim *kızlarla* uzun uzun planlar yapmıştık kışın. Biz buradayken işlerini ayarlayıp gelmeleri söz konusuydu.

Aslanım Melis aradı. Her zaman olduğu gibi yine her şeyi o düzenlemiş. Melis, Dilek, Esin kesin geliyorlar; Toprak'ın yine bir pürüzü var, halledebilirse o da gelecekmiş.

Erkeklereyse... Uymuyormuş!

Aman! Zaten onlara ne zaman uyuyor ki? Şu erkekler de ne kadar mızmızlar, yerlerinden kımıldamak için kira isterler, benim sevgili ve biricik eşim de buna dâhil.

Dilek, Derya'yı, Esin, Cengiz'i getirecekmiş, Melis'in Başak belirsizmiş, arkadaşlarıyla bir programları mı varmış, ne...

İşte şimdilik durum bu. Benim hemen kolları sıvayıp kızların gönlüne göre hoşluklar düşünmem gerek. Bir gün Dalyan'a gider, balık yeriz. Bir gün Alaçatı alışveriş günü olur. Bunu yapmazsam, yani programa bir alışveriş günü koymazsam, alışveriş cadısı Melis beni yer... Yer... Bir gece yine Alaçatı'da oluruz, çok hoş yeni yerler açılmış. Ayrıca antikacılar, butikler, sanat atölyeleri de var bakıp gezilecek.

Bugün öğleden sonra, anneannem, annem, Defne teyzem ve Sırma'yla terasta oturmuş konuşuyorduk da, yıllar nasıl da uçup gidiyor.

Şu ağaçlıklı yollarda, yaz sıcağında, sevgililerimizi düşünerek yürüdüğümüz günler... İlk gençlik yıllarımız...

Sırma'nın araba yarışına katılma tutkusu...

Bir de Sırma Hanım, "Neydi o çocuğun adı?" diye sormaz mı...

"Senin yüzünden az kalsın kalpten gidiyordum. Şuna bak, adını bile hatırlamıyor Bora'nın."

"Aman Serra, abartsaydın bari. Durur durur başıma kakar. İyi ki bir çocukluk yapmışım."

"Çocukluk mu?! Çılgınlık desene buna," dedim. Defne teyzem de beni destekler gibi derin derin içini çekti.

"Ya bunun Cüneyt'i?" dedi hemen Sırma. Bu kez annem konuştu. "Sahi, nasıl da beklemiştin Ankara'ya gelmesini."

"Evet," dedim, "Ankara'ya dönerken Cüneyt'ten ayrılıyorum diye nasıl da üzülmüştüm. İçimin acısı hâlâ aklımda..."

"Eee, ilk aşklar başka tabii," diye bu kez anneannem lafa girdi.

"Dedem sizin aşkınızı anlatmıştı bana."

Sırma, "Hadi anneanne, anlatsana..." dedi.

Anneannem, annemle teyzeme döndü. "Ayol şunlara bir şey söylesenize..."

"Ama anneciğim, sizin öykünüz de gerçekten unutulur gibi değil. Şimdi nerede böyle aşklar?"

Annem birden bana döndü. "Sahi senin şu Cüneyt ne oldu, nerededir, ne yapar biliyor musun?"

Ben, "Cüneyt, Tümay'la evlendi, biliyorsunuz," deyince, "Sahi, sahi... hatırladım," dedi.

"Ama sonrasını bilmiyorum, Çeşme'ye kaç kez gelip gittik nedense onlara hiç rastlamadık."

Tam o sırada bizim kızlar ufukta belirdi.

"Ooo, kurul toplanmış," dedi benim Selin'im.

"Acaba neler konuşuluyor?" diye hemen ekledi Sude Mey.

Ava'ysa, elleri ceplerinde, yüzünde hafif alaycı bir gülümseme bize bakıyordu.

Sırma atıldı, "Büyükannenizle büyükbabanızın büyük aşkından söz ediyorduk. Artık bugün böyle aşklar yok, diyorduk."

"Tesuphanallah," dedi anneannem, "bunlar da beni doladılar dillerine. Bakmayın siz onlara çocuklar."

"Bak, bak," dedi bu kez Defne teyzem, "nasıl da konuyu kapatır."

Biz böyle didişir ve gülüşürken, Selin'den bir ses yükseldi, kafa tutarcasına.

"Niye bugün böyle aşklar yok diyorsunuz?"

Vee... tam da korktuğum gibi... bizim Sırma böyle bir söylemi hiç kaçırır mı!

"Durun! Durun! Bir dakika durun... Yeni kuşak, genç kuşak konuşuyor! Demek sizin gündeminizde de büyük aşklar var, doğru mu anlamışım."

Hepimiz gözlerimizi dikmiş, benim Selin'ime bakıyorduk. Her ne kadar karizmayı çizdirmemeye gayret ettiyse de, sesi bir ton alçalarak "Yani... neden olmasın... diyorum," dedi.

Bu sefer Defne teyze aldı sazı eline. Mavi gözleri ışıl ışıl, bir projektör gibi dikiliydi Selin'in yüzüne. "Bildiğin bir aşk öyküsü varsa... şöyle büyük bir aşk hikâyesi, anlat da biz ihtiyarcıkların gönlü ısınsın."

"Aman teyzeee..." dedi benim zavallı Selin'im. "Ne bileyim, vardır herhâlde."

"Yok, yoook... Senin bildiğin bir şey var ama bize anlatmıyorsun. Bak şimdi, Sırma senin sadece teyzen ama ben... ben senin koca teyzenim," derken yine o mavi gözlerini aça aça konuşuyordu.

Hepimiz gülmekten kırılıyorduk.

Zavallı kızımın dışında.

"Teyze," dedim, sonunda dayanamamıştım. "Rahat bırak kızımı, o ne bilsin büyük aşk var mı yok mu, o daha çocuk."

"Anne!!!"

"Ay, pardon, affedersin Selinciğim," deyip yine teyzeme döndüm. "O bir genç kız."

Bu kez Sude yetişti Selin'in yardımına. "Anneannem bizi de hep o kocaman mavi gözleriyle korkuturdu, Selinciğim."

"Hem de ne biçim," diyerek bir destek de Ava'dan geldi.

Konuyu Selin'imin üstünden almak için, "Çocuklar, biliyor musunuz, asıl korkutmayı benim babaannem yapardı," dedim.

"Sahi mi? Ne yapardı?" diye merakla sordular Sude Mey'le Ava.

"Beni elimden tutar, parka götürürdü Ankara'da. Orada, parkta, dev heykeller vardı. Türk! Öğün, Çalış, Güven yazan bölümdeki dev adamlar.

"Ve babaannem bana, *bak bu adamları görüyor musun, onlar da bir zamanlar bizim gibi insandılar ama... bir gün taş kesildiler*, derdi. Ben dehşet içinde dinlerdim, o, devam ederdi, *neden biliyor musun*, diyerek.

"Bense başımı iki yana sallardım ağzımı açmadan. Sonra o, gözlerini bana diker, sesini kalınlaştırarak, yani tam bir korku efekti yaratarak, *annelerineee-yalan-söylemişler-de-ondan*, derdi bu sözcüklerin beynime kazınmasını istercesine. Ve eklerdi, *anneye yalan söyleyen taş olur*! Korkudan büzülerek dinlerdim bu öyküyü. Hâlâ hatırlarım."

"Ne terbiye sistemi ama," dedi annem, "çocuğu korkutmak. Korkutarak bir yere varılacağını sanmak. Ne kadar yanlış Allah'ım, ne kadar."

"Oysa," diye annemi yanıtladı Ava, "annem de bana bir öykü okumuştu, ben de onu unutmam."

"Nasıl bir öyküymüş bu?"

"Adı, Küçük Kız ve Dev."

Bugün yine öğleden sonra G. A.'nın olduğu yere doğru bir yürüyeyim, dedim. Belki onu görürüm umuduyla...

Görüp de ne olacak... ama görme isteğinden kurtulamıyorum Hiç aklımdan çıkmıyor, hep onu düşünüyorum.

Bana ne de güzel gülümsemişti. Belki karşılaşırız, belki yine bana gülümser. Belki de konuşuruz, tanışırız filan. Belli mi olur... diye...

Öte yandan öylesine yürümek de saçma gibi geldi. Ben de deniz kabukları topluyormuşum gibi yaparak gittim. Arada sırada eğilip gözüme ilişen deniz kabuklarını kumların arasından veya suyun içinden alıyordum. Onun bulunduğu ya da çalıştığı ya da her neyse, oraya yaklaşırken kalbim nasıl da çarpıyordu, nasıl...

Çaktırmadan, yan gözle bakarak yürümeye devam ettim. Kafe yine bomboştu. Bu saatte kim olur ki! Biraz daha yakla-

şıp içeri doğru baktım. Tabii bu arada deniz kabuğu arıyormuş gibi yapmayı da ihmal etmiyordum.

Ve–

Onu gördüm.

Yine bardaydı.

Yine o piyano sesi, o güzel müzik.

Ama bu kez...

Barda bir kadınla konuşuyordu!

Bikinili bir kadın...

Beline pareosunu şöylesine bağlayıvermiş.

Yanık tenli, çıplak ayaklı.

Gür, dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülen muhteşem bir kadın.

Önlerinde birer bardak, konuşuyor, gülüşüyorlardı. Olduğum yerde kalakalmıştım.

Salak ben.

Ve–

Seslendi.

"Bir şey mi istediniz?"

Beni...

Hatırlamamıştı bile...

Ben de kim bilir orada dikilip nasıl bakıyorduysam, dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Aferin salak bana!

"Hayır, hayır," dedim bir telaş. "Özel bir deniz kabuğu arıyordum da..."

Tamam, dercesine elini salladı ve kadınla sohbete devam etti, ben de kendimi gerisin geriye attım.

Taş kesilmiştim sanki.

Kulaklarım uğulduyor, yanaklarım yanıyordu.

Beni hatırlamamıştı yaaa...

Oysa geçen gün ne güzel gülümsemişti.

Beni tanımamıştı ve dünya güzeli bir kadınla konuşuyordu, gülüyordu. Çok keyifliydi.

Acaba sevgilisi miydi?

Yoksa arkadaşı mı?

Ahhh, ah... onun gibi yakışıklı adamın peşinde kim bilir daha kimler vardır.

İçim acıyordu, içim.

Olacak iş mı...

Sen tut, en olmayacak adama âşık ol. Bizim sivilceli çocuklardan birine âşık olsan ya, a akılsız Selin! Eve girerken ağladığımı fark ettim ve hemen sildim gözyaşlarımı. Annem de, aksilik bu ya, mutfaktan çıkıyordu.

"Yürüyüş için bu saatin doğru zaman olduğundan emin misin? Hava çok sıcak. Akşamüzeri yürüsen daha iyi olmaz mı?"

Üf yaaa, üfff.

Her şeye karışırlar, her hareketine bir laf ederler.

Ve yine annem...

"Gelecek hafta Derya'yla Cengiz geliyorlar. Ev sahibeleri olarak, onlar için bir program düşünmeye başlasanız iyi olur."

"Çok derdimdi," dedim. Tabii içimden.

Hiç cevap vermeden odama girip kapıyı kapattım.

Kendimi yüzüstü yatağıma attım. Yastığın serin yüzü yanaklarımın ateşini almıştı.

O sıcak, güneşli havadan sonra odanın serinliği iyi gelmişti ama içim hâlâ alev alevdi.

Çok acı çekiyordum.

Birisi tık tık kapıya vurdu.

Üf yaaa, üfff... Ben derdimle baş başa kalmak istiyorum, çok şey mi istiyorum bu hayatta, diye bağırmak geldi içimden.

Ve kapı aralandı.

"Gelebilir miyim?" Sude'ydi.

"Tabii, gel."

"Annem seninle konuşup Derya ve Cengiz için bir program yapmamızı söyledi de..."

"Benimki de bana aynı şeyi söyledi."

"Sen iyi misin?" Sude eğilmiş, yüzüme bakıyordu.

"İyiyim," dedim zar zor.

"Gözlerin kızarmış, ağladın mı yoksa?" demesine kalmadan bende bir ağlama, bir ağlama.

"Ah, canım benim," diye hemen sarıldı bana. O sarılınca ben beş beter ağlamayı sürdürdüm. Kaç gündür içimde sakladığım sır hıçkırıklarla ortaya çıkıyordu işte.

Sonunda ağlamaya ara verip "Ben âşık oldum," dedim, burnumu çeke çeke.

Büyük bir aşkın açıklanışı hiç de böyle olmamalıydı. Ne bileyim, daha dramatik, daha romantik bir açıklamayla olmalıydı bu iş ama... benim de elimden gelen buydu. Bütün bu düşünceler, bir kez daha ağlama krizine girmeme neden oldu.

"Ay, ilahi..." dedi Sude gülerek, "ödümü koparttın. Ben de çok kötü bir şey oldu sandım."

"Daha ne olsun! Hiç umut olmayan birine âşık oldum. Ve o, benim varlığımdan haberdar bile değil."

"Biz de onu haberdar ederiz canım," dedi Sude.

"Yok, yok! Hiç umut yok. Hem bugün muhteşem bir kadın. Ve pek samimiydi."

"Bak şimdi," dedi Sude, gecip karşıma otururak. "Önce bu kişinin neyin nesi olduğunu öğrenmemiz gerek. Ön araştırma yani...

"Araştırma sonrasında durumunda bir sakatlık yoksa o zaman ikinci asamaya gececeğiz. Yani onunla tanışma yollarını araştıracağız."

"Ama o çok yakışıklı, hayatta bana bakmaaaz," diye inildedim.

"Ama sen de çok hoş bir kızsın."

"Ben de buna inandım!!!"

"Bak işte," dedi Sude, "bu tür söylemler çok kötü. Psikologlar, bunu kişinin kendini engellemesi olarak açıklıyorlar. Bu senin yaptığın kötümser bir tutum, başarıyı engelliyor. Oysa, olumlu düşüneceksin ki, başarıyı yakalayabilesin. Bakma bana öyle. Bunları ben söylemiyorum, psikologlar söylüyor kızım. Pozitif psikoloji diyorlar."

İçimi çektim, "Anneannem de hep *iyi düşün ki iyi olsun*, der."

"Yaaa, gördün mü bak. Şimdi ilk yapılacak iş, onun hakkında bilgi edinmek. Öyle ya, bakarsın mafya filan çıkar, Allah korusun."

"Ay Sude, neler söylüyorsun sen öyle. Mafya filan..."

"Canım hiç mi film izlemiyoruz ya da dizi? Ne tipler var hayatta. Adımını sağlam atacaksın."

"Haklısın," dedim, son hıçkırığımı da yutarak.

Sude kendini kaptırmış, konuşuyor da konuşuyordu.

"Bir kere Google'dan o kafeyi araştırırız. Sahibi kimdir, nedir... Sonra bizim çocuklara çaktırmadan sorarız, o kafeye gittiler mi, sahibini, çalışanlarını filan tanıyorlar mı, adları ne..."

"Çocuklaaar... Hadi gelin çaylar hazır..." diye annemin sesi bizlere ulaşıp Sude'nin konuşmasını noktaladı.

"Üfff... Canım hiç aşağıya inmek istemiyor."

"İnmezsen bizimkiler tam takım, iki kardeş seni odanda ziyarete gelirler, bilesin."

Kendimi tutamayıp güldüm. Söylediği öyle doğruydu ki...

Annemle teyzem çayları koymuş, yeni aldıkları sakızlı kurabiyeleri servis tabağına yerleştirmekle meşguldü.

"Bunu bir deneyelim, dedim," diyordu Sırma teyzem.

"İyi! Ben sakızlı her şeyi severim," dedi annem, "en çok da sakız tatlısını."

"Kahvesi de hoştur." Anneannem de fikrini beyan etmişti!

"Beyleri bu hafta sonu değişik bir yere götürelim. Daha önce gitmediğimiz bir yere."

"Sırmacığım, biliyorsun baban alıştığından başka bir yere götürdüğünde arıza çıkarıyor."

"Ama anne, bazen de memnun kalıyor, böylece bir yer daha edinmiş oluyoruz."

"Eh, haydi hayırlısı."

Teyzem, anneme döndü, "Senin duyduğun bir yer var mı, hani birilerinin gidip de beğendiği..."

Annem düşünürken nasıl olduysa ben konuşuverdim.

"Ben yeni bir yer gördüm, çok hoş. Hani kabuk toplamaya çıkıyorum ya, orada. Böyle çiçekler içinde, hoş bir müzik sesi geliyor, orayı deneyebilirsiniz."

Sude çaktırmadan bas parmağıyla bana bir aferin çekti.

"Adı ne?"

"Rüyam Cafe."

"Allah Allah, ben duymadım böyle bir yer."

"Hani şu tuğla duvarlı mı," diye sordu bu kez Sırma teyzem, canım benim.

"Evet, evet."

"Tamam, ben oradan söz edildiğini duymuştum, arkadaşlar pek bir övüyorlardı. Aslında kaç yıldır orada ama bu yıl yenilemişler, çok hoş olmuş, diyorlardı. Bence iyi fikir, bu hafta sonu orayı bir deneyelim."

Bi' sevindım, bi' sevindim.

Utanmasam kalkıp oynayacaktım.

Nasıl da düşünmüştüm.

Aklımı seveyim...

"Nerede kaldı bu Ava?" diye söylendi teyzem, "Aaa, ama olmaz ki, bir çay içeceğiz şurada." Gidip içeride seslendi, çıkıp dışarıda seslendi, meğer Ava has arkadaşı Kayra'yla dışarıda basket atmakla meşgulmüş.

"Yanlış doğmuş bu kız," dedi teyzem, "tam bir spor delisi. Ya basket atsın, ya tenis topu peşinde koşsun. Okulda da voleybol takımında."

"Sporda çok yetenekli," dedi annem, "ama sanırım sonuçta birinden birini seçmek zorunda kalacak."

"Hocası da öyle söyledi zaten."

Bu arada kan ter içinde kalmış bir Ava'yla, Kayra da bize katıldı.

Teyzem anneme doğru eğilip "Bizim kızın arkadaşları hep erkek," diye fısıldadı. "Yuvadan bu yana, bu hep böyleydi. O kadar ki, öğretmenleri bana, Sırma hanım, erkek çocuklar hep Ava'yla oynamak istiyorlar, diyordu," dedi sonra gülüştüler Ava'ya bakarak.

Bak işte... Ben buna da çok sinir oluyorum, hakkımızda resmen dedikodu yapıyorlar. Biz oturup onları eleştirsek hoşlarına gider mi?

Mesela biz, annemle teyzemin kirpiklerini boyarken ağızlarını açıp kaşlarını havaya kaldırdıklarında ne kadar komik olduklarını konuşup gülüşsek... Hoşlarına gider mi?

Ava'nın bal gibi kız arkadaşları da var, bi' kere. Ama o, fırfırlı giysilerden, pırıltılı pembelerden vee bebeklerden hiçbir zaman hoşlanmadı. O, koşsun, spor yapsın, ağaçlara tırmansın...

"Biliyor musun," dedi annem, "Ava çok güzel bir kız olacak."

"Der misin?"

"Tabii! O simsiyah gözler, gür saçlar ve de upuzun bacaklarla... Gör bak."

Hey yarabbim...

Derken teyzem de girmez mi topa? "Ben asıl Selin'i çok beğeniyorum," dedi ve ekledi, "inan yeğenim diye söylemi-

yorum. Öyle değişik bir havası var ki. Dümdüz inen o açık kumral saçlar, o hülyalı ela gözler. O masum tertemiz yüz."

Annem bir kahkaha attı, "Karşılıklı geçmiş ne de güzel övüyoruz kızlarımızı."

"E, yalan mı?"

Dayanamadım, gürültülü bir şekilde *üfff*ledim de sustular. Sükürler olsun!

Ama bu kez de teyzem, "Ben bu evde hiç müzik sesi duymuyorum," dedi, bizlere anlamlı bakışlar atarak.

"Sahi," diyerek annem de hemen destekledi onu, "kızlar, geldiğimizden beri kimsenin çalıştığını duymadım. Olmaz ama... Bütün o enstrümanlar buraya kadar boşuna mı taşındı?"

Bu kez anneannem, "Akşama bir konser olsaydı, ne iyi olurdu, kulaklarımızın pası silinirdi," dedi. Sonra, "Üç torunumun da müzikle ilgilenmesi beni ne kadar mutlu ediyor, bilemezsiniz. Anne ve babalarınızın bu konuda duyarlı olmaları, sizlerin de severek müzikle ilgilenmeniz çok güzel. Biz bu gibi önemli konularda yeterince uyanık olamadık," diyerek üzgün üzgün başını salladı.

Annem hemen atıldı, "Bir müzik aleti çalmadığımız için kavruk mu kaldık yani anneciğim?" Sonra sarıldı anneanneme.

"Anacığım, şimdi hem okullar, hem anne babalar müzik eğitimi üstünde duruyorlar. Bizim zamanımızda bugünkü bilinç yoktu, tek tük kişi vardı müzik dersi alan. Onun için üzülme, biz müzikle dinleyici olarak ilgileniyorduk, kızlarımız ise hem dinliyor, hem de çalıyorlar. Ne güzel değil mi?"

Tabii bütün bu laflar üstüne biz üçümüz, şekilde görüldüğü gibi, ben yan flütümü, Sude gitarını, Ava da davulu alarak balkonda bir mini konser verdik.

Ve alkışlar sadece ailemizden değil, yan evlerin balkonlarından da geldi. Duyanlar alkışladı.

E, bu da hoşumuza gitti doğrusu.

Evvet! Evvet!

İşte budur!!!

Aklına koyduğunu yapacaksın.

Neden mi söz ediyorum?

Söylesem de inanmayacaksın amma...

G. A.'yla tanıştım!

Tanıştım yaaa, tanıştım! Veee onun hakkında bir sürü şey öğrendim.

Bak şimdi, sırayla anlatıyorum.

Bir kere bütün aileyi dolduruşa getirip Rüyam Cafe'ye yönlendirdim mi?

Yönlendirdim!

Sude bile beni kutlayıp duruyor, harikasın diyerek.

Kafenin içini doğru dürüst görmemiştim, meğer süper bir yermiş. Kocaman bir ağacın altına bir piyano yerleştirmişler

Piyano çalan da pek havalı biriydi.

Bayağı da genişmiş, birkaç büyük ağaç daha vardı, masaları ona göre yerleştirmişler. Ağaçlarda kâğıt fenerler dalgalanıyordu.

Bizim anneler, "Ay ne hoş," diye etrafa bakınıp dururken, gerilerden bir hanım, "Defneciğim," diye seslendi teyzeme.

Defne teyzem dönüp o yana bakınca, "Şelale!" diye feryadı bastı.

Bunlar koşup birbirlerine bir sarıldılar, bir sarıldılar.

Şelale, mavili yeşilli uzun bir elbise giymiş, boynuna maviye boyanmış iri tahta toplardan oluşmuş bir kolye takmıştı. Anneannemle Defne teyzemin giysilerine kıyasla oldukça uçuk bir kıyafetti ama bayağı da yakışmıştı.

Sonra anlamsız anlamsız konuşmaya başladılar.

Şelale, "Hep seni soruyordum."

Defne teyzem, "Ne zamandır buradasın?"

Şelale, "Son üç yıldır."

Defne teyzem, "Aaa, nasıl olur, biz de buradaydık."

Yani, bu kadar saçma bir konuşma görülmemiştir. En son ne zaman gördünse gördün. Artık berabersin, gerisi teferruat, öyle değil mi?

Neyse... Sonunda bu ayaküstü anlamsız konuşmadan sıkılmış olduğu anlaşılan Murat enişte, "Defneciğim, artık masamıza otursak," dedi de, biz de orada boy sırasına göre dizilmiş matruşkalar gibi dikilmekten kurtulduk.

Şelale bizi oturttuktan sonra yine geleceğini söyleyerek ve de etekleri uçuşarak uzaklaştı.

"Çok becerikli bir kadındır Şelale," diyerek teyzem bize bilgi verdi. "Asıl mesleği avukatlık fakat dekorasyon işlerini çok sever, burayı da alıp işte böyle hoş bir yere dönüştürmüş."

"Gerçekten de her köşeyle ayrı ayrı uğraşılmış," dedi annem.

"Onun bir başka özelliği de çok yardımsever oluşudur. Pek çok öğrenciye yardım eder, burs sağlar ve iş yerlerinde de hep öğrenci, tabii üniversite öğrencilerini, çalıştırmayı yeğler."

"Bak sen... Helal olsun kadına."

Onlar böyle konuşup duruyorlardı da, benim G. A. yoktu ortalarda.

Yoksa?

Yoksa bu gece çalışmıyor muydu?

Bunca emek, bunca heyecan...

Ve o yok!

Sude'nin de benim hesabıma üzülmüş bir hâli vardı. Arada bir bakışıyorduk, gözleriyle soruyordu, *seninki nerede* diye.

Bir süre sonra Şelale yine geldi. "Yemeklerinizi ısmarladınız mı?"

"Evet," dedi teyzem, "ısmarladık." Sonra elini tüm restoranı kapsarcasına salladı, "Tebrik ederim, çok güzel olmuş."

"Kolay olmadı," dedi Şelale, "ama sonunda başardık."

Ve–

Onu gördüm!

G. A.

Hızlı adımlarla içeri girdi, belli ki geç kaldığı için telaşlanıyordu. Hemen bara geçti, siyah önlüğünü üstüne geçirdi.

O sırada Şelale hâlâ konuşuyor, bir şeyler anlatıyordu ama ben hiçbir şeyi duymuyordum.

Tamamıyla -bütünüyle- G. A.'ya odaklanmıştım.

Ama o da ne?

Gülümseyerek bizim masaya doğru geliyordu. Aman Tanrım, beni tanıdı ve geliyor!

Feci panikledim.

Ne konuşacağım, ne diyeceğim.

Avuçlarımın içi terliyordu.

"Seliiim! Seeelim!"

Bu Şelale de ne diye bağırıyor, kulağımın dibinde, diye düşünüyordum bir yandan da.

Sonra –birden jeton düştü.

Dönüp Şelale'ye baktım, benim G. A.'ya sesleniyordu.

G. A.'ysa ona bakarak bizim masaya doğru geliyordu.

Yani Şelale'ye gülümsüyordu.

Bana de-ğil!

Şelale bizim aileye dönerek "İşte bu da benim biricik oğlum Selim," de-mez-mi!

Ve ekledi, "O benim en büyük yardımcım. Burada çalışanların büyük çoğunluğu üniversite öğrencileri. Hepsini de Selim buldu ve yetiştirdi. Ortaya, onun sayesinde, müthiş bir ekip çıktı. Mesela, piyanodaki Sedat, konservatuar son sınıf öğrencisi ve gerçek bir yetenek."

Selim'se ayakta, yüzünde utandığını belirten bir ifade, bizlere gülümsemeye çalışıyordu.

Ah, G. A. seni ne kadar iyi anlıyorum, annelerin bir insanı yerin dibine geçiren övgüleri...

Ama o da haklı be G. A., senin gibi bir oğlu olan herkes övünür, onun için kızma Şelale'ye.

Hem ne de olsa, müstakbel kayınvalidem olur kendisi.

G. A. "İzninizle," diyerek bara yollandı.

Evet, G. A.'nın öyküsünü ve kim olduğunu öğrenmiştim. Google bile bu kadar yardımcı olamazdı çünkü hem hakkında bilgi edinmiş, hem de tanışmıştık.

Oldukça yüzeysel bir tanışma olsa da, tanışma tanışmadır.

Aya gidiş bile, ilk atılan adımla başlamamış mıydı?

Değil mi ya... Değil mi ya...

Sude'yse bu arada bana işaret edip duruyordu, *o mu diye.*

Evet anlamında başımı sallayınca, yine başparmağıyla olayı onayladığını belirtti masanın öbür ucundan.

Yemeklerimiz gelmişti. Her zaman olduğu gibi her kafadan bir ses çıkıyordu. Millet birbirinin lafını keserek konuşuyordu. Bense gözümü ondan alamıyordum.

Bardakları kuruluyor, parlatıyor, kurulama peçetesini omzuna atıp içki hazırlıyor, arada da bardakları havalara fırlatarak filmlerdeki gibi barmen numaraları yapıyordu.

Hepsi iyiydi, hoştu da, güzel güzel kızlar, büyük kızlar karşısına geçip oturuyor, onunla gülüşüp konuşuyorlardı. Eh, görünüşe bakılırsa, onun da bu durumdan şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Pek keyifliydi, pek.

Keyfi batsın!

Kahvelerimiz geldiğinde, kayınvalidem Şelale yine masamıza geldi. Pek çok kişi ayrılmış, restoran sakinleşmişti. Yine sohbete daldılar. Deniz enişteyle babam ona işiyle ilgili sorular sordu.

"Çeşme'de yazın iş yaptın, yaptın," dedi müstakbel kayınvalidem, "geri kalan zamanda kapalıyız çünkü kimseler yok. Ekim ayı gelince burası terk edilmiş bölgeye dönüşüyor."

"Peki," dedi babam, "yazın işler nasıl?"

"Akşamları çok iyi. Öğle zamanı şöyle böyle. Öğleden sonraysa tek tük uğrayanlar oluyor. O nedenle, mesela, sırf öğleden sonra çalışacak birini arıyoruz şu aralar. Saat üçten altıya kadar, çay kahve servisi yapabilecek biri. Ama öylesini bulmak da kolay değil. Herkes tam zaman iş istiyor."

Birden –kızım, dedim kendime, işte sana fırsat!

"Ben çalışabilirim!"

Annemin yüzü görülmelere değerdi. Gözleri kocaman olmuş, hayretler içinde bakıyordu bana.

"Selin..."

Şelale, canım kaynanam, içinde takdir pırıltıları sezdiğim bir gülümsemeyle, "Sahi, burada çalışmak ister misin?" diye sordu.

"Selinciğim," dedi annem, sözlerden çok gözleri konuşuyordu. Ve o bakışlar hiç de mutlu bakışlar değildi! "Bunu seninle konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

"Anneciğim, ben yazın çalışmak istiyordum, biliyorsun. Hazır böyle bir fırsat var, neden kullanmayayım?"

Masada herkes susmuş, azıcık şaşkın, bizim bu tartışmamızı dinliyordu.

Şelale, biricik harika kaynanam, devreye girdi.

"Serracığım, merak etme, kızın emin ellerde olacaktır. Günde üç saati geçmez, saat üçle altı arası diye düşünüyorum. O saatten sonra garson çocuklarımız akşam için devreye girecekler zaten. Ama yine de ısrar etmiyorum. Karar sizin."

Atıldım, "Anne, lütfen, bütün gün sıkılıyorum evde."

"Flüt çalışman gerek. Okunacak kitapların, üstünden geçilecek derslerin var."

"Onların hepsini yapıyorum. Ama bu benim için müthiş bir hayat deneyimi olacak. Hem sen hep söylemez misin, yabancı ülke gençleri boş vakitlerinde çalışıyor, harçlıklarını çıkarıyorlar, bu da onlara büyük bir deneyim oluyor, diye..."

Hah haaa... Annemi kendi silahıyla vurmuştum.

Hiçbir şey diyemedi, bir süre sustu, sonra, "Pekâlâ," dedi.

"Yaşşa, analar şahı," diye boynuna atıldım.

"Tamam, tamam," diyerek beni yavaşça itti ama hâlâ gözlerinde kuşku belirtileri vardı.

Şelale, süper kaynanam benim, bu kez oğluna işaret etti gelmesi için.

"Bak Selim, bu, az önce tanıştığın Selin."

Ayyy, isimlerimiz de ne kadar birbirine yakın. Kader mi desem acaba.

Sonra bana döndü, "Ne zaman başlamak istersin Selinciğim?"

"Yarın!"

"Ooo," dedi, "çok güzel." Sonra oğluna, "Selin yarından başlayarak öğleden sonraları bize yardımcı olacak. Onu sen yetiştireceksin," dedi.

Yumruklarımı sıkmış zıp zıp zıplıyor, "Yetiştirsin! Yetiştirsin!" diye çığlıklar atıyordum –içimden tabii.

Bütün bu arada, Sude'nin yüzü, gülmemek için kendini tutmaktan, pancar gibi olmuştu. Ava'nın yüzüyse kocaman bir soru işaretine dönüşmüştü, neler oluyor dercesine.

"Tamam," dedi G. A. bana bakarak, sonra elini uzattı, ben de uzattım tabii. Eşek değiliz ya! El sıkışırken de, "Aramıza hoş geldin ortak," dedi ve ekledi, "yarın görüşürüz."

Eh, artık ben ölebilirim, diye düşündüm. Bana ortak demiş, elimi sıkmıştı.

Elimi yıkamayacağım!

En azından bu gece o elle yatacağım.

Elimi yanağıma dayayıp uyuyacağım.

İşte arkadaşım, durum budur.

Ne harika, değil mi? Bakalım önümüzdeki günler neler getirecek?

Not: Haaa, bu arada her gün için 15 TL alacakmışım.

Ben, "Ne oldu bu kıza böyle," diye söylenip dururken, Özgür, "Sakin ol sevgilim, bu kadar heyecanlanacak bir durum görmüyorum ortada." demez mi!

"Daha ne olsun Özgür, bize danışmadan kendi kendine işi kabul etti, atladı âdeta, atladı. İnsan önce bir ailesiyle konuşur, bir izin alır; hadi ondan vazgeçtim, böyle bir niyetim var, diye haber verir, en azından. Biz de oturur ailece bir karara varırız."

"Ama demek ki zihninin gerisinde çalışma fikri varmış. Karşısına böyle bir fırsat çıkınca, kaçırmayayım diye düşündü herhâlde."

"Ayrıca," dedim, bu sonsuz rahat kocama, "nereden çıktı bu çalışma aşkı birdenbire? Hiç de öyle bir istek belirtmemişti bugüne kadar."

"Demek ki sıkıldı."

"Sevsinler! Sıkılmışmış! Ne flütünü eline aldığı var, ne de test çalışıyor. Ayrıca kitap okuduğunu da görmüyorum. Bütün bunları yaparsa sıkılacak vakit bulamaz."

Yatak odamızda fısır fısır tartışıyorduk. Özgür pijamasını giymiş, yatağa girmiş, eline de kitabını almış, oh, keka...

Bu sözlerim üzerine kitabı bırakıp bana döndü. "Ama şunu kabul et ki, sen de pek çok kez gençlerin yaz tatillerinde çalışıp harçlıklarını çıkarmalarının onlara ne büyük bir deneyim, ne büyük bir hayat dersi olduğunu, paranın değerini anlamaları açısından da ne kadar yararlı olduğunu anlatıp duruyordun. Ki, bu konuda ben tamamen sana katılıyorum.

"Sonra, gelişmiş ülkelerde öğrencilerin, özellikle de yaz aylarında, restoranlarda garsonluk, bulaşıkçılık yaptıklarını da övgüyle dile getiriyordun. Bir hatırlasana..."

Kalakaldım!

Sahi! Bu benim samimi fikrimdi. Gençlerin uzun yaz aylarında kendilerine ufak tefek iş bulup çalışmaları ve para kazanmalarını her zaman takdirle karşılamışımdır.

"Ama benim sözünü ettiklerim, yani restoranlarda çalışanlar hep üniversitelilerdi. Liselilerse, kendi mahallelerinde tanıdık ailelerin çocuklarını, mesela, anne babası sinemaya ya da başka bir yere gitmişse bekliyorlar. Ya da, yine tanıdık bir aile tatile gitmişse, kedisine, köpeğine bakıyor ve bunun karşılığında bir para alıyorlar. Kimse de bunu, vay para aldı, diye ayıplamıyor. Sadece emeğinin karşılığı olarak düşünülüyor. Burada ben ailelerin, gençlerin çalışması konusunda daha açık fikirli olmalarını savunuyorum, elbette, güvenlik açısından tüm önlemleri aldıktan sonra... Neyse, laf nereden nereye geldi. Özetle, Selin bir restoranda çalışacak yaşta mı?"

Özgür, la havle, dercesine başını iki yana salladı. "Bir kere tanıdık bir yerde çalışıyor olacak, Defne'nin arkadaşı Şelâle'nin yanında. Sonra ortalama üç saat kadar bir mesai yapacak, o da o durgun sa-

atlerde kaç kişi gelirse artık. Hani yap yabancı bir yerde işe girer de böyle telaş yaparsın, hadi bir derece ama bu koşullarda, kusura bakma, kızına söyleyebileceğin pek bir şey yok," dedi ve kitabına döndü.

Oh, ne âlâ!

Yine kusurlu bendim.

Tamam, çalışmasına karşı değilim.

Değilim!

Bir türlü bunu anlatamıyorum.

Ama bu şekilde...

Damdan düşercesine...

Bizlere danışmadan...

Yazın ciddi ciddi çalışmayı düşünse bunu yaz başı bize söylemez miydi? Biz de birlikte oturup konuşup bir arayış içine girmez miydik? Yerine oturmayan bir şeyler var gibime geliyor.

Laylaylom tatil yaparken, birdenbire önüne çıkan ilk teklife atladı.

Atladı yaaa, resmen atladı.

Yok, yok! Bunda bir iş var.

Neyse, anlayacağız nasıl olsa.

Selin hanım, her ne çeviriyorsan, bil ki gözüm üstünde olacak.

Aramızdaki malum işareti hatırlatırım sana. İki parmağım önce kendi gözlerime, sonra da senin üstüne...

Çok heyecanlıyım, çoook...

Bugün ilk iş günüm. Az sonra gideceğim. Azmin elinden hiçbir şey kurtulamaz, der hep anneannem.

Çok doğru! Bak işte.

Azmettim!

Kafamı çalıştırdım!

Vee... G. A. ile tanıştım.

Gerçi bu noktada şansım yaver gitti, Şelale'yle (kaynanam olur kendisi) Defne teyze tanıdık çıktı. Hoş, Çeşme'de yaşayıp da birbirini tanımayan var mı ki?

Her neyse, ben ısrar etmeseydim, bu noktaya gelemezdik, değil mi efendim.

Şimdi...

Hedef - onu - kendime - âşık etmek!!!

Neden olmasın yaa, neden olmasın?

Laf aramızda...

Galiba...

Fazla uçtum!

Neyse canım, dur bakalım neler olacak.

Kot şortumu giydim, üstüne de siyah tişörtümü. Siyah beni daha olgun gösteriyor. Hem G. A. da siyah önlük takıyor.

Acaba bana da siyah önlük verecekler mi?

Bana şans dile arkadaşım.

Akşama görüşürüz.

Hadi, baaay...

Evet, şu anda kumsalın ıssız bir köşesinde kumların üstünde oturuyorum. Kimseler yok burada. Akşam vakti deniz kenarı ne güzel. Gökyüzü hafif pembeleşiyor, o pembeler uçuk mavilerle buluşuyor. Gözümü alamıyorum bu renklerden. Deniz de öyle sakin ki... çarşaf gibi.

G. A. beni, ilk iş günüm diye erken bıraktı, ben de bir koşu eve gidip seni kaptığım gibi buraya geldim, canım arkadaşım. Çünkü G. A. ile ilk günümü rahat rahat anlatmak istiyorum. Ayrıca, böylesi insanı duygulandıran bir manzara karşısında yazmak istiyorum.

Evde duygularım çarçur oluyor yaaa... Ya küt diye kapıyı açıp biri girer içeri. Ya, aşağıdan seslenirler, hadi yemeğe gel, bilmem ne...

Zaten o *hadi* sözcüğü var ya, elimden gelse sözlükten sileceğim onu.

Hadi Selin, uyan...

Hadi Selin, yemeğe...

Hadi Selin, servis geldi, gecikme...

Hadi Selin, derslerine...

Hadi Selin, seni bekliyoruz ama...

Hadi... Hadi... Hadi...

Neyse, neyse, bırakalım bunları.

Bak yine kimyam bozuluyor.

Rüyam Cafe'ye gittiğimde, G. A.'yı barda, bardaklarıyla uğraşır buldum.

"Hoş geldin, küçük kız," demez mi!

Bi' sinir oldum ki...

"Adım Selin," diyerek hemen tavrımı koydum! İlk günden *küçük kız* şeklinde etiketlenmek istemem doğrusu.

Planlarıma aykırı bi' kere.

"Çok özür dilerim Selin Hanım," dedi gülümseyerek, barın arkasından dolanıp yanıma geldi, "şimdi sana şu önlüğü takalım."

Elinde kendininki gibi siyah uzun bir önlük vardı. Şöyle havaya kaldırdı sonra bana baktı, "Bunu ayarlamamız gerekecek."

Boyun kısmını kısalttıktan sonra, "Gel bakalım Selin Hanım, sana yardımcı olayım," dedi.

Ve önlüğü başımdan geçirdi, tabii bu durumda sanki kollarıyla-beni-sarmış-gibi-oldu!

Nasıl ölmedim orada na-sıl, bil-mi-yo-rum!

Kazık gibi duruyordum.

Doğrusu ilk günden bu kadar yakın temas beklemediğimden, ne beklemesi, hayal bile edemediğimden, resmen kazık gibi duruyordum.

O ise konuşuyor, bir şeyler söylüyordu. Duymuyordum bile.

Güzel kokuyordu.

Çok çok hafif, hoş bir koku.

Ya, adamın her şeyi hoş.

Seri hareketlerle önlüğün bağcıklarını bir iki kez belimden çevirdikten sonra arkamdan bağladı. Sonra geriye çekilip baktı ve güldü.

"Ne o," dedim, "çok mu komik duruyorum?"

"Hayır, hayır," diyerek başını salladı. "Aslında çok yakıştı, yalnız önlüğün boyu biraz uzun oldu ama önemli değil. Evet, şimdi sana bardakların nerede durduğunu göstereyim."

Böylece bana çay bardağı, kahve fincanı, su ve limonata bardağı gibi çeşit çeşit bardakların yerini gösterdi. Ne çok bardak türü varmış.

Neyi nasıl verecekmişim, nasıl konuşacakmışım... bir sürü şey anlattı. Öyle de bir anlatıyor ki, sanki dünyanın en kolay işi. Utanmasam not alabilir miyim, diyeceğim ama ne geri zekâlı kız demesin diye sustum. Artık eve dönünce hatırladıklarımı yazarım, diye düşündüm.

Sonra sanırım gerildiğimi anladı, muhabbet olsun diye beni konuşturmaya çalıştı. "Kaçıncı sınıfa gidiyorsun Selin Hanım?"

O-hoo, böyle dalga geçecekse, işimiz var, diye geçirdim içimden.

"Bu yıl dokuzuncu sınıfa geçtim," diye küçücük bir yalan attım. Malum, bu yıl sekize geçtim.

Başını salladı, "Bir zamanlar ben de o sınıflardaydım, yıllar ne çabuk geçiyor."

Ağzımdan, "Dedem de hep böyle der," lafı çıkmaz mı...

Hay Allah... Hay Allah...

Nasıl da çam devirmiştim. Hem de kocamanından.

Ah, çenem pırtı...

Tevekkeli annem hep, "Kızım lafın nereye varacağını iyi düşün, öyle konuş," der bana. Yani bir başka deyişle patavatsızlık etme, der.

Al işte, patavatsızlığın önde gideni.

Bir şey değil, aramızda çok fazla yaş farkı olduğunu düşünürse hiç şansım olmaz.

Niye siyah tişört giydik o kadar, niye dokuza geçtim diye yalan attık; beni kendine daha yakın görsün diye.

Ah Selin, ah...

O ise gülerek "Dedenle buluşup sohbet etsek iyi olur, baksana epeyce ortak konumuz var anlaşılan," demez mi...

Çenem pırtı, çenem pırtı!

Birden kapıya doğru baktı, "Sanırım müşterilerin geliyor Selin Hanım, hadi kolay gelsin."

Heyecanla döndüm, ilk müşterileri güzel karşılamalı, görevimi başarıyla yerine getirmeliydim.

G. A.'nın gözüne girmeliydim.

Ne becerikli kız, hemen kaptı olayı demeliydi. Bir iki adım attım ki, o da ne...

Gelen müşteriler...

İki kız.

Sude Mey'le Ava.

İkisinin de yüzünde kocaman bir sırıtık.

Gülümseme değil haaa, sırıtma.

Resmen sırıtıyorlar.

Hele Ava...

Kaşlarını yukarı aşağı oynatıp duruyor, *anlayalım* dercesine.

Yani...

Bi' kere böyle hareketleri biz okulda yapıyoruz. Biri beğendiği çocukla konuşuyorsa filan karşısına geçip hem de kızı güldürmek için kaşlarımızı oynatıyoruz.

E, benim G. A., koca adam...

İnsafınız yani...

Neyse, bunlar baktılar ben çok ciddiyim, toparlandılar. Bir masaya geçip oturdular.

"Ne alırdınız," dedim *very cool* bir şekilde.

Yine kıkırdamaya başlamazlar mı.

"Ya adam gibi oturun, ya da gidin," diye tısladım bu kez.

Sude hemen toparlandı ve Ava'ya, "Ne içersin?" diye sordu.

Ava, "Limonata," deyince, Sude leydi pozlarında, "Çocuğa bir limonata," der demez Ava, "Ne be..." diye poposuna çimdik yemişçesine bir sıçradı ki yerinde. "Ne çocuğu?"

"Tamam, tamam," dedi Sude ama gülmekten gözleri yaşarmıştı. Bense Ava'nın o öfkeli hâline değil gülmek, kahkahalar atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sude hiçbir şey olmamışçasına yine çok havalı, "Bana da bir makiyatto lütfen," demez mi.

"O da ne be?" deyivermişim.

"Öğren de gel canım," diyerek başını çevirdi. Alacağın olsun Sude Meyl

Alacağın olsun!

Böylece G. A.'nın yanına gittim.

"Nasıl gitti?"

"İyidir."

"Tanışıyorsunuz galiba, epeyce sohbet ettiniz gibi..."

"E, buralarda herkes herkesi bir şekilde tanıyor," dedim olabildiğince kuyruğu dik tutarak.

Onlar benim kuzinlerim desem, *o-hoo, maaile döküldüler,* diye düşünecek.

Offf, olmadığın gibi olmaya çalışmak ne zormuş meğer.

"Şeyyy..."

"Evet, bir şey mi soracaktın?"

"Biri limonata istedi, o tamam da, öbürü makiyatto mu ne, öyle bir şey ısmarladı."

"Ve sen de makiyattonun ne olduğunu bilmiyorsun."

Bunları söylerken bana öyle tatlı gülümsüyordu ki...

Eridim, ahhh, eridim.

"Bilmiyorum."

"Tamam o zaman, yarın da seninle kahve konusunda sohbet ederiz."

Bak, bak, bak. Adama bak.

Ne kadar nazik.

Ne kadar duyarlı.

Öyle odun gibi, sana öğretirim a cahil kız, demiyor, kahve konusunda sohbet ederiz diyor.

Boşuna vurulmamışım ona.

Neyse, hanımın makiyattosunu yaptık, daha doğrusu G. A. yaptı, ben izledim sonra bir tepsiye koyup götürdüm.

"Biraz bizimle otursana..."

"Kızım, ben burada çalışıyorum, müşteriyle oturup sohbet edemem."

"Ama kimseler yok ki..."

"Olabilir! Hem nerede görülmüş bir servis elamanının müşterilerin masasına oturup sohbet ettiği... Gittiğimiz restoranları bir düşünsenize."

"Sahi," dedi Ava, "ne komik olurdu ama."

"Hem siz gidin artık."

"Aaa, şuna bak. O kadar geldik buraya, ilk iş gününde moral olsun diye."

"Sağ olun ama akraba olduğumuz belli olmamalı."

"Tamam," dedi Sude, "makiyattomu bitirince kalkarız." Sonra havalı havalı ekledi, "Hesabı rica edebilir miyiz?"

Ay, tıpkı Sırma teyzem gibi konuşuyordu. Yine gülmemek için zor tuttum kendimi ve kasaya gidip G. A.'nın öğrettiği gibi fişi yazıp geri getirdim.

İki saat paralarını denkleştirdiler, sonra kalktılar. Giderken onlara yetiştim, "Çok sağ olun kızlar," diye fısıldadım, arkasından da G. A.'nın duyacağı şekilde, "Yine bekleriz," dedim, bu kez ben havalı havalı.

Ve sonra G. A., "Bugün sakin bir gün, ayrıca senin de ilk iş günün. Bence artık gidebilirsin," dedi.

"Yok," filan dediysem de ısrar etti. "Akşam hazırlığı için çocuklardan bazıları gelmeye başladılar bile. Hem aslını istersen, ben de eve gidip biraz dinleneceğim."

Eh, o bunu söyleyince, benim de orada bulunmamın bir anlamı kalmamıştı.

Ve işte şimdi buradayım arkadaşım.

Rüyada gibiyim.

Bugünü tekrar tekrar yaşayabilmek için neler vermezdim.

Ama neyse ki sen varsın!

Bu deftere yazmak beni rahatlatıyor. Annem, bana ille de yaz, ille de yaz, derken bir laf etmişti.

Anı defterine yazarken, hayatı ve olayları bir kez daha yaşarsın, demişti.

Ben de bugünü yazarken, gerçekten de, olayları bir kez daha yaşadım.

Sevincimi, heyecanımı paylaştım.

İyi ki varsın, sevgili arkadaşım.

İyi ki varsın.

İyi ki...

Zaman tünelindeydim sanki.

Bil bakalım ne oldu.

Hayatta bilemezsin sevgili dert ortağım.

Akşamüzeri ufak tefek bir şeyler almak için çıkmıştım ki, tam da Altınkapı'nın orada... Bir kadın geliyor karşıdan.

Hem de bana gülümseyerek.

Çok tanıdık... Çok tanıdık.

"Serra!"

Bu ses. Bu da tanıdık.

"Yoksa beni hatırlamadın mı?" diyerek hızla bana yaklaşırken, "Tümay!" diye feryat ettiğimi duydum. Anında birbirimizin kollarındaydık.

"Nasıl tanımam seni," deyip duruyordum, "ama inanamadım. O saniyeler içinde bu çok tanıdık biri, sonra bir an sakın Tümay olmasın ama olamaz, olamaz diye tartışıyordum kendimle."

Sonunda birbirimizden ayrılabildik.

"Çok zaman oldu," dedi Tümay, gözleri dolu dolu.

"Evet, aslında biz sık sık geliyoruz Çeşme'ye ama seni hiç görmedim."

"Son yıllarda pek buralarda değildik. Neyse, bakayım sana... İyi görünüyorsun arkadaşım," diyerek sırtıma vurdu Tümay.

Hiç değişmemişti. Ne yüzü ne de tavırları. "Sen de öyle... Bak ne diyeceğim, eğer vaktin varsa şurada oturup biraz laflayalım, daha sonra da doğru dürüst buluşuruz. Ne dersin?"

"Allah, derim."

Gülüştük.

Sanki aradan onca yıl geçmemişti, sanki biz hâlâ o ilk tanıştığımız yılın kızlarıydık. Hemen orada bir masaya geçtik, birer kahve ısmarladık.

"Hadi anlat," dedim, "nerelerdeydin, ne yapıyordun, Cüneyt nasıl? Çoluk çocuk durumu?"

Bir kahkaha attı, "Bak bu konularda ben senden öndeyim. Senin mutlu bir evliliğin, şeker gibi bir kızın ve de başarılı bir kariyerin olduğunu bi-li-yo-rum!"

"Yaa... Nereden biliyorsun?"

"Kızım, biz Çeşme'liyiz. Burada oturmasak da, uzaklarda olsak da, neler olup bittiğini iyi biliriz. Bizim teyzelerin birinci vazifesi herkesin ne yaptığını anında öğrenip sonra da öğrendiğini hemen naklen yayına geçmektir. Hele şimdi de hepsi *Facebook*'u öğrendi ya, bu onların en birinci oyuncağı hâline geldi. Kim hangi yemeği pişirmiş ve nasıl sunmuş, kimin bahçesinde hangi çiçek açmış, kimin torunu, gaaa, demiş. Dedikodunun feriştahı, onların deyişiyle, *Face*'te..."

Gülmekten gözlerim yaşarmıştı. Tümay, benim harika Tümay'ım, hiç ama hiç değişmemişti.

"O zaman benim sorularımı cevapla bakalım, çünkü bende o tür bir *Facebook* desteği yok."

Önce derin bir nefes aldı sonra başladı anlatmaya.

"Bir kere, aslan gibi üç erkek çocuk doğurdum."

"Müthişsin!"

"Laf aramızda, iyi ki oğullarımız var. Üç erkek yerine üç kızım olsaydı bu beni hiç kesmezdi. Ben erkek çocuklarla daha iyiyim, nereden biliyorsun dersen, ailedeki küçük kızlarla pek aram yok," dedi ve bir kahkaha attı.

"Allah bağışlasın," dedim. "Kaç yaşındalar?"

"Biri on sekiz, ortanca on altı, sonuncusu da on dört."

"Vay Tümay vay. Pek üst üste olmuşlar."

"Elini çabuk tutacan kızım, çabuk. Peş peşe doğurduğum o günlerde, doğrusunu söylemek gerekirse, yerde miyim gökte mi, farkında bile değildim ama işte sonuçta hepsi çıktı ortaya."

"Buralarda değildik, dedin."

"Evet, Cüneyt'in, yani senin eski göz ağrının..." derken göz kırptı bana.

"İlâhi Tümay..."

"Yalan mı... Hem ne var bunda? Evet, o tutturdu Kanada'ya gidelim, oraya yerleşelim diye. Bense hiç gerçekçi bulmadım bu fikri, söyledim de ama dinletemedim. Kalkıp gitti."

"Ne? Tek başına mı?"

"Evet! Hem de beni burada üç küçük çocukla yapayalnız bırakarak."

"Bu hiç de Cüneyt tutumuna benzemiyor."

"Gerçekten de benzemiyor ama ille de şansını denemek istiyordu. Ben de, üç çocukla maceraya atılamam dedim. Benim burada, ailemle kalmama, onun da gitmesine karar verdik."

"Mesleği neydi Cüneyt'in?"

"Doktor."

"Yaaa..."

"Tabii kızım, karşında koskoca bir doktor eşi oturuyor. Ben çocukları büyütürken, o tıp okuyordu."

"Peki sonra ne oldu?"

"Bayağı kaldı oralarda."

"Ay Tümay, sen nasıl razı oldun?"

"Kabullenmeyip ne yapacaktım ki... Adamın aklı orada, gitsin baksın, sisteminden atsın diye düşündüm. İyi bir şeyler gerçekleşirse de, belki çocuklarımız için hayırlı olur diye düşündüm. Adamı boşayacak hâlim yoktu herhâlde."

Yine gülüştük karşılıklı.

"Bayağı da başarılı oldu," diye devam etti Tümay, "çalışma iznini aldı, bu arada bir klinikte iş de buldu."

"Bak sen..."

"Tabii... Aslında ben de şaştım. Doğrusu bütün bunları başarabileceğini tahmin etmiyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Ne olacak, gelip bizleri toparladı ve hep birlikte Kanada'nın Vancouver kentine yerleştik."

"Roman gibi..." demekten kendimi alamadım.

"Ne demezsin," diye gözlerini devirdi Tümay. "İşte... yerleştik, ettik. Çocukları okullara yerleştirdik; tabii dil bilmedikleri için önce epeyce zorluk çektiler. Ağlamalar, sızlanmalar, ben okula gitmeye-

ceğim, diye dayatmalar... Sonuçta, alıştılar tabii ve bir süre sonra arkadaş da edindiler.

"Allahı var okullar oralarda çok iyi, öğretmenler hep güler yüzlü ve anlayışlıydılar. Ayrıca, bize öylesine yardımcı oldular ki, bunu ömrüm boyu unutamam. Eh, biz de iyi kötü dostlar edindik, Cüneyt'in doktor arkadaşları ve eşleriyle yok barbekü partisiydi, yok Noel'di buluşuyorduk. Anlayacağın işler yoluna girmişti," dedi. Bir an uzaklara daldı, hiç sesimi çıkarmadan devam etmesini bekledim.

"İşte, tam da böyle işler yoluna girmişken Türkiye'den Cüneyt'e bir haber. Baban hasta, acele gel."

"Eyvahlar..."

"Hem de nasıl eyvahlar. Tabii Cüneyt apar topar Türkiye'ye döndü, ben de çocuklarla bu kez Kanada'da kaldım bir başıma..."

"Vah Tümaycığım benim. Peki neymiş hastalığı?"

"ALS."

"O da ne?"

"Amyotrofik Lateral Skleroz veya Motor Nöron Hastalığı diyorlar. Merkezi sinir sisteminde, nöronların kaybından ileri geliyormuş. Feci bir hastalık, Allah kimselere vermesin. Önce bacaklarını ve kollarını kullanamamaya başlamış, derken konuşamamaya, yazamamaya, en sonunda da yutamama ve nefes alamamaya gelip dayanmış. Ve böylece sıfır noktasına ulaşmış.

"Ailenin umudu, Cüneyt doktor olduğu için, belki bir şeyler yapabilir şeklindeydi. Oysa ALS öyle kötü bir hastalık ki, henüz doğru dürüst ne tedavi yöntemi ne de bir ilacı var. Ayrıca, her yanıyla makinelere bağlı olduğu için hastanın ne kadar yaşayacağı da belli değil."

"Aman Allahım," diye mırıldanmaktan alamadım kendimi. "Ne kötü kader."

"Hem de ne biçim. Neyse... Cüneyt bayağı bir süre Türkiye'de kaldı. Hayatımızı askıya almış gibiydik. Ülkemize dönecek miydik, dönmeyecek mi? Cüneyt, Kanada'ya gelebilecek miydi, gelecekse ne zaman? Ben çocuklarla daha ne kadar orada kalacaktım... Hiç belli değildi.

"Bir süre böyle gitti, derken Cüneyt geldi. Güya orada her şeyi yoluna koymuştu; öte yandan çalıştığı yer de daha fazla izin veremeyiz demeye başlamıştı.

"Cüneyt her gün sabah akşam telefonda annesiyle konuşuyor, şöyle yapın, böyle yapın, diye talimat veriyordu. Annesiyse yorulmaya başlamıştı. Onun da bir yaşı var, düşünecek olursan.

"Cüneyt bir yandan çocukların geleceğini düşünüyor, onlara güzel bir düzen kurduk, bunu bozamayız, diyordu, bir yandan da aklı ailesindeydi."

"Böylesi bir ikilemde kalmak... Ne zor, ne zor."

"Evet Serra, gerçekten de zor günlerdi. Sonuçta baktım, herkes perişan, bu kararsızlığa ben bir son verdim!"

"Nasıl?"

"Cüneyt'i aldım karşıma, dedim ki, Kanada macerası buraya kadar. Ülkemize dönüyoruz!"

Heyecanla dinliyordum, "Peki o ne dedi?"

"Çocuklar... dedi. Ben de, çocuklar böyle bir ortamda mutlular mı sanıyorsun, dedim. Mutsuz ve huzursuz bir baba. Dolayısıyla mutsuz ve huzursuz bir anne. Belirsiz bir gelecek. Aile desteği yok. Öyle ya Türkiye'de olsak, en azından benim ailem bana ve çocuklara destek olur, sen de babanla ve işinle uğraşırdın, dedim."

"Aslında çok haklısın Tümaycığım."

"Ama o, ben çocuklarımın üniversiteyi burada okumalarını istiyordum, deyince, ben de o yıllara daha çok zaman var. Üniversite çağına gelince, onları ister buraya, ister başka yere gönderir, okuturuz. İsterlerse de kendi ülkelerinde okurlar. Konu kapanmıştır, ben toparlanıp Türkiye'ye dönüyorum, dedim."

"Valla harikasın Tümay, böylesi bir karar konusunda başı çekmek cesaret ister."

"Ama canıma tak etmişti Serra. Kendini bir de benim yerime koy ve düşün."

"Çok haklısın canım, sonra ne oldu?"

"Ben şimdi biz esaslı bir krize gireceğiz, diye düşünürken, Cüneyt bir rahatlasın, bir rahatlasın."

"İnanmıyorum."

"Evet! Meğer onu en çok bu kararsızlık geriyormuş. Hepimizi ayrı ayrı düşünüyor ya... Böylece toparlandık, ülkemize döndük. Cüneyt yine çabucak bir hastanede işe girdi. Ben, ailemin desteğiyle ev buldum, yerleştik, çocukların okul işlerini hallettik ve işte bugünlere geldik."

"Baba ne oldu?"

"Biz geldikten bir yıl sonra vefat etti."

"Allah rahmet eylesin."

"Sağ ol canım. En azından Cüneyt elinden geleni yapmış olmanın huzurunu yaşadı ve yaşıyor. Benim için de burada hayat çok daha kolay. Ailem, arkadaşlarım var, bu çok önemli. İnsan onlardan uzak kalınca, değerlerini çok daha iyi anlıyor."

"Ne demezsin..."

"Yaaa, işte böyle Serracığım, seni de üzdüm dertlerimizle."

"Daha neler... Biz eski arkadaşız, biz konuşmayacağız da kim konuşacak."

"Ama Serracığım şimdi... Hepimizin yüzünü güldürecek bir şey yapacağım," dedi ve cep telefonunu eline aldı, tuşladı sonra, "Cüneyt'im, koçum benim," diye seslendi. Alem kadın!

"Bak burada kim var. Bilemezsin tabii," dedi sonra bana dönüp "Nereden bileyim, diyor," diye fısıldadı ve devam etti.

"Senin hayatının ilk ve en büyük aşkı –Serra!"

"Ay Tümay, delirdin mi sen! Ne biçim konuşuyorsun."

O ise gülerek konuşmaya devam etti, "Hemen kalk, gel. Biz Altınkapı'dayız," ve ekledi, "bu kıyağımı da unutma."

Telefonu kapattığında kahkahalarla gülüyor, "Neye uğradığını şaşırdı garibim," diyordu.

Onun bu hâli karşısında kendimi tutamayıp ben de gülmeye başladım.

Çok kısa bir süre sonra Cüneyt geldi, nefes nefeseydi.

"Koşa koşa geldin, değil miii," dedi Tümay, "Seni çapkın seni..."

Ay, bizde yine kahkahalar...

Zavallı Cüneyt gülsün mü, ağlasın mı, derler ya, aynen öyle, şaşkın bir hâldeydi.

"Ne uzun zaman oldu," dedi sonunda ve hemen ekledi, "ama seni çok iyi gördüm Serra."

"Hop! Yavşamak yok! Çağırdık diye pişman etme insanı."

Cüneyt gülerek eğilip karısını öptü, "Bu kadınla hayat zor Serracığım."

Cüneyt bayağı 'erkek' olmuş, diye geçirdim içimden. Tabii o benim zihnimde hep delikanlı hâliyle beliriyordu.

Kilo almış, çok değil ama... Yüzünde, hafifçen kırışıklar oluşmuş. Yaşadıklarını göz önüne alınca, bu da normal. E, bir de hayatın gerçekleri var. Hepimiz kırklarımızı yaşıyoruz çaka maka.

Yaş kemale eriyor azizim.

Sonra...

Biraz ben anlattım. Özgür'le Selin'in fotoğraflarını gösterdim, biraz onlar oğlanların fotoğraflarını ortaya çıkardılar.

Öyle rahattık ki bir arada.

Yıllar öncesini de konuştuk, o çocuksu hâllerimize güldük. Eskiye, geçmişe bu günün gözlükleriyle bakınca ne kadar da masumane seyler yaşamışız.

"Sahi Tumay, bizim o zamanki gruptan hiç görüştüklerin oldu mu? Mesela Bora ne oldu? Serpil'den ne haber? Ya Zeynep?"

"Bora bayağı bir iş adamı olmuş. Babasının şirketinde çalışıyormuş ve başarılıymış. Serpil de tam istediği gibi zengin biriyle evlenmiş. Ama Çeşme güzellerinin dediğine bakılırsa, oldukça kıro biriymiş evlendiği adam. Onların evine gideceksen, mutlaka güneş gözlüğünü tak, dediler mesela."

"O neden öyle?"

"Eşyalar öylesine yaldızlar içindeymiş ki, her taraf parıl parıl parlıyormuş!!!"

"Eh, demek değişen bir şey yok."

"Yok! En azından tutarlılık sergiliyorlar."

"Ya Zeynep?"

"İşte tek sürpriz orada."

"Yaaa..."

"Zeynep üniversitede kalıp kariyer yaptı, hem de Sosyal Bilimler'de."

"İnanmıyorum! Asi Zeynep... Ağzında kocaman sakızı, patlatıp dururdu."

"Yaaa... İşte o ağzında kocaman sakızı patlatıp duran Zeynep şu anda saygın bir profesör."

"Ne diyorsun?" Resmen ağzım açık kalmıştı.

"Üstelik," diye devam etti Tümay, "öğrencileri tarafından da çok sevilen bir hoca. Zeynep Hoca, diyor, hiçbir dersini kaçırmıyorlarmış."

"Bak işte buna şaşırmadım. Profesörlüğüne şaşırdım, hem de çok ama, sevilmesine... hiç şaşırmadım. Eminim öğrencileriyle arkadaş gibidir o."

"Aynen öyle."

Uzun bir ayrılıktan sonra buluşmuş kardeşler gibiydik.

"Özgür'le tanışmanızı çok isterdim," deyince Cüneyt, "Biz de çok isterdik ama birkaç gün sonra yurtdışına gidiyoruz. Bir gemi turu..." dedi.

"Ne güzel. Nerelere uğrayacak?"

Atıldı Tümay, "Oğlanlardan kaçıyoruz, Serracığım. Yıllardır baş başa bir tatil yapamadık. Şu ara uygundu, biz de bir Akdeniz gemi turu alalım, dedik. Gemi İzmir'den kalkıyor, sonra da işte bildiğin Akdeniz limanlarına uğruyor."

"Oh, ne güzel. O zaman sizlere iyi yolculuklar... Eğlenin, tadını çıkarın. Daha sonra haberleşiriz."

"Tamamdır canım," diyerek sarıldı bana Tümay. Sonra da Cüneyt'le sarıldık birbirimize.

"Hadi iyi bakın kendinize. Bir ihtiyaç olursa ki umarım olmaz, burada bir doktor kardeşinin olduğunu unutma."

"Sağ ol Cüneytçiğim."

İşte böyle sevgili sırdaşım, o yıllara gidip bugüne dönmek ne garip bir duygu.

Ve -ilk kez- yaşlanıyor muyum ne dercesine bir duygu gelip çöreklendi yüreğimin üstüne.

Bugün anneanneme dert yanıyordum. Bana çok güzel bir akıl verdi. Şu işe girdim ya, annem artık iyice peşime düştü. Paranoyak oldu.

"İş nasıldı?"

"Bugün ne yaptın?"

"Orada kimler vardı? Umarım çok tenha değildir orası; hiç hazzetmem tenhalardan."

"Tenha olsa ne olur anne," desem, hemen, "Ay, ne bileyim, sen böyle yalnız başına orada..." diyor.

"Üfff yaaa, üfff..."

"Üfleme bak, çok kızıyorum. Senden bütün istediğim doğru dürüst cevap vermen. Kızım için endişelenmemden doğal ne olabilir?"

"Endişelenecek bir şey yoook! Yapayalnız değilim, Selim hep orada. Hani şu Şelale'nin oğlu."

"Şelale Hanım, denir. Koca kadın, senin akranın mı, arkadaşın mı, aşk olsun Selin ama."

"Ay tamam, Şelale Hanım. Şelale Hanımefendi. Şelale Hanımefendi Hazretleri."

"Abartmayalım lütfen!"

Bu fasıl bitiyor, bu sefer ikinci fasıl başlıyor.

"Flüt sesine de hasret kaldık. Biraz çalan olsa da, kulağımızın pası silinse." Ya da... "Kitaplarını okuyor musun? Pek okuduğunu görmüyorum da..."

Bizim Türkçeci yaz ödevi olarak şöyle bir durum koydu ortaya. Herkes bir ülke seçecek ve her ay en az iki kitap olmak üzere, o ülkenin çeşitli yazarlarından toplam en az altı kitap okunacak.

"Buradaki amaç," diye parmağını havaya kaldırmıştı Türkçe öğretmenimiz Eylül Hanım, "hem o ülkenin değişik yazarlarını tanımak, hem de o ülkenin sosyal dokusu hakkında bir fikir sahibi olmak."

"Sosyal doku ne öğretmenim?" diye sormuştu Toygar.

"Sosyal doku derken, gelenekleri nedir, alışkanlıkları nedir, hayata hangi pencereden bakarlar, gibi..."

Ve birden sulu Mehmethan'ın kalın sesi...

"Hangi pencereden baktıklarını merak etmek biraz röntgenciliğe girmiyor mu öğretmenim?"

"Çok komik Mehmethan!" diye azarlamıştı onu Eylül Öğretmen.

Bildik ülkeler hemen kapışılınca, ben de tuttum Latin Amerikalı yazarları seçtim. Gerçi hepsi aynı ülkeden olmayacak ama aynı kıta, benzer kültür olmalı diye düşündüm. Bu

düşüncemi söyleyince, "Çok güzel düşünmüşsün Selinciğim," dedi şeker kadın.

Vır vır etmedi!

Önemli olan bilmediğimiz yazarları ve değişik kültürleri tanımak, gerisi, anneannemin deyişiyle *teferruat*. Mesela bu durumda o olsa, önemli olan kitap okumak ve bilgilenmektir, gerisi teferruat, derdi eminim.

Annemin girip çıkıp okuduğunu görmüyorum dediği kitaplar bunlar. Oysa gece yatmadan okuyoruz herhâlde.

İşte anneanneme bütün bu durumlardan şikâyetçi oldum. Yakındım yani...

"Kışın da bu, yazın da bu anneanne," dedim. "Hep Selin dersini yaptın mı, Selin ödevlerden ne haber. Şu anda tatildeyiz değil mi, ama bak yine yok flüt sesi duymuyorum, yok okuduğunu görmüyorum, diye hep peşimde. Sinir oluyorum yaa... Ne yapmalıyım sence?"

"Bak," dedi anneannem bana doğru eğilip alçak sesle, "öyle üstüne geldiler mi tartışmayacaksın. Hemen bir bahane bulup oradan uzaklaşmaya bakacaksın. Mesela, odamı toplamam gerekiyor, de ve yok ol ya da, galiba banyoda bir şey unuttum de ve kaybol. Tartışma."

Şöyle bir düşündüm, "Tamam anneanneciğim, anladım," dedim, "yani aynı senin annemle Sırma teyzeme yaptığın gibi..."

"Evet," dedi, gözlerinde hınzır bir pırıltı.

"Çok iyi yaaa... Harikasın anneanneciğim. Biliyor musun, ben de fark etmiştim zaten. Ne zaman annem ya da Sırma teyzem sana yürüyüş yapman lazım, doktor ne dediydi gibi

laflar etse toz olduğunu iyi kötü fark ediyordum da... Şimdi iyice anladım. Müthişsin valla..." Gülüştük ve karşılıklı çok bir tane yaptık.

Bunu da anneanneme ben öğrettim.

Sobahsa denizde Sude'nin arkadaşlarıylaydık. Aslını istersen her gün onlarlayız diyebilirim. Çünkü onlar da Çeşmeli ve ailelerin dostlukları taaa Defne teyzemlere kadar dayanıyor.

Anla... Duymasınlar ama Taş Devri'nden bu yana da diyebiliriz buna.

Onların büyükanne ve büyükbabaları Defne teyzemlerle, anne babaları da Sırma teyzemlerle ister arkadaş de, ister komşu. Bu durumda, bu kızlar da bizim Sude'yle Ava'ya miras kalmış durumdalar.

Ama arkadaşım, acayip dedikodu yapıyorlar. Abi, bir kişinin arkasından da konuşmayın, değil mi, yok bunlarda böyle şey.

Çok da havalılar.

Zaten denize mi geliyorlar, diskoya mı gidiyorlar belli değil. Eller ayaklar ojeli, hem de ne renklerde. Yeşil mi istersin, mavi mi, mor mu... Ava'yı dürtüp gösterdiğimde, şöyle bir baktı sonra, "İğ-renç," dedi, "İğ-renç!"

Ne kadar yerinde ve doğru bir sözcük.

Sözcükleri yerinde ve doğru kullanın der hep Eylül öğretmenimiz.

Sonra o takılar...

Minicik bir bikini ve boynunda dizi dizi kolyeler, bileklerinde bilmem kaç tane bileklik...

İplisi, boncuklusu, rengârenk.

Ayak bileklerinde bile var.

Ava işin kolayını bulmuş, plaja gelir gelmez kendi arkadaşlarıyla takılıyor. Zaten o gitmese bile hemen geliyorlar, "Haydi Ava, hep birlikte kumda voleybol oynuyoruz," diye sesleniyorlar.

Ava voleybolda bir harika.

Bir kurtarışları var, bir pasları var, zıplayıp bir smaçlayışı var... Kedi misin mübarek. Zaten tüm spor etkinliklerinde ilk aranan, hep Ava.

Bense, iki cami arasında binamaz. (Bu söz de anneannemden.) Zaten onun sayesinde Türkçe dersinde, deyimler ve atasözleri, konusunda bayağı bir şöhretim var.

Yani anlayacağın arkadaşım, ben ne Ava gibi erkeklerle spordayım, ne de Sude ve grubuyla kız muhabbetlerinde.

Adı Beste olan, önünden gelen geçen herkese bir laf ediyor.

"Ay Sude, bak şu kadına... O vücuda o mayo giyilir mi Allah aşkına."

Derken içlerinde en popüler olan Müjde ayağa kalktı. "Çocuklar, çok sıcak, bir ıslanıp geleceğim, sakın bir yere kaybolmayın."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Beste, Sude'ye, "Ay, bugün bu Müjde'yi hiç çekemem," demez mi! Bizim Sude'de bir sessizlik...

"Ama olmaz ki, insan bu kadar da kendini övmez ki... Hayır, bir şey değil, çok komik oluyor. Bak ne anlattı geçen

gün. Annesi onu Migros'a alışverişe göndermiş. Kasadaki adam, ne güzel gözleriniz var, demiş.

"Artık bunu bana anlattı, yetmedi evdekilere anlatmış. Anlayacağın önüne gelene anlatıyor. Bize de güzel şeyler söylüyorlar herhâlde ama biz böyle naklen yayın yapar gibi anlatıyor muyuz. Tabii ki hoşa gidiyor böyle laflar ama Müjde'ninki de fazla. Baydı yani..."

Sude, sanırım lafı değiştirmek için, "Bu yıl konser için kimler geliyor," diye sordu.

Derken Müjde geldi, anlaşılan duşa gitmiş, saçlarını ıslatıp taramış. "Oh, rahatladım," dedi sonra hepimize birer gofret uzattı.

"Enerji için..."

"Teşekkürler," diye bağrıştık, bana da getirmişti ki, bu hoş bir davranış tabii.

Herkes gofretine yumuldu.

Ve Müjde, "Doğru dürüst bir teşekkür duyamadım," dedi.

"Ettik ya," dedi Beste.

"Öylesine bağrıştınız. Oysa ben sizleri düşünüp gofret aldım!"

"Amma da uzattın."

"Demek düşünceli olmak bir şey fark ettirmiyor."

Beste, bu kez abartılı bir biçimde, "Bunca düşünceli olup bizlere, bana, Sude'ye ve hatta Selin'e gofret getirdiğiniz için gerçekten çok çok çok teşekkür ederiz Majesteleri," dedi.

Beste'nin alaycı tavrına sinirlenmişti Müjde. "Altı üstü kuru bir teşekkür bekliyorduk, ne laflar işittik."

"Aaa, şuna da bak, şaka da mı yapamayacağız artık?" diyerek lafı çeviriverdi Beste.

Vay, vay, vay!

Bunlarla kimse başa çıkamaz sevgili arkadaşım. Ava çekip gitmekte ne kadar haklı. Ya Sude'ye ne demeli, nasıl dayanıyor bu kızlara.

Nitekim bir süre sonra baş başa kalınca, "Nasıl dayanıyorsun bunlara," diye sorduğumda, "Bakma bu hâllerine, aslında iyi kızlardır," demez mi...

İyisi buysa...

Sude'yse bana bakıp gülmekle yetindi.

Aslında iyi olan Sude, herkese o kadar anlayışlı davranıyor ki.

Öyle olgun ki.

"Sen asıl Öykü'yü bilsen, ne derdin acaba?"

"Yaaa, o nasıl biri?"

"Aslında o da kötü biri değil ama Müjde'yi öyle bir taklit ediyor ki, bu kadar olur. Tabii bu da Müjde'nin sinirine dokunuyor ama belli etmemeye çalışıyor."

"Nasıl yani? Nesini taklit ediyor?"

"Şöyle... diyelim Müjde okulda bir etkinlik için çalışıyor, okul gazetesine yazı yazıyor, Öykü de hemen o gazetede yazmak istiyor. Müjde dans dersi almak istiyor, o da istiyor. Müjde yeni bir saç modeli deniyor, ertesi gün Öykü'de de aynı saç..."

"Deli mi bu kız? Ne kadar sevimsiz olacağının farkında değil mi?"

"Hem de hiç değil. Üstelik edilen lafları da üstüne almıyor. Mesela, Beste tutup Öykü saçının biçimi ne kadar da

Müjde'ninkine benziyor, deyince, gayet sakin, öyle mi, hiç farkında değilim, gibi cevaplar veriyor."

"Valla, Allah sana sabırlar versin Sude. Senin şu arkadaşlarına bakınca koşup kendi arkadaşlarımı defalarca öpesim geldi."

Gerçekten de öyle. Bizim grup sağlam kızlardan oluşur. Atışmalar olsa da sonunda tatlıya bağlanır. Mavi benim en yakın, en sevdiğim arkadaşım.

Çok tatlıdır, çello çalar, konservatuara gidiyor. Ciddi müzisyen yani...

Sude benim bu sözlerime güldü. "Bazısıyla sadece yazın bir aradayız, hem kimse kusursuz değildir, diye düşünüyorum."

"Çok iyisin Sude."

"Sağ ol canım, sen de iyisin."

"Yok, ben senin kadar sabırlı değilim."

"Ama Ava'dan iyisin, bak o hemen çekip gidiyor. Gerçi o küçüklüğünden beri erkek çocuklarla çok daha iyi anlaşır zaten."

"Evet, erkek arkadaşlarla hayat daha kolay, diyor. Herkes diyeceğini birbirinin yüzüne söylüyor ve konu hemen orada kapanıyor. Kızlarsa hep dolaylı, hep dolaylı, öyle olunca da konu bir türlü kapanmak bilmiyor, diyor ki, bence çok haklı."

"Evet, haklı," diye içini çeken Sude de kardeşini doğruladı.

Üfff, bu tür muhabbetleri aktarmak bile yoruyor insanı.

Hem birazdan G. A. ile buluşacağım. Yani, aynı iş yerinde çalışıyor olmak her ne kadar buluşmak sayılmasa da...

Buluşmak sözcüğünü bir arada olmak, bir araya gelmek anlamında da kullanabiliriz pekâlâ.

Ne demiştik... sözcükler yerinde ve doğru kullanılmalı.

Hadi, baaay!

G. A. ile çok hoş bir sohbetimiz oldu. Bayağı yakınlaştık da denebilir. Anlayacağın arkadaşım, planım ağır adımlarla da olsa, başarıyla ilerliyor. İşte böyle böyle bana alışacak, dahası beni *görmeye* başlayacak.

Göre göre yeni duygulara yönelecek.

Veee...

O yeni duygular sonucunda bana âşık olacak!

Allah!

Yine çok uçtum galiba.

Olsun!

Bunu düşünmek, daha doğrusu dile getirmek bile beni mutlu ediyor. Hiçbir şey olmayacak olsa bile, bu beklentiler sabahları sevinçle uyanmamı, öğleden sonra işime hevesle gitmemi sağlıyor.

Gün parlıyor sanki.

Herkesi kucaklamak istiyorum.

Dans etmek, şarkı söylemek istiyorum.

Bunun nesi kötü?

Evet, duygulardan gerçeklere dönmek gerekirse, Rüyam Cafe'ye giderken denizin ne kadar kirli olduğunu yine fark ettim.

Ve sinir oldum!

Ayıp yani...

Çeşme gibi bir yerde, her türlü lüks otelin, ıvırın zıvırın bulunduğu yerde, denizde çöpler, sokaklarda çöpler...

Neyse, kafeye vardığımda G. A. ahhh, ah, tüm yakışıklılığıyla barda, bardakları, kendi deyişiyle elden geçiriyordu.

"İyi günler Selin Hanım," diye seslendi bana.

"İyi günler efendim," diyerek ben de onunla dalgamı geçtim.

"Hayırdır, bugün biraz gergin görünüyorsun?"

"Sahi mi? Nereden anladın?"

"Yüzünde her zamanki gibi güller açmıyor da ondan."

Karşılıklı gülüştük.

"Haklısın valla," dedim. "Az önce deniz kenarındaydım, insanlara sinir oldum. Bir yerde şıklıklarından geçilmiyor, bir yandan da her yer çöp. Yazıklar olsun Çeşmelilere..."

"Hop dedik, Selin Hanım, dur orada biraz. O çöpler için sadece Çeşmelileri suçlayamazsın. Yazın burası yerli yabancı turistlerle dolup taşıyor. Bunu da göz ardı etme derim ben, bir büyüğün olarak."

Şöyle bir düşündüm, haklıydı. Hem hayatımın ışığı G. A. ile çöp için kavga edecek değildim. Hem de hiç değildim.

Sustuğumu görünce, "Aferin, işte böyle büyüklerini dinlemelisin," demez mi.

Fırsatı kaçırır mıyım, "Ne büyüğü, aramızda ne yaş farkı var ki..." diyerek konunun onun beyninde bu biçimde kayda geçmesini sağladım.

Nasıl ama... Her bir fırsat değerlendirilmeli.

Değil mi ama?

"Hem ben az önce bir şeyler düşünüyordum da, ondan susmuştum."

"Yaaa, neymiş o düşündüklerin, sorabilir miyim?" Yüzüne hafif alaycı bir gülümseme gelip yerleşmişti.

"Bizim Sude'nin, yani kuzinimin arkadaşları var. Hepsi buralı. Acaba diye düşündüm, onları harekete geçirebilirsem, hep birlikte çöpleri toplarsak, bunu da o plajdakiler görürse belki yardım ederler, ya da en azından utanıp yerlere çöp atmaktan vazgeçerler."

"Belediyenin temizlik işlerini aramaya ne dersin?"

"Onu çoktan yaptım bile."

"Ne? Belediyeyi mi aradın?"

"Aradım tabii... Hem de ilk geldiğim günlerde."

"Ne dediler peki?"

"Benimle konuşan görevli, günde iki kez, iki ayrı grubun ortalığı topladığını ama sağ olsunlar insanlarımızın, turist ya da değil, bir dolu çöp kutusu olmasına karşın, yine de çöpleri ısrarla yere atmakta devam ettiklerinden söz ederek uzun uzun yakındı.

"Denizden gelen kirlilik konusunda da ellerinden geleni yapıyorlarmış ama uzaklardan geçen gemiler çöplerini deni-

ze bırakıyor, dalgalar da onları işte böyle sahile taşıyormuş. Anlayacağın belediye görevlisi, benden de dertliydi."

Selim anlattıklarımı sonuna kadar dinledi, sonra, "Biliyor musun Selin, sen bir harikasın," dedi.

"Ne?"

Ne demişti, ne demişti?

Yanlış mı duydum acaba?

"Ne dedin sen?"

"Sen bir harikasın, dedim! Ya, bakar mısın, küçücük bir kızsın altı üstü ama sosyal sorumluluk konusunda büyüklere büyük fark atıyorsun. Üşenmiyor belediyeyi arıyorsun, oysa sen Çeşmeli bile değilsin. Sonra da, oradan umudu kesince, kendi başına çareler arıyorsun. Arkadaşlarımı toplayayım, belki bir şeyler yaparız, diye düşünüyorsun."

Uçtum! Mutluluktan uçtum.

İlk kez, gerçek anlamda dikkatini çekebilmiştim. Bana, beni *görerek* bakıyordu sanki.

Tabii bütün bu güzelliklerin içinde bir diken vardı.

Ne demişti?

Küçük bir kızsın, altı üstü.

İşte bu iyi değil.

Bu, beni, onun gözünde *âşık olunabilir* sınıfına koymuyor ama.

Hem de hiç koymuyor.

Kahretsin!

"Ne o, suratın asıldı?"

Hemen de fark eder.

"Suratım niye asılsın ki, altı üstü küçük bir kızım ben."

"Vay... vay... vay... Ne kadar da alınganız," dedi sonra barın üstünden bana doğru eğilip elini kolumun üstüne koydu. "O sözleri seni aşağılamak için söylemediğimi pekâlâ sen de biliyorsun. Tam tersine, yaptıklarını, düşüncelerini yaşının üstünde bulduğum için övgü anlamındaydı. Anlaştık mı?"

O lacivert gözler, gözlerimin içine dikilmişti. İlk kez böylesine göz gözeydik. Bu arada eli de hâlâ kolumun üstündeydi.

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Sedat da gelmiş, piyanonun başına geçmiş, değişik ama çok güzel parçalar çalıyordu. Depdeğişik...

Derken birileri geldi, hemen müşterilerimle ilgilendim. Siparişleri aldım, fişleri hazırladım. Bu işleri yaparken hâlâ heyecanlanıyorum ama tabii ki ilk günlere kıyasla çok daha iyiyim.

Laf aramızda, çalışmak gerçekten hoşuma gitmeye başladı. Uzun yaz öğleden sonraları bir şeyler yapmak, dahası bir *işi* olmak güzel bir duygu. Ayrıca, ama az ama çok, para da kazanıyorum.

Kendi param...

Çok hoş yaaa...

Başıma neler geldi neler.

Hayatımın en kötü deneyimini yaşadım desem, abartı olmaz. O kadar yani...

Üstelik şu ana kadar yaşadıklarım sadece birinci perde; bir de bunun dahası var.

Bak ne oldu arkadaşım.

Her zamanki gibi kafeye gittim. Bugün daha bir hareketliydi sanki, hele minik bebekli bir aile geldi, o kadar tatlılardı ki...

Saat ilerlemişti, artık yavaş yavaş toparlanayım diye düşünürken içeri yedi sekiz kişilik bir genç grubu girdi. Vara yoğa gülüyorlardı. Eh, haklarıdır, eğlensinler bakalım dedim, en olgun ve de dolgun hâlimle. Ayrıca, yaşlarının benden büyük olduğunu da belirtmeliyim.

Derken bir süre sonra cıvıtmaya başladılar. Kızlar deli gibi kıkırdayıp oğlanların her dediğine gülüyorlardı. Ama ne

gülme. Sanki krize girmişler; oğlanlar da onlar güldükçe abartıyorlar da abartıyorlardı. Sipariş almak için yanlarına gittiğimde bir süre sulu sulu benimle konuşmaya çalıştılar, yüz vermedim. Bir yandan da düşünüp duruyorum, bunlarla nasıl baş ederim, diye.

Sonunda herkes bir şeyler ısmarladı. Gidip istediklerini hazırladım. Masalarına ulaştığımda saçları vıcık vıcık jöleli, boynunda ipli kolye, bileğinde ipli gümüşlü bileklikli olanı gözünü bana dikti. Belli bir şeyler söyleyecek, arıza çıkaracak.

Sakin sakin hepsinin bardaklarını önlerine koydum. Tam da beklediğim gibi, jöleli tip, "Yanlış bardak," dedi ağzını yayarak.

Hepsi gülmeye başladı.

Notlarıma baktım, "Siz Schweppes tonik istemişsiniz," dedim.

"Yok yaaa..." diye dalga geçti, sonra, "ben limonata istemiştim," diye ekledi.

Yanındaki kız deli gibi gülüyordu. Yine sakin olmaya çalışarak, "Limonata kız arkadaşınızın, tonik sizin siparişinizdi," dedim.

"Nereden biliyorsun kız arkadaşım olduğunu," dedi ve bu kez kızlarla birlikte oğlanlar da uluya uluya güldüler.

Yani iyiden iyiye benimle eğleniyorlardı. Sinirden beynim karıncalanmaya başlamıştı ama bir yandan da babamın sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Selinciğim, her türlü insanla karşılaşacaksın. Sana ailendekiler gibi davranmayacaklar. Buna hazırlıklı olmalısın."

"Şimdi," diye devam etti jöleli, "bu bardakları alıp içeri götürüyorsun ve ona tonik, bana limonata getiriyorsun, tamam mı?"

Babamın sözlerini düşünerek yutkundum ve "Tamam," dedim. Neydi o söz? Müşteri velinimetimizdir.

"Hah, şöyle..." demez mi jöleli? Ve yine o kikirik kızlar kikirdeşip oğlanlar uluya uluya gülmezler mi...

Ya sabır...

Ve bu kez yeni siparişleri masanın üstüne koydum. Tonik kız arkadaşa, limonata jöleliye.

Tam ayrılırken, "Bir dakika. Bir dakika," diye seslendi jöleli. "Öyle hemen çekip gitmek yok. Çünkü yine yanlış oldu."

Artık kızlar dizlerine vura vura gülüyorlardı.

"Biz sana, tonik bana, limonata kız arkadaşıma demedik mi?"

Birden bir sakinlik çöktü üstüme. Tüm duyularım donmuştu sanki. Ağır çekim gibi sakin ve yavaş adımlarla masaya yaklaştım. Kusura bakma babacığım, diye seslendim beynimdeki sese. Sonra tonik bardağını alıp içindekileri jölelinin suratına fırlattım.

Sırılsıklamdı!

Şaşkındı!

O kendine gelemeden limonata bardağını kapıp onu da boşalttım suratına ve ekledim, "Bu da sana kapak olsun!"

Tüm kahkahalar bıçakla kesilmiş gibi durmuştu.

Tam bir şok.

Ve tam bir sessizlik.

Derken jöleli ayağa fırladı ve bana doğru bir hamle yaptı.

Aynı anda bir ses

G. A.'nın sesi

"Bir dur bakalım sen orada." Ve beni yavaşça itip önüme geçti. Jöleliyle aramda duruyordu.

Jöleli bağırıp çağırıyor, benim kovulmam gerektiğini söylüyor. "Eğer onu kovmazsanız, olanları anlatır, sizleri bitiririm," diye bar bar bağırıyordu.

G. A., beyaz atlı kahramanım, bana, yok ol dercesine işaret etti. Ben de bir koşu gidip barın arkasındaki bölüme geçtim.

Nasıl titriyordum, anlatamam. Ellerim tutmuyordu âdeta, az önceki sakinlikten eser kalmamıştı. Yığılırcasına yere çöktüm.

Sedat piyanoyu bırakmış, yanıma koşmuştu. "İyi misin Selin?"

Baktı bende ses yok, bu kez hemen bir bardak su getirdi. "İç şunu hadi," deyip duruyordu.

Sanki yıllar yıllar sonra Selim geldi. Ben yerdeydim, Sedat yanımda. O ise karşımızda duruyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde ciddi bir ifade bana bakıyordu.

Bu bakışı iyi bilirim!

Sınıfta azdığımızda, öğretmenler gürültüyü duyup içeri girdiklerinde ve sınıf aniden sessizleştiğinde, işte aynen bu bakışlarla karşı karşıya kalırız.

"Özür dilerim," dedim. Sesim nasıl da boğuk çıkıyordu.

Hâlâ bana bakıyordu.

"Çok özür dilerim," diye yineledim, "ama benimle eğleniyorlardı, çok saygısızdılar, hele de o jöleli..."

"Belki haklısın, hatta aslında çok haklısın ama bu, yaptığını doğrulamaz. Müşterinin başından aşağı içeceği boca edilmez."

Sedat'ın hafifçe güldüğünü duydum, Selim bu kez dönüp ona sert sert baktı. Sedat anında sustu.

Devam etti G. A., "Öfke kontrolü diye bir şey var."

"Peki, ne yapmam gerekirdi bu durumda?"

"Madem başa çıkamıyorsun, gelip bana söyleyebilirdin."

"Haklısın." Ne diyebilirdim ki...

G. A. bana bir peçete uzattı, gözyaşlarımı silmem için. Ağladığımı o an fark ettim.

"Çok özür diliyorum," dedim bir kez daha ve ekledim, "hemen işi bırakıyorum."

Yine bir sessizlik...

İşte iş hayatım böylece sona ermişti.

Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Ah, annemlere nasıl anlatacağım?

Hem fazla sürmez, Çeşme'de herkes olayı duyacak ve ben alay konusu olacağım.

Ölmek istiyorum! Ölmek istiyorum!

Ya G. A.?

Daha geçenlerde beni övmüştü, ne kadar duyarlı ve düşünceli olduğumu söyleyerek.

Ve ben...

Al sana, dercesine iki tür içeceği müşterinin suratına çarpmış, yetmemiş, bu da sana kapak olsun, diye bağırmıştım.

Yok, yok!

Affedilir yanı yoktu yaptıklarımın.

Ne yapalım, ben de evde odama kapanır, bu ay sona erene kadar oradan çıkmam, Latin Amerikalı yazarların kitaplarını okur, flüt çalışır, verilen ödevleri tamamlarım. Ve belki bu şekilde kendimi aileme affettiririm.

Derken...

"Dur bakalım! Hemen öyle pes etmek yok."

Ne diyordu bu?

Anlamadım! Hiç anlamadım!

Bakışlarımdan anlamamış olduğumu sezip sözlerini yineledi.

"Pes etmek yok, dedim. Duydun mu?"

"Duydum ama..."

"Aması ne?"

"Böyle rezil olduktan sonra burada kalamam, çalışamam. Hem sizlere de zarar verdim. Sessizce ortadan kaybolmak en iyisi."

"Bak Selin, bize zarar filan vermedin."

Sözünü kestim, "Ama o jöleli sizi şikâyet edeceğini, burayı kapattıracağını söyledi."

"Şımarık oğlanın teki o. Zaten ben o işi hallettim, hiç kimseye hiçbir şey söylemeyecek."

"Nasıl yani..."

"Şöyle ki, ben o çocukların hepsini tanıyorum. Ailelerini de biliyorum. Aileleri bu olayı bilseler, inan bana şiddetle cezalandırırlardı. Çocuklar da aslında iyi çocuklar ama işte bazen çizgiyi aşıyorlar. Ben de zaten onlara bunu hatırlattım; o jöleli diye andığına da, geceleri babasının arabasını izinsiz alıp Çeşme yollarında hız yaptığını bildiğimi de ekleyince,

siz gençlerin deyişiyle karizması anında çizildi ve sessizce buradan ayrıldılar. Onun için kimsenin bize zarar vermesi söz konusu değil.

"Ayrıca, evet, müşteri velinimetimizdir ama bu ona hizmet edenlere saygısızlık yapma hakkını vermez. Hem de hiç vermez. Senin yapman gerekense, gelip durumu bana bildirmekti. Sessizce... Hiçbir şey demeden," durdu, sözlerini vurgulamak istercesine, "ve öfkene yenilmeden," dedi.

Yine gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Lacivert, lacivert.

Ah, ah...

"Peki, ya benim ailem? Annem duyunca bana çok kızacak. Eminim! Çünkü zaten baştan beri benim apar topar işe girmemi pek onaylamamıştı ama ben çok istiyorum diye kabullenmişti. Şimdi bu durumda, hemen işi bırakmamı isteyecek.

"Sonra Şelale teyze... Bakalım o ne diyecek müşterilerine böyle davranan bir çalışanına."

"Şelale teyzeni merak etme," derken dudağında bir gülümseme belirmişti, sanırım teyze sözcüğü komiğine gitti.

"Annene de söylemezsin, olur biter."

"Ama..."

"Ama ne?"

"Ama ben böyle büyük bir olayı ondan saklayamam."

Başını salladı, "Haklısın! Konunun o bölümü sana ait, ben bir şey diyemem. Ayrıca ailenden hiçbir şey saklamaman da çok asilce bir davranış."

Bu kez yine bana güzel bakıyordu.

Sanki onaylayarak

Sanki beğenerek

Ah Allahım, ne olur beni beğensin

Be-ğen-sin!

"Yalnız annenle babana durumu anlatırken, bizim işletme olarak senin işine devam etmeni istediğimizi belirt. İşten çıkartmayı çok daha ağır suçlar için yaparız, ufak tefek kusurları çalışanlarımızla konuşup bir başka sefere daha dikkatli olmasını sağlamaktır bizim felsefemiz."

"Bence de doğru bir felsefe," demek geldi içimden ama susup sadece başımı sallamakla yetindim.

"Hadi gülsün yüzün artık," dedi ve gelip bana sarıldı. Sedat da gülümseyerek bakıyordu.

Affedilmiştim!

İşime devam edecektim!

Yaşasın!

Buradaki fırtına atlatılmıştı.

Şimdi sıra...

Daha önce de yazdığım gibi, ikinci bölümde yani, evdeki fırtınayı atlatabilmekte...

"Zaten başından beri bu çalışma meselesi içime sinmemişti," diye tüm öfkemi kustum Özgür'e.

"Şimdi yine bana kızacaksın ama sen değil miydin..." diye söze başlayan Özgür'ü, "Tamam, tamam, biliyorum ne diyeceğini," diye susturmaya çalıştım.

"Ben şu son olaydan bahsediyorum, kızımızın iki koca bardak içeceği o çocuğun başından aşağıya boca etmesine ne diyeceksin?"

"Eline sağlık diyeceğim."

"Ama olamaz bu kadar Özgür. Bunu da hoş göremezsin, insaf!"

"Canım, tabii ki hoş görmüyorum ama laf aramızda, bu da o şımarık oğlana unutamayacağı bir hayat dersi olmuştur, inan bana. Bir daha gittiği yerde iki kuruş para ödüyor diye çalışanlara saygısız davranamayacağını birinci elden öğrenmiş oldu, fena mı?"

"Peki, ya, bu da sana kapak olsun lafı?"

"Eh, o öfkeyle o kadar da olsun artık."

"Valla, hayatta senin kızın olmak varmış."

"Ama Serracığım, senin o meşhur babaannenin bir lafı vardı, sen bana söylemiştin. Terbiyesizin terbiyesini vermek, bir fakiri giydirmek kadar sevaptır, dediğini sen anlatmıştın bana."

"Yani bu durumda bizim Selin sevap mı kazandı?"

Özgür gülerek, "Eh, bu durumda öyle görünüyor," demez mi.

"Onu bunu bilmem, bu durumu bu kadar hafife almana çok şaşıyorum, bilesin."

Özgür gelip yanıma oturdu, kolunu omzuma attı. "Bak hayatım, kızımız bu olayda çok üzüldü hatta korktu. Bunu onun gözlerinde görebiliyorum. Ve işte bu da ona, aynen senin dediğin gibi, bir hayat dersi kazandırdı. Yani, bir yerde çalışırken her türlü insanla karşı karşıya geleceğini ve o insanların çoğu kez kendi ailesinin bireylerine ya da arkadaşlarına benzemeyebileceğini, alışmadığı tavırlar içinde olabileceklerini gördü. Ve buradan çıkarak, ona yabancı gelen bu tür kişilerle de ilişki yürütebilmenin yollarını öğrenmesi gerektiğini kavradı. Kızımızın bu olaydan aldığı ders budur."

"Ve bir de öfkesine yenilmemeyi öğrenmesi gerektiğini..." diye ekledim hemen.

"Aynen katılıyorum."

"Biliyor musun Özgür, Selim'in bizim kıza arka çıkmasına ve işine son vermemesine de şaştım doğrusu."

"Bence çok akıllıca bir tutum içindeler. Gerçi Selin hem çok genç, hem de deneyimsiz ama o ölü saatler için biçilmiş kaftan."

"Nasıl yani?"

"Bir kere dürüst bir kız. İş hayatında, bunu benden daha iyi bilirsin ki, ne kadar küçük olursa olsun kasayı güvenebileceğin bir elemana bırakmak çok çok önemlidir.

"Ayrıca, bu olayla ilgili bir şey daha eklemek gerek. Gelip her şeyi bize teker teker anlattı, ettiği o sözleri bile. Ne yalana başvurdu, ne saklamaya kalktı. Bunun değerini iyi bilmek gerek."

"Çok haklısın," dedim, "çok."

Kızımla gurur duydum o anda.

"Evet, ne diyordum, sonra akıllı. Biri bir şey anlatıyorsa Selin dalga geçmez, öğrenmek için dinler. İyi bir dinleyici olmak, hayattaki başarı için o kadar önemli ki."

"Bu konuda da haklısın. Okulda çok zeki bir arkadaşımız vardı, biz saatlerce çalışır, ödev yaparken, o bizden çok kısa sürede ödevini bitirirdi, notları da hep yüksekti.

"Hem bizden daha az çalışıyorsun, hem bizden daha yüksek not alıyorsun, bu nasıl oluyor, diye sorduğumuzda, çünkü ben sizler gibi derste dalga geçmiyorum, anlatılanları dinliyorum, böylece dersi zaten sınıfta öğrenmiş oluyorum. Daha sonra da üstünden geçince, tamam oluyor, demişti. Hiç unutmam bunu."

"Evet, işte bu öğeler çok önemli. Dürüstlük ve akılcı olmak... Şelale ve Selim, kızımızda bu vasıfları gördükleri için işten çıkarmadılar."

"Öte yandan çok deneyimsiz..."

"Serracığım, sana ne oldu bugün böyle? *Mükemmeli arayan, iyi'den olur*, diye çok beğendiğim bir söz vardır. Bu yaşta bir kızdan, mükemmel olmasını bekleyemezsin..."

"Yeter ama... Ne bu, ders verir gibi?"

"Tamam sustum ama kızımız büyüyor, seninle daha bu tür pek çok konuşma yapacak gibiyiz."

Selin bizden cevap bekliyordu. Çalışmaya devam edebilmesi için izin verip vermeyeceğimiz konusunda. Kendimi şöyle bir toparla-

dıktan sonra odasına gittim. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdim. Çalışma masasının başına geçmiş, anı defterine bir şeyler yazıyordu. Beni görünce hemen kapattı anı defterini.

Gözleri kıpkırmızıydı, yüzüyse solgun.

Ah, canım yavrum benim.

İçim paralandı.

Kızımı üzen o jöleliyi bir elime geçirsem...

Neyse, yavaşça yatağın kenarına iliştim, "Babanla konuştuk," dedim.

Hayatı, söyleyeceğim sözlere bağlıymış gibi bakıyordu bana.

Demek ki bu iş o kadar önemliydi onun için.

Hayretler içindeydim!

Anlayamadığım, madem çalışmayı bunca istiyordu, neden bunu bize açmamıştı. Hâlâ çözemediğim ve dönüp dolaşıp geldiğim soru, bu.

"Madem, çalıştığın müessese seni istiyor ve madem sen çalışmayı bunca istiyorsun, biz de seni engellememeye karar verdik."

"Canım annem," diye bir boynuma sarılışı vardı, görmelere değer.

"Bir kere, gelip her şeyi bize anlattığın için seninle ne kadar gurur duyduğumuzu bilmeni isterim. Bu, bizim için çok önemli.

"Ama bundan böyle davranışlarında daha dikkatli olacağına söz vereceksin. Yine o konulara girmek istemiyorum, yeterince konuştuk zaten."

"Söz anneciğim, söz. Asla öfkeme yenilmeyeceğim, sakin olacağım," deyip duruyordu.

Öyle çocuksu bir hâli vardı ki, dayanamayıp kucağıma çektim onu.

"Koca kız oldun, kucağa da sığmıyorsun," dedim, kıkırdadı. Başını boynuma gömmüştü.

Saçlarını okşadım kızımın, sonra, "Selin," dedim, "sana bir şey soracağım."

"Sor, anneciğim."

"Bu iş neden bu kadar önemli senin için?"

Birden gerildiğini hissettim. Yüzü hâlâ boynumdaydı. Bir an duraksadı sonra, "Çalışmayı seviyorum," diye mırıldandı.

"Ama hiç bize bundan söz etmemiştin."

"Ne bileyim, belki de sırası gelmediğinden söylememişimdir," dedi ve bu kez daha bir kendinden emin, "Evet, evet, çalışmayı seviyorum," diye yineledi.

"İyi o zaman," dedim, sonra, "bakıyorum anı defterine de yazıyorsun."

"Evet," dedi, sanki yine gerilmişti. Kucağımdan indi.

Ah, ben de anı defterim sorulduğunda böyle gerilirdim. Yanlış anlamasın, onu sorguluyorum zannetmesin diye, "Ben de senin yaşlarında anı defteri tutmaya başlamıştım. Ve defterlerim benim en yakın arkadaşlarım olmuştu. Duygularını çekinmeden yazmak insanı nasıl da rahatlatıyor, değil mi?" dedim.

Bu kez yüzü kızardı. Bir pembelik boğazına kadar yayıldı. Duygulardan söz edilmesi onu utandırmıştı.

Kim bilir neler yazıyordu.

Anı defterine yazmaya başlamış olmasına seviniyorum. O yaşlarda ne büyük bir ihtiyaçtır ve ne büyük destek.

Üzüntünü yazarsın, sevinçlerini paylaşırsın. Beğendiğin biri varsa, onu da yazarsın. Acaba Selin'in beğendiği biri var mı?

Ona yardımcı olmak istiyorum.

Acı çekmesin istiyorum.

Ama ne yazık ki bu mümkün değil.

Hepimiz hayatta her şeyi kendi tecrübelerimizle öğreniyoruz.

Kâh gülerek, kâh acı çekerek...

"Hadi ben artık gideyim de, sen de yat."

Tam kapıdan çıkıyordum ki, "Anne," diye seslendi. Ona doğru döndüm.

Bir koşu yanıma gelip sıkı sıkı sarıldı bana, "Çok, çok teşekkür ederim," dedi.

İkimiz için de duygusal bir andı.

Gözlerimin dolduğunu görmesin diye başımı eğip "Hadi canım, iyi geceler," dedim.

Ve kapıyı çekip çıktım.

Sabahleyin plajda bir heyecan... bir heyecan...

Kızlar, yani Sude'nin arkadaşları aralarında fısıldaşıyor, kâh gülüyor, kâh ciddi ciddi bir şeyleri tartışıyorlardı.

Anlaşılan özel bir mesele, diye düşündüm ve havlumu iskeleye bırakıp denize atladım. Bir boy gittim geldim, kesmedi, bir fasıl daha yüzdüm.

Bak işte denizdeyim! Yüzüyorum. Annemler bunu görmezler çünkü bir türlü hazırlanıp gelemezler. Nedense evden çıkamıyor bu kadınlar.

Yok mutfak kapısını kilitledim mi... Yok, dur bir ocağa bakayım. Derken gözleri aynaya takılır. Hadi iki saat orada kendilerini incelemelerini bekleriz.

"Saçım da güneşten iyice açılmış, hemen boya yaptırmam lazım."

Ya da, "Dur şu saç bandımı düzelteyim."

Ya da "Aaa, kaşlarımı almam gerek."

Nedeeen sonra gelirler.

Eh, biz de çoktan yüzmemizi tamamlamış havuz kenarında kurumakla meşgulüzdür, o sıralarda.

Bu kez hemen, "Sadece havuz yok küçük hanımlar, denizde yüzülecek," deyip denizin yararları üstüne aynı konuşmayı noktası virgülüne değiştirmeden yaparlar. Hem de kaç kez.

Hani yeni bir şeyler söyleseler yanmayacağım.

Hep tekrar, hep tekrar...

Annem de öyle, Sırma teyzem de...

Ama bak, anneannem öyle değil.

Geçen gün o da plajdaydı, kumda dizlerini ısıtmakla meşguldü. Annem yine böyle başlayınca gizlice bana işaret etti, hemen öğüdünü hatırladım ve, "Benim duş almam gerek, hemen dönerim," dedim ve yınladım!

Annem de diyeceğiyle kaldı.

Güç birliği işe yarıyor, arkadaşım.

Duşumu alıp iskeleye döndüğümde, baktım bunlar bu kez iPad'lerinin başında toplaşmış, gülüşüyorlar.

Sude, "Selin gelsene," diye seslendi, canım benim. O da olmasa hâlim duman. Tam bir dışlanmışlık benimki. Yanlarına oturunca, iPad'deki fotoğrafları bana da gösterdiler. Bir kızın oldukça aptal pozlarıydı.

Etekler uçuşuyor, dudaklar kıpkırmızı boyanmış, tam abuk olmuş. Ama en son kare en felaketiydi. Birisi de tutmuş bunun arkadan fotoğrafını çekmiş. Etekler havada, külotu görünüyor.

Kendimi tutamadım, "Bu ne yaaa... Rezil bir şey bu. Kim bu aptal?" diye sıralayıverdim.

Onlarla aynı fikirde olduğumu görünce bir ağızdan anlatmaya başladılar.

"Bu, bizim çok iyi tanıdığımız bir kız."

"Kendisi Çeşmeli, yani kışın İzmir'de, yazın Çeşme'de oturuyorlar. Adıysa Ayşe."

"Peki ne demeye böyle saçma pozlar vermiş, o da yetmemiş, bunları internete koymuş. Deli mi bu?"

"Selinciğim," dedi Müjde, "bu resimleri o koymamış."

"Kim koymuş peki?"

Hemen Beste lafa atladı, "Bunlar birkaç arkadaş toplanmış, eğleniyorlarmış. Derken boyanıp süslenip güzel pozlar verip *Facebook* sayfamıza koyalım, demişler.

"Haydi, hepsi makyaj yapmış, kimisi Ayşe'nin annesinin giysilerini giymiş. Ha, bu arada bütün bunlar Ayşelerin evinde oluyor. Topuklular, takılar ve poz poz fotoğraflar..."

Kendimi tutamadım, "Bana sorarsanız biraz saçma ama buraya kadar kötü bir durum yok."

"Aynen," diye Müjde devam etti. "Ammaaa, az sonra işi abartmaya başlamışlar. İşte gördüğün gibi Ayşe de tutmuş bir zamanların ünlü artisti Marilyn Monroe gibi poz vermeye kalkmış. Marilyn Monroe'nun çok meşhur bir pozu vardır, etekleri rüzgârda uçuşuyor, bacakları görünüyor filan. İşte Ayşe de onu taklit ederek, dudaklarını kıpkırmızı boyamış kameraya poz veriyormuş ki, o kızlardan biri arkadan Ayşe'nin havalanan eteklerini ve bu arada görünen külotunun fotoğrafını çekmiş." Ve ardından kahkahalar...

"Çok kötü..." dedim ama o görüntüyü gösterdiklerinde ben de dayanamayıp güldüm.

Komik yani...

Ama acıklı komik.

Kimse o duruma düşmek istemez.

"Sonra da..." diye ilk kez lafa girdi Sude, "oradaki arkadaşlarından biri tutup bu pozu internete koymuş."

"Şu hainliğe bakar mısın," dedi Beste. "Ve şimdi o fotoğraf tıklanma rekorları kırıyormuş. Ayşe'yse perişanmış, evden dışarı çıkmıyormuş."

"Peki," dedim, "hangi arkadaşı yapmış bunu, biliniyor mu?"

"Hayır! Hepsi ben yapmadım diyormuş."

"Ne acımasızlık ama," dedi Sude, "insan bunu değil arkadaşına, düşmanına bile yapmaz."

"Kendinizi Ayşe'nin yerine koysanıza," dedi Müjde.

O ukala Beste bile titreyerek "Allah korusun," dedi ve devam etti, "zavallı Ayşe'nin bir başka durumu daha var."

"Neymiş?"

"Duymadınız mı?"

"Yooo..."

Bizlere doğru eğilip fısıldadı dedikoducu başı.

"Annesiyle babasının arası hiç iyi değilmiş. O nedenle de zaten morali bozukmuş."

"Canım yaa..." dedi Müjde.

"Çok kötü, çok."

"Üfff, bunaldım ama... Konuşmayalım bu konuyu artık."

"Evet, evet, başka bir şey yapalım."

"Ne yapalım?"

Birden nı-nı-nı-nınnn...

"Bir fikrim var," dedim.

Kös kös baktılar.

"Bakın şimdi, burada yapacak bir şey yok. Öte yandan, sabah gelirken baktım, deniz yine çok kirli, bir yığın çöp gelip o güzelim kumlara dayanmış. Yani, böyle bir görüntü yakışıyor mu buraya?"

"Eee?"

"E'si şu ki, el ele verip gerçek çevreciler gibi, hani şu Deniz Temiz'ciler gibi, kendi çapımızda ellerimize çöp torbalarımızı alıp plajın hiç olmazsa bir bölümünü temizlesek..."

"Ama bu belediyenin işi değil mi?"

"Belediye elinden geleni yapıyor ama bizler de bu plajı kullananlar ve de sorumluluk sahibi vatandaşlar olarak işin bir ucundan tutsak fena mı olur? Hem boş boş oturup sıkılmaktan kurtuluruz, hem de ne biçim havamız olur."

İşte bu son sözler tam da istediğim etkiyi yaratmıştı Müjde ve Beste'nin üstünde. O ana kadar boş boş bakan gözler, parlayıverdi sanki.

Sude'yse kimse vazgeçmeden durumu sıkılaştırmak istercesine, "Ben varım," dedi hemen. "Şu moral bozucu konunun etkisinden bir an evvel kurtulmak istiyorum."

"Ben de..."

"Ben de..."

Doğrusu önerimin bu kadar çabuk kabul edileceğini hiç sanmıyordum. Sude, aslında onlar iyi kızlardır, derken bunu mu anlatmak istemişti acaba?

Nedeni ne olurda olsun, iyi bir işe hemen kabul demişlerdi.

Sude'nin süslü kokoşlarıyla birlikte gidip yandaki büfeden büyük boy çöp poşetleri aldık.

Ve Beste, çiçekli hasır şapkası, kolyesi, bilezikleriyle, Müjde fosforlu pembe bikinisiyle, bizim Sude de muhteşem saçlarıyla gerçekten göz alıcı bir ekip oluşturdular.

Plajın, bizim olduğumuz yerden Rüyam Cafe'ye kadar olan bölümünü temizlemeyi önerdim. (Artık kendime o kadar da bir güzellik yapayım, değil mi arkadaşım?)

Hem belli mi olur, belki de benim G. A. bizi görür. Böylece jöleliyle yaşanan olayda hırpalanmış olan imajım da iyi kötü toparlanır. Ayrıca, bazı fikirlerimin fikir düzeyinde kalmadığına, etkinliğe dönüştürebildiğime de şahit olmuş olur.

Ve beni beğenir.

Helal olsun bu kıza, der.

Ne müthiş bir kız, der.

Hayranım ona, der.

Yine uçtum, değil mi?

Ama olsun!

Kime ne zararı var biraz hayal kurmanın?

Sonuçta işe koyulduk.

Ve–

Aman, aman!

Plajdakilerden, ne *aferin*'ler, ne *elleriniz dert görmesin kızlar*, ne *keşke herkes sizin gibi duyarlı olsa*'lar duyduk.

Hem de her adımda.

Bir ara Sude'nin kızlarına baktım, ne alemdeler diye. Bütün bu güzel sözler üzerine gaza gelmiş, bir çalışıyorlardı ki...

O an pek bir gururlandım kendimle.

Bunu ben başarmıştım şaka maka.

Demek ki ileride iyi bir yönetici olabilirim, diye düşündüm.

Büyük şirket yöneticisi. Selin Hanım!

Üfff... Çok havalı.

İşte ben böyle içimden konuşurken konuşurken, bir de baktım Rüyam Cafe'nin oraya gelmişiz.

Veee...

Şansa bak, şansa...

G. A. orada, kapının önünde.

Kollarını kavuşturmuş bize bakmıyor mu?

Daha doğrusu bana bakmıyor mu, bana?

Hemen çöpleri daha canlı tavırlarla toplamaya başladım. Oysa bayağı yorulmuştum. Kolay mı, güneş tepemizde.

Eğil, kalk! Eğil, kalk!

Ama onu görünce...

Bir güç geldi ki kollarıma.

Sınırımızı Rüyam Cafe olarak belirlediğimizden, o bölgeyi de temizledikten sonra çöplerle dolu torbaları, en yakın çöp bidonlarının yanına taşıyıp bıraktık.

Geri dönerken baktım hâlâ bizi izliyor, el salladım, o da bana zafer işareti yaptı.

Böylece uçarak eve geldim, duşumu aldım, şimdi serin odamdayım, seninle, arkadaşım.

Biraz hayal kuracağım, sonra işime gideceğim. Ama daha önce flüt çalışacağım.

Annemler duysunlar diye de kapımı açık bırakacağım. Flüt sesini çok seviyorum, beni alıp göklere uçuruyor sanki.

Kahramanım, dünyaca ünlü güzel flütçümüz Şefika Kutluer. Günün birinde onun gibi çalabilmek en büyük hayalim. Zaten tüm CD'leri var bende.

Hadi, daha sonra görüşmek üzere.

Bugün baaay demiyorum, annem sinir oluyor. Benim de dilim bir alışmış ki...

G. A. beni, *tebrikler* sözcüğüyle karşıladı. Anlamazlıktan geldim, "Hayırdır?"

"Bugünkü çalışmanız nedeniyle tebrikler Selin Hanım."

"Ha, o mu?" Umursamaz pozlarındaydım bunu söylerken. Ama adam cin gibi... Yemedi tabii.

"Ne kadar da cool'uz böyle..."

"Nasıl yani?"

"Ne kadar da havalıyız, demek istedim."

"Hava filan değil, o çöpler beni sinir ediyordu; söylenip bir şey yapamamak daha da sinir bozucuydu. Ben de Sude'ye, yani kuzinime ve arkadaşlarına hadi temizleyelim şurayı, dedim, onlar da sağ olsunlar hemen kabul ettiler. Böylece, en azından bu bölge bugünlük temizlenmiş oldu."

"İşte ben de bunu tebrik ediyorum. Ayrıca düşündüğünü gerçekleştirmiş olman..."

Hemen lafını bölerek "Altı üstü küçük bir kız olsam da..." dedim.

"Ah Selin, anlaşılan bu sözlerimi hep kafama kakacaksın."

"Lütfen cümlenizi tamamlar mısınız Selim Bey?" deyince, kocaman bir kahkaha atarak, "Hakkında söyleyeceğim güzel sözleri duymak istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Hem de nasıl," dememle bir kahkaha daha atarak, "Valla, sen bir harikasın," dedi.

"Öyleyimdir!"

"Sözlerimi tamamlayayım o zaman. Güzel düşüncelerin var. Duyarlı ve uygarca düşünceler. Ve sen bunları düşünmekle kalmıyor, uyguluyorsun da. Zaten beni en çok bu etkiliyor çünkü hepimiz güzel şeyler düşünebiliriz, düşünüyoruz da ama iş onları hayata geçirebilmekte. Sen bugün bunu yapıyordun ve umarım hayat boyu bu özelliğini sürdürürsün. İşte düşüncelerim."

Ciddi bir yüz takınarak başımla onu selamladım ve "Çok teşekkür ederim Selim Bey, beni çok mutlu ettiniz," dedim.

Bu kez karşılıklı gülüştük.

Harika yaaa...

İki akran gibi sohbet edip gülüşüyor, şakalaşıyorduk.

O ara birileri geldi, hemen gidip en nazik hâlimle servisimi yaptım. Daha sonra da bir çift. Sevgililerdi sanırım, neden sonra iki çay ısmarlayabildiler ve yine birbirlerine dalıp gittiler.

Sedat gelmiş, piyanosunun başına geçmişti.

"Ne kadar güzel çalıyor," dedim, "çaldıklarının hiçbirini bilmiyorum, tanıdık gelmiyor ama çok güzel bir müzik. Değişik..."

"New Age Music, diyorlar," dedi. "Bizim Sedat da buna sardırdı son zamanlarda."

"Hiç duymamıştım! Demek New Age. İlk iş gidilip bir New Age CD alınacak."

"Oradaki müşterilerle pek ilgilendiğin yok," diye uyardı beni.

"Aslını istersen, ilgilenilmeyi istemiyorlar gibi. İş olsun diye, ya da beni başlarından savmak için birer çay ısmarladılar. Sanırım onlar sevgili, baksana birbirlerine dalıp gitmişler."

"Bak sen bizim Selin'imize, neler de bilirmiş," diye yine geçti dalgasını. Sonra birden, "Selin, senin bir erkek arkadaşın var mı?" diye sormaz mı.

Eyvahlar...

Evet, desem yalanım ortaya çıkabilir.

Hayır, desem çok mu çocuksu kalırım?

"Bir dolu," diye işi şakaya vurdum.

Güldü, "Yani, beğendiğin biri var mı, demek istedim."

"Şu aralar yok," diyerek orta yerde bir pozisyon aldım.

"Çok zekisin."

"Herhâlde yani..."

Ben susunca, bu kez, "Eee, anlat bakalım, günler nasıl geçiyor Çeşme'de," dedi.

Ben de ona Sude'nin arkadaşlarının başına gelenleri sansürleyerek anlattım.

"Üzüntüden evden çıkmıyormuş kızcağız, bunu yapan nasıl bir arkadaş, nasıl insan bunlar," diye söylenince, şöyle bir durdu.

"Bak Selin," dedi, "bu arkadaşınız her kimse hem sana hem öbür arkadaşlarınıza ders olsun. Artık öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, hiç özelimiz kalmadı.

"*Facebook*'ta, *Twitter*'da, *Instragam*'da, her yazdığın sözcük, her fotoğraf o sanal aleme girdiğinde artık bir daha geri alınamaz. Bugün sırf eğlence olsun diye yazdığın saç-

ma sapan sözler, yıllar sonra, sen esaslı bir yere geldiğinde şak diye karşına çıkar. Aptalca bir fotoğraf, yıllar sonra seni sevdiğin kişilerin gözünde küçük düşürebilir.

"Gençler bunun farkında değiller, gırgır şamata gidiyorlar ama o sözler ve fotoğraflar sonsuza dek kalıyor. Onun için sana bir ağabey nasihati, sanal alemde, yazdıklarının herkes tarafından okunabileceğini, fotoğraflarının herkes tarafından görülebileceğini bil, ona göre davran. Aslında yazdığın mektup ve notlarda da dikkatli olmakta fayda var. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, hadi git şimdi şu sevgililere bir bak bakalım."

İşte bugün böyle bir sohbetimiz oldu. İyice kanka olduk gibi.

Çok güzel yaa...

Çok güzel gidiyor.

Bunu yazmazsam ölürüm!

Ölürüm!

Müjde'nin belalısı Öykü vardı ya...

İşte o, bizim plajda çöpleri topladığımızı duymuş ve resmen deli olmuş!

Hemen gelip Sude'yi bulmuş, neden bana da haber vermediniz, diye hesap sormuş. Ardından da bir daha sefere mutlaka haberim olsun, ben de gelmek istiyorum, demiş.

Akşam, hepimiz toplanmış terasta otururken Sude anlattı.

"Hasta bu kız," dedim.

Annemse, "Sanırım özgüven sorunu yaşıyor. Ve bu arada Müjde'yi çok beğeniyor, onun gibi olmak istiyor," dedi.

Ava atıldı, "Gerçi bizim çocuklarda özgüven sorunu yok ama onlar da duymuş şu sizin çöp işinizi."

"Kim o bizim çocuklar?" diye sordu Sırma teyzem.

"Biliyorsun ya anne, Kayra, Murathan'la Atakan filan işte..."

"Kızım senin hiç kız arkadaşın olmayacak mı bu hayatta?"

"Neden öyle söylüyorsun anne, Burcu var ya işte."

Sırma teyzem gözlerini devirdi, "Burcu oğlanlardan da beter. Bunlar ikisi bir araya geldiler mi ağaçların tepesinden inmezlerdi. Dizleri hep yara bere içindeydi. Ama dostlukları-na da diyecek yok doğrusu."

"Tabii," dedi Ava, "ben sağlam arkadaş seçiyorum. Sense çocukluğumdan beri, tutturmuşsun kızlarla oyna, kız-larla oyna. Onlar neyle oynuyorlardı, Barbi bebekler, toz pembe oyuncaklar... İğ-renç!"

"Peki, Burcu ne yapıyor şimdi?"

"Bu yıl sörfe başladı."

"Demedim mi..."

"Ama Sırmacığım, Çeşme de sörf yapmak isteyenler için ideal yer," dedi annem. "Millet nerelerden kalkıp geliyor bu-raya, sırf sörf için..."

"Bu arada," dedi Sırma teyzem, Sude'ye, "Ayşe'den bir haber var mı?"

"Evden dışarı çıkmıyor, kimseyle görüşmüyor. Telefonu da kapalı. Onun için ben de bir şey bilmiyorum."

Teyzem bu kez anneme dönerek "Ayşe'nin annesini tanı-rım, çok efendi bir kadındır. Kim bilir bu duruma ne kadar üzülüyordur, o da ortadan yok oldu âdeta. Onu arayabili-rim ama çekiniyorum. Hani meraklılar vardır ya, n'oluyor, ne bitiyor öğrenmek için ararlar. Hem ne diyecek ki zavallı kadın..." dedi. Sonra birden, bir hışım dönüp bizlere baktı ve parmağını salladı.

"Bak bu da hepinize ders olsun! Böyle saçmalıklar yaparsanız, pahalıya ödersiniz, ona göre..."

"Anne, ne yaptık biz şimdi?"

"Yapmadınız! Zaten ben de yapmayasınız diye söylüyorum. Demedi demeyin. İşte, o kadar!"

Tam da o sırada, Sude'nin telefonuna bir mesaj geldi. Sude okur okumaz, "Yok artık, insaf," dedi.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Ayşe'nin evinin önünden geçerken bazı sorumsuzlar klakson çalıyorlarmış. Kimisi de ıslıklıyormuş. Yani, akıllarınca eğleniyorlar."

"İnsanlar bazen ne kadar zalim olabiliyorlar."

Bir an sessizlik oldu.

Bu olay hepimizi etkilemişti.

Sonra Ava, havayı değiştirmek istercesine, "Az önce bir şey söylemeye çalışıyordum, lafımı ağzıma tıkadınız," dedi.

Hemen atıldım. "Sizin çöp işinizi duymuşlar, diyordun."

"Evet, duymuşlar, bana sordular. Ben de senin bu durumu nasıl ele aldığını anlattım, çok hoşlarına gitti. Biz de yardımcı olalım, dediler."

"Süper olur, Ava."

"Nasıl yapalım o zaman?"

"Biz Sude'yle de konuştuk, her gün yapacağız diye bir şey yok. Kirlilik varsa toplarız, yoksa zaten yok."

"Bak o zaman ben bizim çocuklarla konuşurum, şöyle yaparız. Sizin temizlediğiniz yer belli; biz de çöpler gelince öbür tarafı toparlarız."

"Harika fikir. Böylece daha büyük bir alana sahip çıkmış olacağız."

Annemler bizi hayretle dinliyorlardı. Önce büyükannem, anneannem ve Defne teyzemden aferinlerle karışık bir alkış yükseldi, ardından annemle Sırma teyzemden...

"Bak bunun şerefine perhizler bozulur," dedi Sırma teyzem.

Böylece, en büyük Sırma, başka büyük yok, tezahüratları yapıldı ve teyzem mutfağa doğru kayboldu. Az sonra elinde tepsi, tepside de çeşit çeşit dondurma kutularıyla geri geldi.

"Şuna bak," dedi annem, "meğer neler varmış dağarcığında." Sonra biz kuzinlere, "Biliyor musunuz çocuklar, bizim ailede üzülünce dondurma yenir, teselli olsun diye. Sevinince dondurma yenir, kutlama niyetine. Biz çocukken de iyi bir şey yaptığımızda dondurma yenirdi, bu kez ödül niyetine," dedi.

Büyükler birbirlerine bakarak gülüştüler.

"Şimdi ne niyetine yiyoruz?" diye sordum.

Defne teyzem, o mavi gözlerini koca koca açarak, "Ödül niyetine, ödül niyetine," dedi.

"Çeşme'mizi temiz tutma çabamızın şerefine..."

Bizler dondurmalarımızı kaşıklarken, annem, "Benim kızların da gelmesine pek bir şey kalmadı. Restoranlarda yer ayırtmaya başlasam iyi olacak," dedi.

"Ne çok severim senin şu arkadaşlarını. Hepsi de dürüst ve iyi insanlardır. Elimizde büyüdüler sayılır, önce küçük öğrencilerdiniz, sonra genç kızlar oldunuz. Şimdi de genç kadınlar..."

"Anacım, gençlik mi kaldı bizde, artık orta yaşa geldik."

"Dur bakalım! Bu devirde orta yaşa daha çok var. Hepiniz genceciksiniz, yaşınızın kıymetini bilin."

"Melis ne yapıyor?" diye sordu Defne teyzem. "Ben en çok onu severim. Sıkır şıkır bir kadındır."

"Öyledir," dedi annem, "hem de çok sağlam arkadaştır."

"Nasıl, Yanki'yla evliliği iyi gidiyor mu? Hatırladığım kadarıyla yaş farkı vardı ve bu onu düşündürüyordu."

"Çoktaaan unuttu gitti o farkı, hele de çocuk olunca hiç önemi kalmadı."

"Aoa, Melis'in çocuğu mu oldu?"

"Evet, teyzeciğim, bir kızları var. Başak'tan epeyce küçük olduğu için âdeta o, Başak'ın bebeği oldu. Başak onunla yarı anne gibi ilgilendi."

"Bak ne diyeceğim," dedi Sırma teyze. "Geçenlerde bir yerde laf nasıl oldu bilmiyorum, bu Haldun'a geldi."

"Haldun da kim?"

"Anneciğim, hani Melis'in bir ara evlenmeyi düşündüğü bir adam vardı ya, o."

"Eee, ne olmuş ona?"

"Konuyu açan hanımlar herhâlde onun yakını olmalılardı ki, zavallı Haldun, çok şanssız, deyip duruyorlardı."

"Neden şanssızmış?"

"Son evlendiği genç hanım gezme tozma meraklısıymış, o nedenle anlaşamadılar. Bir daha evlilik mi, tövbe diyor, diye anlattılar."

Annem, "İyi de bu çok eski bir hikâye. Bu hanımlar yeni mi duymuşlar?" dedi.

"Hem," dedi Defne teyzem, "kendi yaşına uygun bir hanım kadınla evlenmezler, gencecik kızların peşinde koşarlar sonra da gezme tozma istiyor diye şikâyet ederler, bu tipler. Tövbe, diyormuş, sevsinler!"

Anneannem, "Dilek nasıl?" diye sordu anneme, sonra da sorusunun cevabını beklemeden, Sırma teyzeme, "Bu kızcağızın bir annesi var, evlere şenlik! Ben böyle huysuz bir kadın tanımadım. Zavallı kıza kan kusturdu kan," dedikten sonra yine anneme bakarak sordu, "Şimdilerde nasıl acaba?"

"Kocası öldükten sonra daha bir alem oldu, yok, beni aradınız, yok aramadınız. Ben yalnız bir kadınım... Hele de Dilek ikizleri doğurduğunda tam çıldırdı. Zaten kızın hiç beklemediği bir hamilelikti, üstelik ikiz olduğu ortaya çıkınca zavallı Dilek feleğini şaşırdı. Annesiyse o aşamada yardımcı olacağına sadece ve sadece kızının moralini bozacak konuşmalar yapıyordu."

"Mesela ne?"

"Mesela, eyvah sen şimdi bu iki çocuğa nasıl bakacaksın. Eyvah, bunların okul masraflarıyla nasıl başa çıkacaksınız. Sen şimdi Derya'yı da ihmal edersin, gibi laflar."

"Ohooo, gerçekten de korkunç yenge derler ya, öyle bir anneymiş. Hamile kadına böyle şeyler söylenir mi?"

"Ama Ulaş bütün bunlara dur dedi. İkizler doğana kadar her şeyle Ulaş ilgilendi. Dilek'i hep kolladı. İkizler doğduktan sonra da evde öyle bir patırtı vardı ki, annesi zaten uğramak bile istemedi."

Sorgulamasını sürdürdü anneannem, "Esin nasıl, onun da üvey kızıyla sorunları vardı, değil mi?"

"Herkesin bir baş belası oluyor bu hayatta," diyerek içini çekti Sırma teyzem.

"Vardı anneciğim ama şimdi iyiler. Ceren şu aralar Hindistan'da."

"Yaaa, ne yapıyor orada?"

"Yoga öğreniyor."

"Hoppalaaa," diye bağırdı Sırma teyzem. "Al bir on paralık da bundan. Yoga öğrenip de ne yapacakmış?"

"Yoga öğretmeni olmak istiyor sanırım. Ama asıl haber Ceren'de değil, Berrak'ta, yani Selçuk'un eski karısı ve Ceren'in annesinde."

"Yaaa, neymiş bakalım?"

"Berrak meğer bir süredir biriyle çıkıyormuş, sonunda evlenmiş."

"Yaaa..."

"Evet."

"E, iyi o zaman," dedi Sırma teyzem. "En azından sizinkilerin yakasından düşmüş oldu. Ceren'le ilgili her konuda Esin'lerin kapısına dayanıyordu."

"Canım," dedi annem huzursuz huzursuz kıpraşarak, "o da ne yapsın, Ceren'le baş edemeyince babasına baş vuruyordu."

"İşte şimdi artık Ceren'in bir cici babası var, bu da hem Selçuk'u, hem de Esin'i rahatlatır."

Yine gülüşmeler yükseldi, teyzemin bu sözleri üstüne. Annem ne kadar büyük bir ciddiyetle anlatıyorsa, teyzem o kadar hafife alıyordu durumu.

"Ama öyle olmadı işte," dedi annem.

"Ne oldu ki?"

"Ceren annesinin evliliğine müthiş tepki verdi. Kıyametler koptu ve sonunda Ceren evi terk edip babasının yanına yerleşti."

Her kafadan bir ses çıkıyordu, kimisi hayret, kimisi eleştiren seslerdi. Ama yine de, konuya son noktayı koyan Sırma teyzem oldu.

"Helal olsun kıza. Tutarlılık diye buna derim ben işte."

"Kızım ne tutarlılığından söz ediyorsun Allah aşkına."

"E, tabii anneciğim. Kız maraza çıkarmasıyla ünlü. Şimdi annesi evlenir de, ailede böylesi büyük bir olay yaşanır da Ceren ses çıkarmazsa ne olur?"

"Ne olur?"

"Eşyanın tabiatına aykırı olur."

Haydaaa... yine kahkahalar...

"Onun için diyorum, bu durumda Ceren, Cerenliğini yapmış ve evi terk edip Esin'lere yerleşerek aslına uygun hareket etmiştir yani bir tutarlılık sergilemiştir."

"Alay etmeyin, alay etmeyin, sonra başınıza gelir," dedi Defne teyze ve sordu, "Peki sonra ne oldu? Yani şimdi Ceren, Esin'lerde mi yaşıyor? Hem onun bir de kardeşi vardı, değil mi?"

"Can," dedi annem. "Can çok efendi bir çocuk. O durumu çok güzel idare etti, annemin bir hayat arkadaşı olması çok iyi, bizler yarın öbür gün evden ayrılıp gideceğiz, yalnız kalmamış olacak, demiş Esin'e."

"İşte budur," dedi Sırma teyzem. "Aklı başında insanın tavrı budur."

"Bu çocuk sadece annesine değil, tüm aileye karşı böyle. Mesela, küçük kardeşi Cengiz'e öyle bir ağabeylik yapıyor ki..."

"Ooo," dedi anneannem. "Nasıl da sohbete dalmışız. Saat kaç biliyor musunuz?"

"Kaç?

"On ikiye geliyor."

Ve böylece sonunda herkes odalarına, daha doğrusu evlerine dağıldı.

Ne dedikodu, ne dedikoduydu değil mi, arkadaşım.

Kaç saattir konuştular da konuştular. Üstelik bizleri hiç ilgilendirmeyen konularda. Ama ben de ne yaptım?

Duyunca dudağın uçuklayacak.

Kısa kısa notlar aldım! Şimdi, ne zaman ki, restoranda iPad, iPhone vesaire yok, sohbet edeceğiz derlerse, işte sizin konuştuklarınız, bunların hangisi bizleri ilgilendiriyor, diyerek anneme de teyzeme de göstereceğim.

Bakalım o zaman ne diyecekler?

Bu sabah da bir başka heyecan vardı deniz kenarında. Sude'nin erkek arkadaşı Çeşme'ye geliyormuş.

Kızlar toplanmışlar Sude'nin başına, sorular yağdırıyorlardı. Tabii bu kez Öykü de aralarındaydı.

"Ne zaman geliyormuş?"

"Ne kadar kalacakmış?"

"Ah Tanrım, ne hoş..."

"Ne giyeceksin?"

"Helal olsun şu çocuğa, bak kalktı senin için buralara kadar geliyor. Benimki olsa kılını kıpırdatmaz," dedi Müjde.

"Hadi oradan, ne zaman sokağa çıksan yanında bitiveriyor," dedi Öykü, sonra da derin derin içini çekti. "Benimse hâlâ bir erkek arkadaşım yok. Bir şey değil, ölüp gideceğim, tek bir sevgilisi olmadı zavallının diye ağlayacaklar arkamdan."

"Abartsaydın yani sen de..." dedi Sude. "Hem hiçbirimiz zinki öyle ciddi ciddi sevgili filan değil."

"Ne peki?"

"Sadece erkek arkadaş."

"Sevsinler... Arkadaş var, arkadaş var."

"Canım tabii ki ne Kıvanç ne de Müjde'nin Berk'i düz arkadaş değil, azıcık beğeni var içinde."

"Azıcık mı... Her an telefondasın be Sude."

Sude gülümsemekle yetindi.

Ama Öykü, Öykü olmasına rağmen haklıydı. Sude sinir bozucu bir biçimde hep telefondaydı. Artık Kıvanç ona neler söylüyorsa, kâh kıkır kıkır gülüyor, bazen de telefonu alıp yanımızdan uzaklaşıyor. Rahat konuşsun diye... Belli etmemeye çalışıyorum ama o telefonlara ifrit oluyorum. Hiç doğru dürüst konuşamıyoruz ki... adam her dakika arıyor.

Hımmm, demek Müjde'ninkinin adı Berk'miş, bir şey daha öğrenmiş oldum. Öykü'nün boyfriend'i yok demek ki. Ya Beste? Onun durumu ne acaba? Hiç sesi soluğu çıkmıyor.

Sonuçta, Kıvanç beyin bu akşam geleceğini ve bir hafta kalıp döneceğini öğrendik. Bu da bir haftalığına Sude'ye elveda anlamına geliyor. Kader utansın...

Sude akşam için izin alma peşinde. Yani, bize hep beraber gidip bir pizza yememize izin veriyorlar ama o kadar. Bazıları gece yarısına kadar izin alabiliyormuş ama bizim aile hâlâ Taş Devri'nde yaşadığından, bir kıytırık pizzaya bile zar zor izin veriliyor.

Öykü akıl veriyor, "Bir arkadaşın doğum günü partisi var, de."

Tam ağzımı açıyordum ki, benim düşüncemi Sude söyleyiverdi. "Kimin diye sorar benimkiler. Olsa olsa, biraz daha kalabilir miyiz, diye izin isteyebilirim, o kadar."

Birden Ava belirdi yanı başımızda. Nefes nefeseydi, "Selam! Kumda voleybol oynamak ister misin? Benim takımda bir eksik var da..."

"Valla ben iyi bir voleybolcu değilim."

"Topa vurabiliyorsun, değil mi?"

"Eh, o kadarını becerebilirim sanırım."

"Tamam, o zaman. Hadi..."

Ne olduğunu anlayamadan Ava'nın peşinde koşuyordum. Plajın ilerlerinde, hem de Rüyam Cafe'ye yakın bir yerde file gerilmişti, voleybol oynayanların ve taraftarlarının şamatası bize kadar ulaşıyordu.

Ava beni hemen gerilerde bir yere yerleştirdi. Kızlı erkekli karışık gruplar oluşturmuşlardı.

"Takımımızı tamamlayacak bir eleman buldum," diye seslendi.

Anında, "Oley..." bağrışları yükseldi. "Büyüksün be Ava."

Ava bu tezahürata aldırış etmeden, "Kayra," diye seslendi. "Sen Selin'e göz kulak ol."

"Tamamdır."

Böylece uzun zamandır oynamadığım bir oyunun içinde buldum kendimi. Kumda oynamak da ayrı bir zorluk. Neyse, bir süre sonra daha bir toparlandım ve Kayra'nın da desteğiyle bayağı bayağı oynayabildim.

Sonuçta bizim takım çok az bir farkla yenildi!

Ava hemen, "Tekrar ne zaman oynuyoruz?" diyerek karşı taraftan gün almaya çalıştı.

"Yenik pehlivan güreşe doymazmış," dedi karşı takımın kaptanı.

Bizimki hemen lafı yapıştırdı.

"Bugün şanslı gününüzdü, o'lummm."

Gülüştüler, el sıkıştılar ve iki gün sonrası için anlaştılar.

"Hadi şimdi doğru denize," dedi Ava ve hep birlikte deliler gibi koşarak denize attık kendimizi. Yüzdük, güldük! Bana da sanki yıllardır aralarındaymışım muamelesi yapıyorlardı. Çok tatlıydılar yaaa...

Hele de bizim Ava'nın has arkadaşı Kayra. O da çok tatlı çocuk. Güneşten açılmış sarı saçları kıvır kıvır alnına dökülüyor, bir çift koyu kahve göz, cin cin bakıyor.

Sudan çıkınca, "Acıkanlar büfeye," çağrısı üzerine, bu kez büfenin önünde toplaşıp kimi hamburger, kimi bazlama, kimi de Çeşme'nin meşhur kumrusuna yumuldu. Kumru yiyenlerden biri de bendim.

"Nasıl? Eğleniyor musun?" diyerek yanıma geldi Ava.

"Hem de nasıl..."

"Tabii kızım," dedi hemen, "Sudelerin yanında hiç hareket yok. Varsa yoksa vıdı vıdı..."

"Üstelik kumru yerine salata yiyorlar," deyince kahkahayı bastı. "Sahiden de öyle..."

"Akşam pizza yemeğe gidiyoruz, ona göre," diyerek Ava'yı durumdan haberdar etmek istedim.

"Haaa... anlaşıldı. Sude'ninki İstanbul'dan geliyor anlaşılan."

"Sana söylemiş miydi?"

"Yooo..."

"Nereden biliyorsun?"

"Nasıl bilmem, her dakika telefonda konuşuyor. Sonra bu ilk değil ki, yaz başında da gelmişti, o zaman da böyle gece pizza yemeğe gitmiştik," dedi sonra ekledi, "bak Selin, eğer gerçekten hoşuna gittiyse yine oynadığımızda sana haber veririm, biraz da bizimle takılırsın. Ne dersin?"

"Süper, derim."

Böylece iki değişik grubum olmuş oluyor. Ah, bu arada kendi arkadaşlarımı, hele de Mavi'yi bir özlüyorum ki...

Derken... akşam oldu.

Sude Mey kıvranıyor.

Mesele gidip pizza yemek değil, ona zaten izin veriyorlar; mesele, daha uzun kalabilmek.

Sude yavaşça konuya girdi, "Anneciğim, bu akşam arkadaşlarla pizza yemeye gideceğiz, tabii ki Selin de bizimle olacak."

Çok iyi, dercesine başını salladı Sırma teyzem. Anlaşılan biz gelmeden Sude'yle Ava'ya, sakın Selin'i yalnız bırakmayın diye tembih geçilmiş. Benim annem de bana aynı kuralı uyguladığından hemen çakıyorum durumları.

"Yalnız şeyyy..."

"Evet, nedir?"

"Biraz daha kalabilir miyiz?"

"Kalıp da ne yapacaksınız?"

Al işte!

Tipik anne sorgulaması başladı.

"Biraz daha arkadaşlarla takılacağız, başka ne yapacağız ki..."

"Kızım saat 11 takılmak için fazlasıyla yeterli geliyor bana. O da, sadece ve sadece Çeşme'de olduğumuz için."

"Zaten İzmir'de olsak, sormam bile ama burada arkadaşlar gece on ikiye kadar kalıyorlar. Bizse, saat on birde böyle kül kedisi gibi, artık eve gitmemiz gerek, deyince bir tuhaf oluyor."

"Allah Allah! Niye tuhaf oluyormuş?"

"Anne, anneannem söylüyor, sizler bile saat ona kadar kalırmışsınız. Siz o devirde saat ona kadar kalabildiğinize göre, bizim de en azından on ikiye kadar izin alabilmemiz gerek."

Aslan Sude, yürü koçum, arkandayız, diyordum içimden.

"Kızım, Sudeciğim, yavrum benim," dedi Sırma teyze, ki bu sıralama hiç de hayra alamet değildir. "Bazı şeyler değişmez. Devirler değişse de değişmez. Evet, biz sizlere göre ilk çağlarda yaşıyorduk ve elimizde cep telefonu olmadan büyüyebildik Allaha şükür. Sizlerse her türlü aygıta sahipsiniz amma iş gece gezmelerine gelince o çizgi o zaman neyse bugün de odur. Sizin yaşınıza bugün bu yaraşır, daha sonraki yıllarda daha geç dönebileceksiniz, merak etme."

"Ama bir biz böyleyiz," dedi Sude, sesi titriyordu. "Herkes o saatlere kadar kalıyor, bir biz erkenden eve dönüyoruz. Bir şey değil, bizimle alay ediyorlar, hadi agucuklar yatağa, diye."

"İşte bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Sırma teyzem, sesi sertleşmişti.

"Kimsenin kimseye böyle laflar etmeye, yaşam biçimine karışmaya hakkı yok. Bunu söyleyenler sizin arkadaşlarınız olamazlar. Ve sizlerden de böyle sözlere boyun eğmemenizi beklerim. Evet, biz bu saatte dönüyoruz, diyebilmenizi beklerim. Konu kapanmıştır."

Tam o sırada annem içeri girdi de, biz de dışarı süzülebildik.

Sude gözyaşları içindeydi.

"Üzme kendini," dedim, bir şeyler söylemiş olmak için. Yoksa nasıl üzülmesin kız. Benim bile moralim bozulmuştu bu sözler üzerine.

Sokağa çıktığımızda, Sude bir yandan yürüyor, bir yandan da hırslı hırslı söyleniyordu.

"Derslerim iyi, hiç kötü karne getirmedim. Her dediklerini yapıyorum, Ava'nın odasını bile bazen ben topluyorum. Evde yardımcı olmaya çalışıyorum. Hiçbir zaman kendimi dağıtmadım, oysa ne kızlar var. Neler neler yapıyorlar.

"Şimdi şurada tatildeyiz. Yer, Çeşme. Her ev tanıdık, mahalle bizim mahallemiz, hem de yıllardır. Her evin kızları, erkekleri gece on ikiye kadar dışarıda kalabiliyor. Ne yapıyorlar? Oturup çene çalıyorlar. Öylesine takılıyorlar işte...

"Bir biz böyleyiz Selin, inan bir biz. Hem insan arkadaşlarının yanında küçük düşüyor. Herkes oturuyor, sen kalkıyorsun. Otursana, daha erken, diyorlar. Sen de ezile büzüle, annemler beklerler şimdi, gibi laflar etmeye çabalıyorsun. Bazen de hiç çıkmayayım daha iyi, diyorsun ama evde de daral geliyor."

Ava, "Hadi hırs yapma, bak çirkinleşiyorsun sonra. Gözlerin de ne biçim –böcek gözü gibi olmuş. Enişteme böyle mi görüneceksin?" deyince, ikimiz de gülmeye başladık.

"Sahi," dedi Sude burnunu çekerek, "bir dakika şurada duralım da yüzümü toparlayayım."

"Toparla bakalım." dedi Ava bana göz kırparak.

Bu kız süper yaaa...

Sude omzundan sallanan küçük, zincirli çantasından bir ayna çıkardı, kendini inceledi.

"Gerçekten... feci görünüyorum."

Gözlerine bir şeyler yaptı, dudağına parlatıcısını sürdü. Ve eğilip saçlarını sağa sola salladı.

Tam o sırada yanımızdan geçen bir bisikletli, orta yaşlı bir bey, başını iki yana salladı, Allah akıl fikir versin, dercesine.

Gecemiz pek de keyifli başlamamıştı. Sonuçta pizzacıya vardık. İlerlerde oturan bir delikanlı bizi görünce ayağa kalktı.

Hımmm, demek enişte miz buydu. Kıvanç Bey.

Ama hoş çocuktu Allahı var. Uzun boylu, esmer. Bir de güzel gülüşü var. Tevekkeli bizim kız krizlere girdi.

Pizzaları ısmarladık, hep birlikte oradan buradan konuşuldu. Sonra Ava'yla ben yavaş yavaş kaybolalım, dedik, hiç karşı çıkmadılar. Böylece on bire çeyrek kala buluşmak üzere yollarımızı ayırdık.

Ne yapalım, nereye gidelim, diye düşünürken, birden, "Ava," dedim, "Rüyam Cafe'ye uğrayalım mı? Hem Selim'i görmüş oluruz, bir merhaba deriz."

"Tamamdır," dedi.

Bayılırım böyle kafa kızlara.

Pizzacının oradan, ver elini plajın arka sokağı veee Rüyam Cafe.

G. A.'yı göreceğim diye bende bi' heyecan, bi' heyecan. Gecemiz kötü başlamıştı ama G. A.'yı görüp belki biraz da sohbet edebilirsem muhteşem bir geceye dönüşebilirdi pekâlâ.

"Yani şimdi de seninkini görmüş olacağız, değil mi?" dedi Ava.

"Artık ne kadar *benimkiyse*..."

Böylece hızlı adımlarla Rüyam Cafe'ye ulaştık.

Tabii içerisi kalabalık.

Tüm masalar dolu.

Millet yiyor, içiyor, konuşuyor, gülüyor.

Keyifler kekâ...

"Böyle kapıda durup içeri mi bakacağız?" diye çok doğru ve yerinde bir soru sordu Ava.

"Hadi girelim öyleyse."

Ve böylece biz, o kovboy filmlerindeki, kentin pavyonunun tahta kapısını iterek ilerleyen iki yalnız kovboy gibi, içeri yöneldik.

Anında, her yanından *gayretkeşlik* (selam anneanneciğim) akan bir garson dibimizde bitti. "Hoş geldiniz efendim. Rezervasyonunuz var mıydı?"

Ve bu sözlerin tercümesi:

"Sizin burada ne işiniz var! Eğer içerde ana babanız varsa, ne âlâ, yoksa kaybolun!"

O, içinden bu sözleri geçirirken, ben de içimden, *asıl sen kaybol be adam; biz burada görünmezleri oynamaya çalışıyoruz, sense durmuş, vırvır bizi sorguluyorsun*, diyordum.

Sinir olduğum bir başka şey de, acelen vardır, hemen yiyip çıkman gerekiyordur ya da derhâl hesabı ödemen lazımdır, bu arkadaşlar seni görmezler.

Gör-mez-ler kardeşim, görmezler. Sen çırpınırsın, elin havada kalakalır ama onlar senin yanından yerleri seyrederek geçerler. Ne varsa yerlerde... *Kaldır kafanı da bana bak*, diyesin gelir.

Sadece ben değil, annem de sinir olur aynı şeylere ama o hemen ekler, "Tabii işini düzgün yapan, harika servis elemanları bunun dışında," diye. Ben de öyle... Ben de öyle...

Neyse... "Selim Bey'e bir şey söyleyecektik sadece," dedim, cici cici.

Bu kez, "Geldiğinizi haber vereyim. Kim diyeyim efendim?" dedi.

"Patagonya Kraliçesi," dememek için kendimi zor tuttum.

Senin işin yok mu be adam, bak müşteriler bekliyor, diye bağırıyordum içimden. Ava'ysa bu absürt durumun farkına varmış kıkırdayıp duruyordu.

Sonunda, azıcık tiz bir sesle, "Siz bizi merak etmeyin, biz de sizi işinizden alıkoymayalım, bir şey söyleyip hemen çıkacağız," deyince şükürler olsun yakamızdan düştü.

G. A., doğal olarak bardaydı. Onun işinin en civcivli saati. Barın önünde bir kalabalık, bir kalabalık. Yavaş yavaş oraya doğru ilerledik.

Ona sesleneceğim, "Kolay gelsin," diyeceğim.

O da beni görecek, "Vay Selin Hanım, sen böyle gece gece buralara uğrar mıydın," şeklinde bana takılacak.

Sonra, "Siz hanımlara ne ikram edebilirim, alkolsüz kokteyllerimiz de bulunur," gibisinden laflar edecek. Bize o yüksek bar iskemlelerinde yer açılacak. Çıkıp karşısına oturacağız, sonra hazırladığı bol buzlu meyve sularını, bir de minik kâğıt şemsiyeyle süsleyip bize uzatacak.

Bara doğru güçlükle yaklaşabildik.

Uzanıp bakınca Selim'i görebildim. Gülüyordu.

Pek keyifliydi.

Bardakları fiyakalı fiyakalı havalara fırlatıp anında elinde çevirerek barın üstüne bırakıyor ve hemen içkileri dolduruyordu.

O bu numaraları yaptıkça da karşısına *mevzilenmiş* (anneanne, kulakların çınlasın) bir sürü boya sarışını kadın çığlıklar atıyordu.

O-hooo...

Beyimizin keyfi yerindeydi.

Bizse Ava'yla durmuş, bu manzarayı seyrediyorduk.

Derken fotoğraf faslı başladı.

Sarışın tipler barın iç tarafına geçip onunla fotoğraf çektiriyorlardı.

Yanak yanağa...

Sarılıp, sarılıp...

"Turist bunlar," dedi Ava, beni teselli etmek istercesine.

Bütün keyfim kaçmıştı.

"Hadi gidelim," dedim.

"Bir merhaba demeyecek misin?"

"Baksana adam meşgul."

"Nasıl istersen," dedi ve biz kös kös kapıya yöneldik.

Az önceki garson önümüzü kesmez mi...

"Selim Bey'i buldunuz mu?"

Şeytan diyor, çak bir tane suratının ortasına.

"Bulduk, bulduk," dedi Ava.

Bir süre deniz kenarında yürüdük.

Her tarafım alev alev yanıyordu.

Kıskançlık denen duygu bu olsa gerek.

Oysa oraya ne hayallerle gitmiştim.

Ama onun asıl dünyası buydu işte. Kendi yaşında, olgun ve de dolgun kadınlar, turistler, Berlin'deki arkadaşları. Selin Hanım'ın *esamesi okunmazdı* onun dünyasında. (Anneanneciğim, yine senden öğrendiğim deyimlerden birini kullandım ama durumu ne de güzel anlatıyor.) Altı üstü küçük bir kızım ben onun için.

Derken baktık biri geliyor karşıdan.

Aaa –bu Sude.

"Sude!" dedi Ava, saatine bakarak, "daha saat dokuz buçuk. Hayırdır..."

"Aman," dedi Sude öfkeyle, "ne olacak, Kıvanç'la kavga ettik."

"Allah Allah, ne uğursuz geceymiş bu böyle," diye yine yerinde ve doğru bir yorumda bulundu Ava.

Hemen oracıkta, alçak bir duvarın üstüne oturduk.

"Ne oldu anlatsana..."

"Eve saat on birde dönme meselesi... O, taaa İstanbul'dan kalkıp gelebiliyorsa, benim de hiç olmazsa akşamları birkaç

saat daha fazla izin alabilmem gerekirmiş. Eğer ben gerçekten isteseymişim izin alabilirmişim çünkü Çeşme'de herkes zaten geç saatlere kadar takılıyormuş."

"Herkes kalabiliyor da kardeşim, biz kalamıyoruz, deseydin."

"Dedim Ava, dedim. Ne anlatıyoruz şurada iki saattir..."

"Tamam, tamam! Kızma!"

"Bence sana daha anlayışlı davranmalıydı," deyiverdim, sonra da dediğime pişman oldum. Sussana... Ne karışıyorsun.

Ama Sude, "Evet Selin, ben de tam bunu düşünüyordum az önce. Beni düşünse, böyle davranmazdı, sonuçta bu benim ailemin kararı, benim değil ki." Sonra başını kaldırdı, bize baktı. "Siz ne yaptınız bu arada?"

"Rüyam Cafe'ye gittik."

"Nasıldı?"

"Tek kelimeyle ber-bat!"

"Yapma. Ne oldu ki?"

"O-hooo," dedim, "pür heves gittim ama beyimiz meşguldü, hem de çoook..."

Ava, "Selim bir sürü sarışın turiste hizmet veriyordu. Bizimki buna bozuldu," diyerek durumu özetledi.

"Ama Ava, hizmet vermek, servis yapmak başka, öyle yüzünde güller açarak turistlerle yanak yanağa fotoğraf çektirmek başka," diyerek duruma açıklık getirdim. Yani, öyle boşuna kıskançlık yapmıyoruz herhâlde.

"Selinciğim, seni çok iyi anlıyorum," dedi Sude. "Bak şimdiye kadar bir şey söylemedim ama o senin dengin de-

ğil, bunu kabul et. İşte bu gece de gördüğün gibi o koca bir adam. Üniversiteyi bitirmiş, işi var, yurtdışında çalışıyor. Yazları da annesine yardım olsun diye kısa bir süreliğine buraya geliyor. Onun hayatı bambaşka, seninki bambaşka. Bu sevdadan vazgeçsen çok iyi olur."

Ava da kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti, "Sude doğru söylüyor, kanka, sen bu sevdadan vazgeçsen çok iyi olur."

"Onu sevmeyi ben seçmedim ki," diye hıçkırdım, "niye bunu anlamak istemiyorsunuz. Ama elimde değil, sabah akşam onu düşünüyorum. Kafamdan atmak istiyorum ama atamıyorum."

Artık açık açık ağlıyordum.

Çaresizliğime ağlıyordum.

Umutsuzluğuma ağlıyordum.

Hele etrafındaki o kızları gördükten sonra durumumun ne kadar umutsuz olduğu ortadaydı. İkisi iki yanımda bir şeyler söyleyip duruyorlardı ama ne dediklerinin hiç farkında değildim.

Ava, "Hadi artık eve gidelim," deyince kalktık. "Sil gözlerini canım benim," dedi Sude bir kâğıt mendil uzatarak.

İşte bugün de böyle bir gün yaşadım, arkadaşım.

Şu an, odamda, seninle baş başayım.

Beni en iyi sen dinlersin.

Sen anlarsın.

Sude bana, "Bu sevdadan vazgeçsen iyi olur," ben de "Ya vazgeçemiyorsam," deyince, "Aklına koyarsan yaparsın," diyor.

Bu sözler hic de duymak istediğim sözler değil.
Hem de hic değil.

Toprak dışında, sevgili arkadaşlarım geldi. Onun yine bir yerlere gitmesi gerekmiş. Canım sıkıldı ama yapacak bir şey yok.

Onları Ilıca Oteli'ne yerleştirdim. Önümüzde üç keyifli gün ve gece var. Keşke daha fazla olabilseydi ama bunu bile ayarlayabilmemiz büyük mutluluk.

İlk gün otele yerleştikten sonra bize geldiler. Böylece tüm aileyle buluşmuş oldular. Yıllar sonra... Tabii durum bu olunca, sarılma, öpüşme faslı bayağı sürdü. Bizler yine buluşuyoruz da, büyüklerle bir araya gelmek gittikçe seyrekleşiyor.

Arkadaşlarıma özenerek bir çay sofrası hazırlamıştım. Tabii bunu ilk fark eden Melis oldu.

"Serracığım, bu ne hoş sofra böyle."

"Sizlere özel, efendim."

Çay soframızı, arka bahçeye, çimenlerin üzerine hazırlamıştım. Masanın üstünde neredeyse beyaza yakın uçuk pembe incecik bir

örtü kullandım. Narin mi narin... Lacivert beyaz Çin tabaklarımsa bu açık pembe üzerinde hoş bir tezat oluşturuyordu.

Değişik desenli mavi beyaz tabaklarda kurabiyeler, küçük çay sandviçleri ve Çeşme'nin en ünlü pastanesinden aldığım çilekli pasta bize gülümsüyordu. Masanın ortasına yine lacivert beyaz Çin çaydanlığının içine değişik renkte çiçekler yerleştirmiştim. Bu da ışın sürprizivdi. Nitekim Melis, "Bak şuna, demliğin içine ne de güzel bir aranjman yapmış," dedi.

Annem gülümsedi, "Ne sağlam, ne derin bir dostluğunuz var sizlerin."

Gerçekten de öyle... Yılların içinde öyle çok şey paylaştık ve paylaşmaktayız ki. Ne mutlu bizlere böylesi bir dostluğumuz var. Sevgili arkadaşlarımı dünyalara değişmem ben.

"Başak nasıl?" diye sordu annem, "Malum o bizim ilk göz ağrımız."

"O kadar ısrar ettim, gel, biraz dinlenirsin, yüzersin filan, diye ama lafımı dinletemedim."

"Neden?"

"Efendim nükleer santralle ilgili bir protesto yürüyüşü varmış. Bu sıcakta Mersin'e gidecekmiş, Ovacık'a. Santralin Akkuyu'da kurulmasına başlanmış, bunlar da grup grup gidip protesto ediyorlar.

"Sadece bu olsa..." diye konuşmasını sürdürdü Melis, "doğa için, insan hakları için, düşünce ve fikir özgürlüğü için, kız çocuklarının okula gönderilmeleri için... yazıyor, çiziyor, yürüyor, pankart taşıyor."

"Aferin kızımıza..." diye bağrıştık bir ağızdan.

"İyi de arkadaşlar bu kadarı beni korkutuyor. Başına bir iş gelecek diye içim titriyor. Yankı da olmasa ne yaparım bilmem."

"Nasıl yani?"

"Çoğu protesto yürüyüşüne Yanki da gidiyor ve uzaktan onu izliyor, ne olur, ne olmaz diye."

"Helal olsun Yanki'ye!"

"Yaaa kızım, bak zamanında o kadar söyledim sana, şu Yanki'ye yabana atma, çocuk baş pırlanta diye..."

"Aman bu da... Sen söyledin, ben de ne yaptım? Gidip onunla evlendim, vermedi, bir de çocuk doğurdum, daha ne..."

Kahkahalar yükseldi.

Yanki konusu hâlâ Dilek'le Melis arasında sürüp gidiyor.

"Serra'nın bu haberi verdiği günü daha dün gibi hatırlıyorum. Çocuk kaç yaşında oldu?"

"Altı, bu yıl birinci sınıfa başlayacak."

"Aman tanrım, yıllar nasıl da geçiyor."

"Cengiz de bavağı delikanlı olmuş."

"Lee," dedi Esin, "o da liseli oldu artık."

"Inanılmaz," diye mırıldandı annem.

"Aynı yıl, Dilek'in kızı, senin de adaşın Derya doğmuştu, anneciğim."

"Hepimiz nasıl da sevinmiştik, Dilekçiğim."

"Sağ olun, o olayda, özellikle de ilk bebeğimizi kaybettikten sonra hepinizin desteğini unutamam. Sonra, Derya'mı kucağıma aldım ve Allah'ıma şükrettim. Doğrusu kızım da çok tatlı, iyi huylu bir bebekti. Çocuk büyütmek meğer hiç de söylendiği gibi zor değilmiş. İnsanlar ne kadar da abartıyorlar, diyordum.

"Ve –sanki yukarıdan birileri bu sözleri duydu ve gümm diye bana ikiz bebek gönderdi. Hem de iki erkek! İki azgın erkek bebek!"

Gel de gülme şu Dilek'e.

"Kaç yaşındalar?"

"Beşe gelebildik, Allaha şükür."

"Peki, isimleri?"

"Kuzey ve Güney."

"Ooo, çok güzel isimler bunlar. Güle güle büyüt Dilekçiğim."

"Çok teşekkür ederim, buraya gelirken bir ara onları buraya getirsem mi, kuzin ve kuzenleriyle tanışsalar, diye düşündüm ama Ulaş, deli misin, arkadaşlarınla kırk yılda bir bir program yapmışsınız. Bir araya gelip sohbet edeceksiniz, bunlar seni bir an olsun rahat bırakmaz, ben onlara bakarım, dedi."

"Görün, duyun, ne kocalar var!"

"Ulaş'ım, aslanım benim!"

Akşam yemeği için annem arkadaşlarımı evde ağırlamak istemişti ama artık yoruluyor. Yemekleri yine çok lezzetli, çok güzel ama yoruluyor. Ona, konuklarımı, Çeşme'deki birbirinden ilginç restoranlara götürmek istediğimi söyledim de vazgeçirebildim.

Böylece bizim kızlar otellerine gidip süslendiler, püslendiler, küpeler takıldı, pırıltılı allıklar sürüldü. Ve hep birlikte La Notte isimli restorana gittik. Çeşme'nin pek çok restoranında olduğu gibi, onun da bir arka bahçesi var. Kâğıt fenerlerle aydınlatılmış çok hoş bir yer. Elbette çocukları da almıştık. Elektronik aygıtlarla ilgili uyarılarımızı yemeğe çıkmadan önce yineledik, Sırma'yla birlikte. Tabii yine ilk karşı çıkan benim Selin'im oldu.

Veee üstelik ne yapmış biliyor musun? Oturmuş, bizim konuşmalarımızdan notlar tutmuş. Okuduğunda Sırma'nın da benim de dilimiz tutuldu.

Sonra da demez mi, "İşte siz böyle konuşmaya dalınca, bunlar da bizi hiiiç ilgilendirmeyince, biz de sıkıntıdan patlıyoruz."

"Aaa, şuna bak," dedi Sırma, "siz de sohbet edin o zaman. Zaten biz de sizlerin birbirinizle konuşmanızı duydunuz mu çocuklar, aloo, konuşmanızı istiyoruz. Yan yana oturup gece boyu elinizdeki aygıtlara baka baka şaşı olacaksınız neredeyse."

"Ama laf bitiyooo," dedi Ava.

"Siz de laf bulunun."

"Anne ya..."

"Okullarını sorun konuklarımıza, sevdikleri, sevmedikleri öğretmenleri sorun."

"Sıkıcı..."

"Hangi dersleri daha çok sevdiklerini, hangilerini sevmediklerini ve bunun nedenlerini sorun öyleyse..."

Sırma'yla ben peş peşe önerilerimizi sıralıyorduk. Onlar da işte böyle yanıtlıyorlardı.

"Üfff... daha da sıkıcı..."

"Yerti ama sizden, ne desek beğenmiyorlar, şunlara bak."

Ve Sırma, "Bakın dinleyin, bir fikrim var. Şimdi siz gidip Cengiz'e, beğendiği bir kız var mı, diye sorun," dedi.

Bizim kızlar çığlıklar attı.

Çok beğenmişlerdi bu fikri.

"Sonracığıma," diye devam etti Sırma, "bu kez kızlara eğilip beğendiğiniz çocuk var mı, nasıl biri, diye soracaksınız."

"Teyzeciğim," dedi Selin, "kızlar diyorsun ama bir tek Derya var, yani konuk olarak. Geri kalanlar zaten bizim takım, Sude'yle Ava."

"Bak Selinciğim, canım benim, bu soruyu önce konuğunuza sohbet amaçlı soracaksın. Konuşacak tartışacaksınız, tıpkı bizim yaptığımız gibi filan, sonra da aynı soruyu Sude'ye ve Ava'ya soracaksın,

tüm ayrıntıları öğrendikten sonra gelip her şeyi bana teker teker anlatacaksın!"

Nasıl gülüyorduk; bizim küçük ıkalalar bile kırıldılar gülmekten.

Sonunda, şöyle bir anlaşmaya vardık: elden gelen sohbet gerçekleştirilecek, tıkanılan noktada iPad'lere dönüş yapılabilecek. Ama en azından yarı yarıya olacak.

Artık Sırma'nın önerilerini uyguladılar mı, uygulamadılar mı bilemiyorum ama sanal alemin desteği olmadan epeyce vakit geçirdiler.

Demek ki biraz gayret edince oluyormuş.

Bize gelince, tabii ki laflar birikmişti.

"Esin, Ceren'den ne haber? Memnun muymuş Hindistan'da?"

"Eminim çoktan sıkılmıştır, ayran gönüllüdür o," diyerek lafa atladı Melis.

"Yok, yoook, tam tersine, çok memnun, pek mutlu. Tam yerimi buldum, diyor."

"Aman iyi! Aslında Hindistan'dı, yoga'ydı, tam ona göre uçuk kaçık şeyler..."

Kendimi tutamadım, "Niye öyle söylüyorsun Melis, Hindistan çok ilginç bir ülke, Yoga'ysa dünyaca kabul edilmiş bir öğreti," dedim.

"Mübarek olsun! Yoluma altın döşeseler gitmem öyle garip yerlere. Mis gibi medeni ülkelerin suyu mu çıktı Allah aşkına."

"Can'la ne kadar zıtlar, değil mi?"

"Evet," dedi Esin, "aynı anne babadan iki çocuk ama birbirlerine bu kadar zıt olabilirler. Hayret..."

"Ne var bunda şaşacak," dedi Melis, "Can babasına çekmiş, efendi, uygar, yardımcı bir delikanlı. Ceren de annesinin burnundan

düşmüş, tutarsız, geçimsiz ve uçuk bir kız. Biri babadan, biri anneden almış genlerini."

"Yani Melis," dedim, "senin de bugün ağzından bal damlıyor."

"Yalan mı! Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış zaten. Ama ben doğru bildiğimi söylerim."

"Keşke Toprak'la Sıla da olabilselerdi," dedi Esin, sanırım bu konuyu kapatmak için.

"Sıla'nın gelmesi biraz zor. Ta Amerika'dan kalkıp gelmek..."

"Hani yaz ayları ya, belki işinden izin alır da gelir, diye hayallenmiştik ama uyduramadı," diye yaptım açıklamamı.

"Onların çocukları olmuyordu, değil mi?"

"Evet, üstelik ikisi de çok çocuk istiyor."

"Ama çareler var şimdi. Üstelik ilmin çok ileri olduğu bir ülkedeler, yok muymuş bir yolu, yöntemi?"

"Olsa uygularlardı Melis, demek ki bir şekilde olmuyor."

"Aman, her şeyin hayırlısı," dedi Dilek, "zorlayıp da işler ters gideceğine, hayırlısı deyip bir işin çok üstüne düşmemeli bence."

"Yaaa," dedi Melis, "hanım efendi doğurmuş nur topu gibi çocukları, üstüne üstlük ikizleri, hayırlısı deyip oturmalıymış, tabii senin tuzun kuru."

Hayret bir şey, dedim içimden, Melis bugün ters tarafından kalkmış olmalı.

"Sen ne dersen de, ben bir konunun üstüne çok fazla düşülmesine taraftar değilim. Elinden geleni yap, tamam, ama abartma. Hayırlısı neyse o olsun, de ve bırak."

"Tabii canım," diyerek nasıl olduysa Dilek'in bu sözlerine katıldı Melis. Ama durdu durdu sonra, "Kabul edin, bu bizim kızlar bir alem," dedi.

"Kimden söz ediyorsun?"

"Kimden söz ediyor olabilirim?"

Bir an sessizlik oldu.

"Bildim! Toprak'tan..." dedi Esin.

Evet, evet, bu Toprak olmalıydı. Zaten o ve Melis hep zıt kutuplar olagelmişlerdi. Gülüştük. Onların bu zıtlığı bizleri zaman zaman gerse de çoğu kez eğlendirmiştir.

"Ama arkadaşlar," dedi Melis, "elinizi vicdanınıza koyun da söyleyin şu Toprak'ın yaptıkları akıl işi mi?"

Sonra hiçbirimizin konuşmasına fırsat bile vermeden devam etti.

"Sen bulmuşsun mis gibi bir adam. Bayağı bir süredir berabersiniz, ne diye evlenmezsin. Yok efendim, evliliğe inanmıyormuş! Bak, bak, bak... Şu lafı eden on dörtlük bir kız olsa, bir şey demeyeceğim, ama bunu söyleyen kazık kadar bir kadın.

"Yıllardır bunu bilir bunu söylerim. O Yiğit'i kutlamak lazım, bizim Toprak'ın bu saçmalıklarına katlanabildiği için.

"Ve sonra sen tut, evlenmediğin yetmiyormuş gibi, evlat edin. Hem de bir tane değil, iki tane değil tam üç tane evlat edin. Peki, buradaki mantığı biri lütfen bana açıklayabilir mi?"

"Zaten bana kalırsa, bu kez bizimle buluşmaması, bu konuyu konuşmak istememesinden kaynaklanıyor," dedi Dilek, Melis'e doğru bakarak.

Sevgili arkadaşımız Toprak, ani bir kararla, gidip geldiği o bölgelerden kimsesiz üç çocuğu evlat edinmiş ve bu haber bir bomba gibi gündemimize düşmüştü.

"Toprak," dedim, "o bölgelerde fakirlik ve çaresizlikle yüz yüze geliyor; nasıl kendini vererek çalıştığını da hepimiz biliyoruz."

"Tamam," dedi Melis, "bu çalışmalarını da saygıyla karşılıyorum. Bunu her zaman söylemişimdir. Ama birdenbire bu çocuk aşkı ne? Hem de bir değil, iki değil, üç çocuk?"

Dilek lafa girdi, "Bence bu Toprak'ın anaç bir tip olmasından değil de, onlara acıyıp bir evleri olsun, sevgi ve şefkat görsünler, daha da önemlisi topluma kazandırılsınlar diye yapılmış bir harekete benziyor."

"Kendini Angelina Jolie mi zannediyor bu? Yardım etsin, tamam. Okutsun, daha da güzel. Ama kardeşim, kendi çocuğun olabilirken, ne diye gider de tam üç adet çocuk edinirsin."

"Belki de çocuğu olmuyordu," dedi Esin.

"Hiç sanmam."

"Aman canım, bize ne," dedi Dilek. "O öyle istemiş, öyle yapmış. Üstelik topluma da üç insan kazandırmış olacak. İsteyen doğurur, isteyen doğurmaz, isteyen de evlat edinir. Hani bir Nasrettin Hoca hikâyesi vardır, bayılırım, işte o hesap."

"Anlatsana..."

"Adamın biri yolda Hoca'yla karşılaşır, Hoca efendi, der, fırıncının oradan bir tepsi börek gönderiliyordu.

"Bana ne, der, Hoca.

"Ama börekler sizin eve gidiyordu.

"Sana ne, der bu kez Hoca."

"Mesaj alınmıştır," dedi Melis. "Ben sadece arkadaşım mutlu olsun diye çene yoruyorum, yoksa gerçekten bana ne..."

Ve yine daldan dala atlayarak, gülerek, bir akşamı daha bir arada yaşadık.

Yaşlarımız ilerledikçe birlikte olduğumuz zamanların kıymetini daha bir bilir olduk.

İyi ki bir araya gelebildik.

Çene çaldık, güldük, eğlendik.

Bu da hayatımızın bir başka *iyi ki*'si.

Evin içi curcuna...

Annemle arkadaşları öyle çok konuşuyor, öyle çok gülüyor, öylesine genç kızlarmış gibi davranıyorlar ki, gerçekten dayanılır gibi değil. Sinir yani...

Anneanneme bakıyorum; kadın sabır abidesi mübarek.

"Anneanne," dedim, "şunlara bakar mısın."

Güldü, "Onlar bir araya gelince, işte böyle çocuklaşırlar. O yaşlara dönerler sanki. Sen de ileride arkadaşlarınla buluştuğunda böyle davranacaksın."

"Allah korusun!"

Neyse... neyse... Biz dönelim kendi meselemize. Geçen gece G. A.'ya çok bozulmuştum ya... Ertesi gün onunla neredeyse hiç konuşmadım.

Tavır koydum anlayacağın. Ama sanırım anlamadı!

Sadece bir ara, "Sen iyi misin?" dedi.

Ohooo, bakar mısınız.

Omzumu silktim, "İyiyim, neden sordun?" dedim aldırmaz pozlarda.

"Bugün fazla sessizsin de..."

Eh, hiç olmazsa bu kadarını fark etmişti. Ama...

Bu tutumu daha fazla devam ettiremeyeceğimi gördüm. Hani, tavşan dağa küsmüş, dağın haberi yok durumları var ya, aynen öyle. Ben de savaş planımı yeniden düzenleyip o eski sohbet muhabbet moduna dönmeye karar verdim.

Tabii bir de ilgilenmemiz gereken konuklarımız var. Annemle teyzemin gözleri bizim üzerimizde. Hem de ne biçim. Dilek teyzenin kızı Derya'yla, Esin teyzenin oğlu Cengiz'le ilgilenmek durumundayız.

Sabah denize birlikte gittik mesela. Onları Sude Mey'in takımıyla tanıştırdık. Doğal olarak Cengiz'i de Ava'ya teslim ettik. Tabii bir tuhaf oldu çocuk, ne de olsa o Ava'dan büyük. Öte yandan, bizimle kalsa kızların arasında boğulup gidecek. Hoş, sadece Sude olsa, kalmayı yeğleyecek gibi görünüyordu!!!

Ava, "Birazdan bizim arkadaşlar kumda voleybola başlarlar. İstersen, sen de katılabilirsin ama yüzmek istiyorum, dersen, o başka," dedi.

Cengiz şöyle bir Ava'ya baktı; bizim on ikilik, kasketini ters çevirmiş, elini beline dayamış, cevap bekliyordu. Benim bildiğim Cengiz'le Derya benim yaşlarımda olmalıydılar yani Ava'dan iki yaş kadar, ya da öyle bir şey, büyük.

Bir kendinden küçük kıza baktı zavallı Cengiz, bir de bizim kümelenmiş, Sude, Müjde, Öykü, Beste, Derya ve benden oluşmuş kız grubuna...

Dayanamadım, "Kırk katır mı, kırk satır mı," deyince hepimiz gülmeye başladık, böylece buzlar bir miktar da olsa eridi.

"Cengiz," dedim, "Ava'nın voleybol grubu iyidir. Her yaştan arkadaş var, bir kere, eğlenirsin, sonra da gelip bir boy yüzersen, sabahı kurtardın demektir."

Yine gülüşmeler... Ve Cengiz, Ava'nın peşine takılıp gitti. Ben de, iyi ev sahibeliği yapmış olmanın verdiği gururla kız gurubuna katıldım.

"Dün gece hiç uyuyamadım," diye yakındı Sude.

Müjde gözlerini süzerek, "Yoksa Kıvanç mı girdi rüyalarına?" dedi. Geri zekâlı...

"Ne Kıvanç'ı... Tam üç gecedir bir yavru köpek havlıyor da havlıyor."

"Sahi," dedim, "ben de duyuyorum, hatta bunun ne biçim sahibi var, hayvan sabaha kadar havlıyor, o ise hiçbir şey yapmıyor, diye düşündüm."

"Belli ki bir derdi var hayvancağızın."

"Bugün bir gidip araştıralım mı Sude?"

"İyi olur valla..."

Sonra, iyi ev sahibeliğimi sürdürüp beni sorguladığında anneme muhteşem cevaplar verebileyim diye, Derya'yla özel olarak ilgilenmeye karar verdim. "Bizim anneler bayağı sıkı arkadaşlarmış," deyince Derya, "Evet, bizim evde de hep onlardan söz edilir, özellikle de senin annenden," demez mi.

"Yaaa..."

"İşte, Serra'yla biz şöyle yapmıştık, böyle eğlenmiştik. Başım sıkıştığında Serra bana destek olmuştu. Çok anıları var, çoook..."

Şöyle bir an düşündü sonra sözlerini sürdürdü. "Aslında böyle dostlara sahip olmak çok güzel. Benim henüz anneminki gibi arkadaşlarım olmadı."

Bir sessizlik oldu bu sözler üstüne.

"Yani... yanlış anlamayın, arkadaşlarım var elbette. Hem okulda, hem mahallemizde ama... annemlerinki gibi değil."

Müjde, "Bu olmayacak anlamına gelmez," dedi. "Sıkı arkadaşlık, dostluk biraz da şans meselesi. Karşına kafa dengi birinin çıkması meselesi. Tesadüfler... Kimi şanslı bu konuda, kimi değil."

"Bizim okulda," diye devam etti Derya, "nedense ilişkiler çok yüzeysel."

"Nasıl yani?"

Önce bir sıkıntılı sıkıntılı baktı etrafına sonra başladı anlatmaya. İçini dökmek istercesine konuşuyordu.

"Nasıl anlatsam... Hep bir karşılık beklemek var.

"Yani, seninle, çıkarı varsa arkadaşlık yapıyor. Güzelsen, popülersen, evinde partiler veriyorsan, etrafında pervaneler. Sana bayıldıklarından değil, o popüler grupta olmak için, o partilere davet edilip etrafa hava atmak için.

"Ya da... notların iyiyse, senden yararlanabilmek için, sınavlardan önce birlikte ders çalışabilmek için. Birlikte ders çalışmanın nesi kötü, diyeceksiniz; onu çalıştırdığın sürece, yani sınava girene dek senden iyisi yok. Sınav bittiği an, selam bile vermeden geçip gitmiyorlar mı, işte bu da bana çok koyuyor."

"Evet," dedi Öykü, "var böyle çıkarcı tipler."

"Bence bu tiplerden uzak durmalı," dedi Müjde.

Beste'yse aynı fikirde değildi. "Tam tersine. Bunlara sen izinin payını vereceksin. Mesela, seninle ders çalıştı, sınav sonrası selam bile vermedi mi, ben olsam gider, kardeş ne iş, diye hesap sorarım. Seni o kadar çalıştırdık, selamsız sabahsız geçip gitmek var mı."

"İşte ben bunu yapamam."

"Neden yapamıyor musun Derya?"

Sude araya girdi. "Beste, herkes bunu yapamaz, öyle deme. Herkesin huyu suyu ayrı."

"Hem," diye tekrar konuştu Derya, "öyle bir konuşma yapsam, iyiden iyiye yasatmazlar."

Dayanamadım. "Peki nasıl sürdürüyorsun okul günlerini?"

"Onlara bulaşmamaya çalışıyorum. Bazen beni partilerine davet ediyorlar ama annem izin vermiyor, hoş ben de onların eğlence biçiminden hoşlanmıyorum zaten. Ertesi gün okulda konuştukları şeyler de hiç bana göre değil. O yüzden beni çağırdıklarında annem izin vermiyor, deyip geçiyorum."

Yine bir sessizlik.

Ve devam etti Derya, "Bana *ezik* adını taktılar."

"Ne!" diye bağırdı Beste, "Bu kadarı da fazla ama."

"Anneme beni okuldan alması için çok yalvardım ama sene ortasıydı. Olamazdı."

"Kaçıncı sınıftaydın?"

"Yedinci."

"Şimdi ne olacak?"

"Aynı okula devam edeceğim."

Öykü sordu bu kez, "Annen seni başka bir okula veremez mi peki?"

Nasıl da mutsuz görünüyordu Derya. "Annemleri de üzmek istemiyorum, ellerinden geleni yapıyorlar iyi bir okulda okuyayım, diye. Zaten bu okulu da onun için seçtiler, öğretmenler filan çok iyi. Son sınıf öğrencileri, üniversite giriş sınavlarında bayağı başarılılar, ayrıca evimize yakın. Bu da ayrı bir artı."

"Ama," dedi Sude, "sen iyi bir okula gideceğim diye, yine bu tiplerle bir arada olmaya devam edeceksin."

"Evet," diye içini çekti Derya.

Hepimiz az çok bu olayları yaşamış ya da en azından tanık olduğumuz için onun durumunu çok iyi anlıyor, ona hak veriyorduk.

"Daha sevecen kişilerin olduğu bir okula geçememen ne kötü," dedi Müjde.

Sude'yse, "İyi de, bunun bir garantisi yok ki. Az önce ne dedik, iyi arkadaş bulmak, iyi bir grubu olmak biraz da şans işi. Kafa dengi kişilerin karşına çıkması meselesi," dedi, ki çok haklıydı bence.

"Bak ne diyeceğim," dedi Öykü, "bence sen okuldaki etkinliklere katılmalısın. İnsan orada yeni arkadaşlar edinebiliyor."

Beste, "Okulda yeterince etkinlik yoksa, okul dışı katılabileceğin kursları, spor etkinliklerini araştırmalısın," diye katkıda bulundu.

Ve Sude, "Sınıfına iyice bak, derim. Düzgün tipler genelde ortalarda olmazlar, daha sessiz, daha kenardadırlar ama onlar, inan bana, daha iyi arkadaş olurlar. Sınıfına bir de o gözle bak," dedi.

"Haaa, bir de apartmanına, hatta mahallene de o gözle bak. Arkadaş olabileceğin, kafa dengi biri belki de apart-

manda burnunun dibindedir," diyerek ben de fikrimi ortaya koydum, Derya'ya yardımcı olabilmek için.

Bu ilgi bile iyi gelmiş yüzü gülmeye başlamıştı.

"Annem," dedi, "rehberlik hocasıyla konuştu."

"Sahi mi!"

"Çok iyi... çok iyi... Ne demiş?"

"Ben o kızlarla konuşabilirim ama burada bizim istediğimiz, Derya'nın kendi sorunuyla kendisinin başa çıkabilmesi. Biz, onun bunu başarması için yardımcı olmak isteriz. Sınıf arkadaşlarından şikâyetçi olmak bizi asıl ulaşmak istediğimiz noktaya götürmez, demiş."

"Ne işe yaradı şimdi bu?" dedi Beste.

"Rehberlik hocamız, anneme beni bir psikologa götürmesini önermiş."

"Peki, psikologa gittin mi?"

"Evet, gidiyorum ve gerçekten yararlanıyorum. Onunla bu konuları konuşuyoruz."

"Sana önerilerde bulunuyor mu, ne diyor mesela?"

"Bir kere beğenmediğim kişilere şirin görünmek gibi bir tavır içine girmememin, onların eğlence biçimini onaylamadığım için katılmamamın, çok doğru bir davranış olduğunu, bunun güçlü bir özgüven sergilediğini söyleyerek beni kutladı."

"Süpersin Derya."

"Aslanım benim..." diye bağrıştık.

Derya'nın ağzı kulaklarına varıyordu, anlatmaya devam etti.

"Kendi kendinin insanı olmalısın. Hep sorgulayarak düşünmelisin sonra da kendi kararlarını kendin vermelisin, dedi.

"Ve eğer bunu yapıyorsun diye, yani doğru bildiğin biçimde davranıyorsun diye alay ediliyorsan, üzülmeyip evet, ben buyum, benim düşüncelerim de bu çizgide, diyerek dimdik durmalısın, dedi.

"Şimdilerdeyse, psikologumla bu olaylara üzülmemeyi başarabilme konusunda çalışmalar yapıyoruz."

Sude hepimizin düşüncelerini dile getirdi. "Helal olsun sana Deryacığım, en doğrusunu yapıyorsun. Bu tür sıkıntılarda, konunun uzmanına danışmak gerek."

Bütün bu övgü dolu sözlerden yüreklenmişçesine, "Bir de..." diye anlatmasını sürdürdü Derya. İyice açılmıştı artık. "Yazın kendimi oyalamak için bir zanaat öğrenmeye karar verdim. Annemle babam çalışıyorlar, ikizler kreşte, bense yazın bir başıma kalıyorum. Apartmandakiler bile yazlıklarına gidiyorlar."

"Peki, nasıl bir zanaat?"

"Ben mücevherleri severim."

"Ben de..."

"Ben de..." diye bağrıştı bizim süslü kokoş takımı.

"Annem anlatıyor, küçüklüğümden beri, Kapalıçarşı'ya gittiğimizde beni kuyumcu vitrinlerinin önünden alamazlarmış."

"Sonra?"

"Sonra, bu yaz ne yapayım, ne yapayım, diye düşünürken, aklıma mücevherler geldi. Mücevher yapmayı öğrensem, dedim."

"Fikre bakar mısınız arkadaşlar," dedi Sude, "Derya da, bizim Selin gibi yazın bir şeyler yapma çabasındaymış."

E, ne yalan söyleyeyim, bu laflar pek hoşuma gitti!

Derya devam etti, "Anneme konuyu açtım, o da zaten benim evde pineklememe üzülüyordu. Şöyle bir düşündü ve bu konuda bize olsa olsa Melis yardımcı olur, dedi."

"Şu şık ve hoş Melis teyze."

"Aynen! Nitekim annem hemen onu aradı. O da arastırıp soruşturmuş. Daha doğrusu, Kapalıçarşı'da mücevherlerini aldığı ya da tamir ettirdiği bir kuyumcu varmış, onu arayıp böyle böyle bir genç var, mücevher sanatını öğrenmek istiyor yardımcı olur musunuz, demiş.

"O da, demek bugünün genci yaz tatilinde bir zanaat öğrenmek istiyor, ne güzel. Hemen gelsin, ben onu yetiştiririm, demiş. Dükkânın arkasında atölyesi var. Azıcık kirli bir yer ama lehimdi, suydu buydu, tertemiz olması mümkün değil. Zaten ben konuyu o kadar seviyorum ki, yer umurumda bile değil, yeter ki bir şeyler öğrenebileyim."

"Yani, şimdi sen ciddi ciddi bu mesleği öğrenmeye mi başladın?"

"Evet," dedi Derya, gözleri pırıl pırıl.

"Harikasın valla."

"Bir yandan orada işi öğreniyorum, bir yandan da evde çizimler yapıyorum. Yüzük, bilezik çizimleri."

"Biz de isteriz o yüzük, bileziklerden..."

"Sahi mi söylüyorsun Öykü?"

"Tabii kızım, baksana özgün bir mücevherci yetişiyor bağrımızda."

"O zaman söz, ilk yaptıklarımı, kendi çizimlerimi, sizlere armağan edeceğim."

"Oley!"

"Bu sözünü unutma!"

Derya ilk geldiği andan ne kadar değişikti. İlk aramıza katıldığında ışıkları sönmüş bir ev gibiydi. Loş... ıssız...

Simdiyse o evin sanki her odasında ışık var. Gözleri parlıyordu, içini dökmüş, onu dinleyecek insanlar bulmuş, rahatlamıştı. Rahatlamıştı yaa, rahatlamıştı garibim.

Eh, annem gelsin de görsün, ev sahipliği nasıl olurmuş. Ne derler anneanneciğim, bundan alâsı, Şam'da kayısı.

Ondan sonra gittik denizde yüzdük, sonra geldik havuzda eğlendik.

Derken Ava'yla Cengiz gözüktüler ufukta.

Sıkı bir voleybol maçı yapmışlar, aralarında maçı tartışa tartışa geldiler.

Cengiz'in de yüzü gülüyordu, demek iyi vakit geçirmişti. Ava'yla olup da, eğlenmemek mümkün mü?

Ve sonunda Kıvanç Bey teşrif ettiler! Sude'nin kızlar grubunda bir dalgalanma oldu hemen, gözlükler filan... pek havalıydı, pek. Bu lise son sınıftakilerin havaları batsın, nasıl da bilirler herkesin onlara baktığını. Ve nasıl da bilmezden gelirler.

Neyse... Biz fâni, yani ölümlü vatandaşlar, ulaşılmaz tanrıları baş başa bırakıp çöp şişlerimizi yemek için kumsala dizildik.

Yemekten sonra, haydi bana allahaısmarladık deyince Derya, nereye gidiyorsun, diye sordu. Öyle ya, o nereden bilsin benim çalıştığımı? (Ay, böyle söyleyince ne kadar da havalı duruyor.)

"Saat üçle altı arası bir kafede çalışıyorum da..."

"Yaaa," dedi Derya, "ne güzel."

Ve anında gözlerde beliren o hayranlık...

İşte, laf aramızda, bu çoook hoşuma gidiyor, çok.

Böylece Rüyam Cafe'nin yolunu tuttum.

Savaş mekânım: Rüyam Cafe.

Savaş planım: Neşeli ve cıvıl cıvıl bir portre çizmek.

Savaş hedefim: G. A.'yı fethetmek.

Nasıl? Müthiş, değil mi?

Kafeye vardım ki, Sedat gelmiş, piyanonun başına geçmiş. New Age denilen müziğiyle yeri göğü inletmekte...

Müzik gibisi de var mı?

Yavaşça yanına yaklaştım, bir iskemleye ilişip onu dinlemeye koyuldum. Çaldı, çaldı ve sonra müthiş bir sonla piyanonun kapağını kapadı.

"Eee, Selin Hanım, müziğimi beğendin mi?"

"Beğenmez olur muyum, bayıldım."

"Sen de müzikle ilgileniyor musun?"

"Evet," dedim gururla.

"Yaaa, demek öyle. Bir enstrüman çalıyor musun?"

"Biz ona Türkçede müzik aleti deriz."

"Seni ukala..."

"Evet, çalıyorum."

Şaşırmış gibi baktı.

"Neden şaşırdın o kadar?"

Hemen toparlandı, "Ne bileyim," diye lafı geçiştirdi ve sordu, "Ne çalıyordun?"

"Yan flüt."

"Yaaa..." Bu kez daha da şaşmış bir hâli vardı.

Hemen ekledim, "Hem sadece ben değil, benim kuzinler de müzikle ilgililer. Sude gitar, Ava bateri çalıyor."

"Ne? Ava kız, değil mi?"

"Evet! Kız ve bateri çalıyor, hem sen niye bu kadar şaşırıyorsun ki?"

"Ne bileyim, ülkemizde müzikle pek uğraşılmıyor da ondan herhâlde. Ama bu duyduklarıma, inan Selin çok sevindim. Bir gün mutlaka bir araya gelelim ve birlikte çalalım."

"Tamam, çalalım."

"Neler oluyor orada? Sedat, çalışanımızı meşgul etme," diyerek, G. A. beni iş başına davet etti. Hemen siyah önlüğümü taktım ve henüz kimse gelmediği için elime bir kurulama bezi alıp G. A.'ya yardım etmeye koyuldum.

"Eee, nasıl gidiyor?" dedi yüzünde benimle konuşurken beliren o yarı alaycı yarı sevecen gülümseme.

"İyidir. Annemin arkadaşları geldi, biz de onların çocuklarıyla takılıyoruz."

"Sizin yaşlarda mı?"

"Evet."

"İyiymiş, anlaşması kolay olur. Kız mı, erkek mi?"

"Biri kız, biri erkek."

"Ooo..." Kaşları hafifçe havaya kalkmıştı.

Ne bu yaaa? Sorgu sual.

Hemen karşı atağa geçtim.

"Selim abi, senin kız arkadaşın var mı?"

Başını arkaya atıp kocaman bir kahkaha attı.

"Eh, ben de bu soruyu hak ettim, değil mi?"

"Yok canım," dedim, gayet olgun pozlarda, "şurada sohbet ediyoruz karşılıklı."

"Yok," dedi, "benim kız arkadaşım yok."

"Ben de buna inandım!" sözcükleri fırlayıverdi ağzımdan.

"Niye inanmıyorsun; kız arkadaşım ya da sevgilim olsa burada yanımda olurdu."

"Ama senin bir de Berlin'deki hayatın var. Belki de oradadır."

Yine bir kahkaha attı.

Sohbet çok iyi gidiyordu yaaa...

"Yok, orada da yok."

"Hayret, senin gibi yakışıklı bir adam."

"Eee," dedi, "bu işler yakışıklılığa filan bakmıyor. Ayrıca, beni yakışıklı bulduğun için sana teşekkür ederim. Bence sen de çok hoş bir genç kızsın."

"Bana iltifat etmek zorunda değilsin Selim abi."

Hadi yine kahkaha.

"Selin, gerçekten doğru söylüyorum, hatta ilk işe başladığın gün Sedat'la konuştuk, ne güzel bir kız, ayrıca çok hoş ve değişik bir havası var, diye. İnanmazsan sor Sedat'a."

Neler duyuyordum sevgili arkadaşım.

Elim ayağım dolandı. Hiç cool olamıyorum, hiç.

Öte yandan, sohbeti bu kıvamda yakalamışken, bitsin de istemiyordum. Hem daha öğrenmek istediklerim vardı.

"Pekiii..."

"Eyvah," dedi G. A., "yine tehlikeli bir soru geliyor."

"Selim abi, senin tipin nasıl biri?"

"Ne demek şimdi bu?"

"Yani sen nasıl kızları beğenirsin?"

Tabii anında bir kahkaha daha. O kadar ki Sedat öbür taraftan seslendi.

"Nedir bu kadar komik olan? İki saattir gülüp duruyorsunuz, bize de söyleyin de biz de gülelim biraz."

"Selin beni fena sıkıştırıyor."

"İyidir! Aferin ona..."

G. A. bana döndü, "Sen şimdi de, sarışınları mı beğeniyorsun, esmerleri mi, diye soracaksın, değil mi?"

"Alay etme Selim abi, sadece merak ettim senin tipin nasıl, diye. Ne var bunda korkacak bu kadar?"

"Bak, müşteri geldi. Hadi, iş başına..."

Ben uzaklaşırken, o hâlâ başını iki yana sallayarak gülmekteydi.

İşte!

Çok tatlı bir sohbetti, çok.

Onu güldürmüş, ne güzel vakit geçirmiştim.

Veee...

Meğer beni güzel buluyormuş!

Hoş ve değişik bir havam varmış!

Acaba inansam mı?

Sırf gönlümü almak için böyle söylemiş olabilir mi?

Ama Sedat abiyi de şahit göstermişti.

Şimdi aptal aptal sorularla bu mutluluğu bozmanın alemi yok Selin Hanım.

Rüyamda onu görmek umuduyla ışığımı söndürüyor ve derin uykulara dalmak üzere sana veda ediyorum, benim ağzı sıkı arkadaşım.

Herkesin yüzünden düşen bin parça.

Yani kızlar takımının.

En başta da bizim Sude'nin.

"Hayırdır kızım, neyin var?"

"Annemin sayesinde her şey berbat oldu."

"N'oldu ki?"

"Kıvanç, İstanbul'a döndü!"

"Ne?"

"Hani bir hafta ya da on gün kalacaktı?"

Bu sözler de peş peşe Beste'yle Müjde'den geldi. Deniz kenarında kumlara oturmuş, konuşuyorduk. Sude, rüzgârın savurduğu saçlarını sinirli sinirli topladı, uyduruk bir atkuyruğu yapıp geriye attı.

"Mesele, geçende akşam on ikiye kadar izin alamamamdan çıkmıştı zaten."

"İyi ama o senin suçun değildi ki... Hem sen bunu ona açıklamıştın, o da daha sonra kabul etmiş barışmıştınız," dedi Öykü.

Yalnız bu noktada durup bir şey söylemem gerek. Bunu yapmadan devam edemeyeceğim. Öykü bugün, aynen Müjde'nin geçen gün yaptırdığı gibi saçına ince örgüler yaptırmış. Ve de yine aynen, Müjde'ninkiler gibi, renkli boncuklar taktırmış!!!

Yani, bu kadarı da olmaz ama.

Bunları yapıp geçip karşımıza oturuyor!

İnsanın bir onuru olur.

Anladık, Müjde'yi beğeniyorsun, bunca taklit ettiğine göre bayılıyorsun ama biraz da kendinden bir şeyler kat be kardeşim. Biraz da acaba BANA ne yakışıyor, diye bir sor.

Neyse, konumuza dönelim.

(Bu, neyse, sözcüğünü çok kullanıyorum. Türkçeci okusa hemen kırmızı kalemle altını çizer, beni uyarırdı. Ama, konuları da öyle güzel toparlıyor ki... Neyse... Neyse...)

"Evet," dedi Sude gözleri dolarak, "barışmıştık ama şu son üç gece hiç çıkamayacaktım. Çünkü teyzemin arkadaşları buradalar ya, teyzem her gece için rezervasyon yaptırmış, annem de hepimizin katılması gerektiği gibi bence çok da gereksiz bir karar aldı."

Birden gözü Derya'ya takıldı Sude'nin. Resmen kocca bir çam devirmişti! Hemen uzanıp kolunu tuttu Derya'nın. "N'olur yanlış anlama, seninle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, sadece ben değil, hepimiz seninle arkadaşlık yapmaya bayılıyoruz, tam bize göresin, değil mi arkadaşlar?" deyince

herkesten bu sözleri destekleyen sesler yükseldi. Ve de hepimiz samimiydik söylediklerimizde çünkü Derya'yı gerçekten sevmiştik.

Derya'ysa çok olgun davrandı doğrusu.

"Hiç önemli değil, senin durumunu anlıyorum, lütfen devam et," dedi ve bizlerin gözünde daha bir yükseldi.

"Evet," dedi Müjde, "sonra ne oldu?"

"Ne olacak, zaten bozuktu Çeşme'ye geldiğinde."

"O neden öyle?"

"Aslında Kıvanç'ın derdi büyük."

"Yaaa... Neymiş?"

"Lise sona geçti ya..."

"Evet."

"Yani artık seçeceği meslek hakkında bir karar verip ona göre hazırlanması gerek."

"Aslında bunu çoktan yapmış olması gerekirdi," deyiverdi Müjde.

"Tabii ama ailesiyle arasında anlaşmazlık var."

"Konu nedir?"

"Babası önemli bir iş adamı ve büyük bir şirketi var. Kıvanç'sa tek erkek evlat."

"Durun, durun," dedi Müjde, "ben hemen konuyu toparlayayım. Babası, Kıvanç'ın işinin başına geçmesini istiyor, Kıvanç'ın gönlü başka yerde. Bildim mi?"

"Bingooo!" diye bağırdı Öykü.

"Bildiniz, on puan," sözleriyle Beste de ona katıldı.

"Ben burada eğlence olacak bir şey görmüyorum," dedi Sude, haklı olarak.

Kız orada derdini anlatıyor, bunlar işin şamatasında. Ben de olsam kızardım.

"Özür dileriz canım," dedi Beste, "asla alay etme gibi bir niyetimiz yoktu," ve konunun dağılmasını önlemek istercesine, "lütfen devam et," dedi.

"İşte bu yüzden evde zaten her gün tartışma yaşıyorlarmış."

"Peki, Kıvanç'ın gönlünde yatan konu ne?"

Sude şöyle bir düşündü.

Hepimiz gözlerimizi dikmiş, merakla ne diyecek diye bekliyorduk.

Sonunda konuştu Sude.

"Tiyatro yapmak istiyor."

Ve anında sesler yükseldi.

"Ooo..."

"Olur da fark bu kadar mı olur, o'luuum."

"Hani biri doktor ol der, öteki yok ben bilgisayarcı olacam, der. Amma... tiyatro yani sanat dünyası ve karşısında iş dünyası."

"Fakir kız - zengin oğlan denkleminden de beter bi' durum seninki..."

Sude'yse tüm bu söylenenlere, "Aynen, aynen," deyip duruyordu.

Sonra ekledi, "İşte buraya o, zaten böylesi bozuk bir moralle gelmişti. Benimle bol bol vakit geçirip hem dertleşmek, hem de bu havayı üstünden atmak istiyordu. Ama daha ilk günden kısıtlamalar gelince bozuldu. Daha doğrusu düş kırıklığına uğradı. Bir de son üç gece hiç gelemeyeceğim çünkü ailece yemeklere gitmek zorundayız deyince ip koptu!"

Sustu Sude. Biz de susmuş, onun sözünü tamamlamasını bekliyorduk.

"Öyleyse ben de gidiyorum, dedi. Gitme, gündüzleri buluşuyoruz nasıl olsa, deyince, ben bu devirde hâlâ ilkokul çocuğu temposunda yaşayamam, dedi.

"Evet ama misafirlerimiz var, onları ailece ağırlıyoruz; aynı tarihe denk geldiyse ben ne yapabilirim. Sen de biraz anlayışlı olamaz mısın, dedim.

"Kıvanç'ı anlıyorum, öfkeliydi, kızgındı, teselliyi bende arıyordu ama bazı terslikler olmuştu. Öte yandan, ben de elimden geleni yapıyordum. Ona, bir süre daha kalırsa, konuklarımız gittikten sonra akşamları da buluşabileceğimizi söyledim, zaten on günlüğüne gelmemiş miydi. Hep alttan aldım, öfkesine hak verdim ama sonunda öyle bir laf etti ki..."

Gözleri dolu doluydu Sude'nin.

"Ne dedi?" diye âdeta fısıldadı Beste.

"Sen zaten hep *iyi kız* olma meraklısısın. Öyle olmasa, bana ne sizin konuklarınızdan, der, kendi programını sürdürürdün. İyi kız olma merakın olmasa gece on birde eve dönme kararına aldırmaz, dilediğim zaman dönerim, derdin."

"Duydum ama bu kadar abuk bir konuşma da duymadım," dedi Öykü.

Müjde'yse, "Şuna bak, öfkesi başına vurmuş, hıncını senden çıkarıyor," dedi.

Onlar kendi sözlerini dile getiredursunlar, ben asıl merak ettiğimi sordum.

"Peki Sude, bütün bunlara sen ne cevap verdin?"

"Ben ne kızdım, ne bağırdım."

"Sakın susup oturdum deme, boğarım seni," dedi Beste.

"Hayır, hayır. Gayet sakin bir şekilde, evet, haklısın, senin anlattığın şekilde davrananlar var, bir şey diyemem, eleştiremem de çünkü herkesin davranışları, düşünceleri kendine.

"Ve yine, evet, senin tanımınla ben iyi bir kızım, dedim ve ekledim, iyi bir kız olduğum için de ne senden, ne de başkasından özür dileyecek değilim."

"İşte budur, arkadaşlar!" diye bağırdı Beste.

"Şuna bak, sen ne karışıyorsun kızın davranışlarına, tutumuna," diye söylendi Öykü.

Müjde, "Ama pek de akıllı olduğu söylenemez. Haklıyken, sempati duyulurken haksız ve sevimsiz duruma düşürdü kendini," diye yorum yaptı.

Sude başını geriye atarak "Arkadaşlar, bu güzel günde sizleri sorunlarımla daha fazla sıkmak istemiyorum. Haydi keyifli bir şeyler yapalım," dedi.

Beste hemen atıldı, "Benim şaheser bir fikrim var."

"Dökül bakalım."

Derya'ya döndü, "Şimdi senin okuldaki şu sevimsizler var ya, onları bozum edelim mi," dedi, gözlerinde muzip pırıltılar.

"Nasıl?" Derya şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Sanal ortamı kullanarak onları deli edeceğiz. Bizlerle beraber Çeşme'de denizde, Alaçatı sokaklarında, mesela Alavya Oteli'nin lobisinde hep birlikte pozlar vereceğiz, *selfie*'ler gırla gidecek. Ve sen o fotoğrafların altına, esas arkadaşlarımla buluştum, hasret giderdik. Ne de güzel vakit geçirdik. Çeşme'nin altını üstüne getirdik gibi notlar düşeceksin."

Derya hâlâ bakıyordu.

"Kızım anlasana. Bu tipler, yazın ne çok eğlendik muhabbeti yaptıkları için, başkalarınınkine de bakarlar. Sırf karşılaştırmak ve dedikodu yapmak için. Sen beni dinle, iyi bilirim bu işleri. Seni buralarda, böyle görürlerse çatlarlar, çatlarlar."

Eh, konu bu tür ilişkiler olunca, Beste'den bilgilisi mi olacak. Dayanamadım, "Beste'nin dediğini yapalım Derya," dedim.

Böylece herkes ayaklandı, Sude saçlarını açtı, Öykü boncuklu örgülü saçlarını şampuan reklamı yaparcasına sergiledi. Denizde, havuzda, kafede pozlar verdik, çok eğlendik, çok güldük ve bunların hepsi *Facebook*'a kondu. Geri kalan mekân ve etkinlikler de daha sonra eklenmek üzere foto faslı sonlandırıldı. En çok emeği de, hakkını yemeyelim, Beste verdi.

Biliyor musun arkadaşım, meğer Sude haklıymış. Ben onun arkadaşlarını çok dedikodu yapıyorlar diye eleştirdiğimde, aslında iyi kızlardır, demişti. Demek ki, hem dedikoducu, hem de yardımsever, olunabiliyormuş.

Veee –gelelim kendi hayatımıza.

Öğleden sonra hoplaya zıplaya Rüyam Cafe'nin yolunu tutmuşken yine o köpek havlaması...

Yetti artık deyip sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. O sokak, bu sokak derken... evi buldum.

Manzara şöyle. Bakımsız bir bahçe. Keltoş çimenler. Şiddetle boya isteyen bir ev -ki Çeşme'de böyle bakımsız manzaralar enderdir- ve bu sevimsiz ortamda, güneşin altında bir köpek...

Zincirli...

Yere çakılmış bir demir kazığa zincirle bağlı...

Devrilmiş bir su kabı... Hayvan dostu olmaya gerek yok. Kim olsa tepki gösterir böylesi bir manzaraya.

Evde kimseler yok gibi.

Bahçe kapısının önünde durup baktım.

Tüyleri sapsarı, gözleri koyu renk, boncuk gibi bakan çok ama çok şirin bir köpek.

Ve sanırım çok genç. Yavrunun biraz daha irisi. Benim durup baktığımı görünce, o da havlamayı kesip durdu. O boncuk gözlerle bana baktı, sağa sola huzursuzca gidip geldi. Sanki, gel, beni çöz, der gibiydi.

Ne yapabilirdim acaba...

Yürümeye devam ettim, anında şiddetle havlamaya başladı.

Hey Allahım...

Acaba susamış mıdır, su kabıma biraz su koyar mısın mı demek istiyor?

Sağa sola baktım, kimseler yok.

Ne yapsam? Ne yapsam?

En azından ona bir su verebilirim, diye düşündüm. Ama bahçede ne musluk vardı görünürlerde, ne de bahçe hortumu. Belki arka taraftaydı ama ben de oralara bakmaya cesaret edemezdim.

Yavaşça... bahçeye girsem.

Su kabını alsam...

Ve koşa koşa Rüyam Cafe yakın olduğundan, oraya gitsem...

Kâseyi suyla doldurup geri getirsem, köpekçiğin önüne koysam...

Böylece yavaşça bahçe kapısını açıp içeri girdim. *Boncuk Göz*, susmuş dikkatle beni izliyordu.

Ona, sus işareti yaptım, anlıyor gibi baktı bana. Sonra yerdeki kabı aldım ve, "Bekle beni, gidip sana su getireceğim," dedim. Önce bir mırıldanır gibi sesler çıkardı, olduğu yerde tepinir gibi yaptı ve pekâlâ, bekleyeceğim seni, dercesine oturup gözlerini bana dikti.

Haydi, bir koşu Rüyam Cafe.

Yıldırım gibi içeri dalış, kabı önce bahçe musluğunun altında bir güzel yıkayış sonra dolduruş ve yeniden dışarı yöneliş.

Tam da bu sırada G. A. seslendi, "Hayırdır Selin Hanım, nereden gelip nereye gidiyorsunuz? Alooo..."

Bir saniyeliğine kapıda durup "Dönünce anlatırım," diye seslendim ve suyu dökmemeye özen göstererek ve de aynı zamanda olabildiğince hızlı, sokakları aşıp o dünya sevimlisi köpeğe ulaştım.

Canım benim! Nasıl da bekliyordu.

Nitekim beni görünce yine olduğu yerde sevinircesine tepinip kesik kesik ağlar gibi, havlar gibi sesler çıkarmaya başladı.

Usulca kapıyı açtım, kabı önüne koydum. Bir içişi vardı arkadaşım, görebilmeni isterdim. Meğer susamış, hem de nasıl. Yani, sahibi her kimse onu boğasım geldi.

Madem bir köpek almışsın; insan bir bakar bu köpek aç mı, susuz mu, niye havlıyor.

Slop slop suyu içtikten sonra dönüp bana baktı, teşekkür ediyordu canım benim. Ben de yine yavaşça yaklaşıp başını okşadım.

O gözler konuşuyordu sanki.

Ve de ne kadar genç.

Dedim ya, yavru irisi... yavruluktan yeni çıkmış.

Daha fazla oyalanmamalıydım, o ise arkamdan nasıl da bakıyordu. Resmen, nereye gidiyorsun, dercesine dikmişti gözlerini.

"Hoş geldiniz Selin Hanım," dedi benim G A ve yine baktı bana.

Lacivert... lacivert...

"Neler oluyor, anlatabilir misiniz?"

Böylece ağlamaklı bir sesle, olanı biteni anlattım. O da, benim bu hâlimi görünce dalga geçmeyi bıraktı. Yüzü asılmıştı.

"Benim çok canımı sıkan konulardan biri de budur," dedi. "Yazlıklara geliyorlar, çocuklar köpek istiyor diye, hem de kimisi güç bulunur cinsten köpekler alıyorlar sonra da bırakıp gidiyorlar. O köpeklerin kimisi sokaklarda, kimisi de işte böyle hayvan sevgisi olmayan kişilerin elinde kalıyor."

"Ne yapılabilir," diye sorarken bir yandan da önlüğümü bağlıyordum.

"Bilmem ki. Gerçi barınaklar var ama bunların kimi vicdanlı insanların desteğiyle ayakta kalabiliyor, kimi de Allahlık. Bayağı ciddi bir sorun bana sorarsan."

"Dönüşte yine uğrayacağım."

"Selin, ne sen ona alış ne de o sana alışsın."

"Ama Selim ağabey, o gözlerini bir görsen, sen de dayanamazsın. Hiç olmazsa bisküvi götürebilirim, su verebilirim, azıcık konuşurum."

"İnan bana, sahibi her kimse, bundan hoşlanmayacaktır," dedi ve beni uyardı. "Gelenler var."

Hemen görev başına döndüm.

A-aaa...

Gelenler Derya'yla Cengiz'di. Yanlarında da Ava.

"Seni iş yerinde ziyaret edelim, dedik."

"Ne iyi ettiniz," dedim, gerçekten de mutlu olmuştum.

Derya etrafına bakınıyordu, "Ne hoş yermiş Selinciğim, burada çalışmak süper olmalı."

"Hem de ne biçim," dedim ve Ava'yla göz göze geldik. Ava gülmemek için başka taraflara bakıyordu.

Siparişleri aldım, servislerini yaptım ama tabii ki o arada konuşuyorduk da. Sonuçta onları yolcu ettim.

"Delikanlı buralı mı?" diye sordu G. A.

"Yok, İstanbul'dan geldi. Hani daha önce söylemiştim ya, annemin okul arkadaşları geldiler diye, işte Derya'yla Cengiz de onların çocukları."

"Hımmm..."

"Ne demek oluyor bu yani?

"Delikanlı sana pek hayran hayran bakıyordu da..."

"Senaryo yazma Selim abi, zaten yarın dönüyorlar."

"Eh, şu aralar ondan bir mesaj falan alırsan dediklerimi hatırla."

"Olur, hemen bir kenara not ettim zaten."

Saatime baktım, gitme vaktim gelmişti.

"Selim abi, ben artık gideyim," derken oradaki bir paket bisküviyi çaktırmadan cebime attım.

"Ne o," dedi, kartal gibi de gözü var. Hiçbir şey kaçmıyor ondan.

"O bisküviler kime gidiyor, söyle bakalım."

"Selim abi yaaa... Bi' görsen var ya, kopamazsın. Hayatta kopamazsın."

Bir ara durdu, bana baktı, sonra önlüğünü çözmeye başladı.

"Anlaşıldı, sen bu köpeğe fena tutulmuşsun. Bak ne diyeceğim, ben de seninle geliyorum. Belki tanıdık birinin köpeğidir, konuşur, durumu anlarız."

"Sahi mi diyorsun! Gerçekten benimle gelecek misin?"

"Geleceğim dedim ya..."

"Büyüksün be Selim abi."

"Hadi, hadi... Durumu abartmayalım. Düş bakalım önüme de gidelim."

Şimdiii... durumu gözünün önüne getir arkadaşım.

Akşam olmakta...

Sokaklardan çılgın güneş çekilmekte...

Yerini tatlı bir serinlik almakta...

Ağaçların gölgesinde, yollar uzanmakta...

Ve o gölgeli yollarda sevgilim ve ben yürümekte...

Nasıl?

Tabii ki arada ufak tefek anlam kaymaları var bu anlatımda.

G. A.'nın benim duygularımdan haberi yok, mesela.

Benim sevgilim olduğundansa hiç haberi yok.

O nedenle, yolda sevgilisiyle yürüdüğünden hiç mi hiç haberi yok.

Eh, hayal dünyası olunca, artık olacak o kadar.

Hayal mayalI

Ben bunu böyle düşleyerek yürüyordum o yolları. Dolayısıyla çok mutluydum, çoook...

Sonunda evin önüne geldik.

Boncuk Göz beni görünce bi' sevinsin, bi' sevinsin.

"Bak Selim abi, şu sevince bak," diyerek daldım içeri ve bisküvileri önüne koydum. Bir yemeğe başladı, bu kadar olur.

"Yoksa, bir de aç mı bırakıyorlar bu köpeği?" diye fısıldadım G. A.'ya.

"Çabuk buraya gel Selin, çabuk..."

"Ne var, ne oluyor?"

"Bu evin sahibini tanıyorum. Galip Bey amca."

"Eee?"

"Çeşme'nin en aksi, en huysuz ve geçimsiz adamıdır. Hiçbir şekilde konuşulamaz, anlaşılamaz onunla."

"Eyvahlar," dedim ve dayanamayıp ekledim, "zaten evin ve bahçenin görüntüsünden de öyle olduğu anlaşılıyor."

Bir süre durduk orada, sonra G. A. "Hadi burada böyle durmanın hiçbir anlamı yok. Suyunu, bisküvisini verdin, yeter! O, başkasının köpeği. Bunu aklına sok ve ne kendini üz, ne de köpekçiği ümitlendir," dedi.

Beni öyle üzgün ve ağlamaklı görünce gelip sarıldı. "Hadi ama sen güçlü ve akıllı bir kızsın. Lütfen evine git ve bir daha da bu sokaktan geçme. Hadi..." diyerek beni sokağın sonuna dek yürüttü ve o geriye döndü, ben de evin yolunu tuttum.

Bana sarılmıştı!

He-yooo...

Kolunu omzuma atıp hem de sıkı sıkı kavrayarak benimle birlikte yürümüştü.

Yani tıpkı sevgililer gibi...

Hayallerim gerçekleşmişti.

Bu yollarda sevgililer gibi yürümeyi hayal etmiştim ya başında.

Yürümüştük işte...

Gerçi, onun bütün bunlardan haberi yok.

Ama...

Bir gün...

Bu hayal gerçekleşemez mi yani...

Olamaz mı?

Olamaz mı?

Konuklarımız yarın dönüyor.

Bu gece son kez birlikte olacağız.

Biliyor musun arkadaşım, Derya'yla Cengiz'e bayağı alışmışız. Gidecekleri için ciddi ciddi üzüldük. Keşke, biraz daha kalabilselerdi. Cep telefonlarımızı, internet bilgilerimizi paylaştık. Haberleşmeyi sürdüreceğiz. Sude'yle Ava, İzmir'den, Derya'yla ben ve Cengiz, İstanbul'dan.

Annemler gece için hazırlanırken ben anneannemle nenemin yanına gittim, terasta oturuyorlardı.

"Anneanne," dedim, "bak ne diyeceğim." İkisi de ilgiyle bana baktı. "Dün ilginç bir şey oldu. Sude'nin arkadaşı Beste'yi biliyorsun."

"Evet," dedi ve bana baktı, bunun arkasından ne gelecek acaba, dercesine.

"O, hep birilerinin arkasından konuşuyor."

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, diyelim biri geçiyor, o hemen şuna bak ne biçim giyinmiş; ya da duydunuz mu filanca ne yapmış, diyor hep. Yani, herkes ne yapmış, ne etmiş biliyor, araştırıyor, soruyor. Ya da arkadaşları Müjde hakkında konuşuyor. Bu da benim hiç hoşuma gitmiyor, onu dedikoducu olarak görüyorum. Daha doğrusu düne kadar öyle görüyordum. Ama dün Derya'ya yardımcı olmak için elinden geleni yaptı."

"Derya'ya yardımcı olmak derken neyi anlatmak istiyorsun canım?"

"Şimdi şöyle; Derya'nın sınıf arkadaşları pislik tiplermiş, kızı üzüyorlarmış, oysa Derya çok tatlı bir kız. Biz de buna üzüldük ve özellikle de Beste onlardan intikam almak için, onları bozum etmek için çareler buldu."

"Ooo..." dedi nenemle anneannem aynı anda.

"Sonra –bir şey daha... Sude'nin kokoş arkadaşları..."

Bu kez gülmeye başladılar.

"Yalan mı, hepsi de kokoş. Hem de süslü kokoş. Neyse, konumuz bu değil. Ben onları süsten püsten başka bir şey düşünmeyen, bol bol da, o ne yapmış, bu ne giymiş muhabbeti yapan tipler olarak görüyordum. Bunu Sude'ye de söyledim zaten ama o ne dese beğenirsiniz?"

"Ne dedi?"

"Öyledirler ama onlar aslında iyi kızlardır. O zaman, bu ne abuk bir düşünce demiştim ama sonra –hani biz artık plajı temizliyoruz ya, ilk önerdiğimde hemen kabul ettiler ve o günden beri ne zaman bizim oralara çöpler gelse hiç üşenmeden çöpleri topluyorlar."

"İyi, güzel de sen nereye varmak istiyorsun?"

"Benim aklıma takılan şu, nasıl oluyor da hem dedikoducu, hem yardımcı olunuyor. Nasıl hem kokoş, hem çevreci olunuyor? Bir insan ya öyledir, ya böyle."

"Aferin sana, güzel soru," dedi anneannem ve devam etti, "Senin cevabın sorunun içinde yatıyor. Biz insanlar cetvelle çizilmiş gibi yaratılmıyoruz. İyi yanlarımız da var, eksik yanlarımız da. İyi huylarımız da var, o kadar iyi olmayan huylarımız da.

"Burada en ideali ve en önemlisi, herkesten önce kendimizi tanımak. İyi, ya da o kadar da iyi olmayan yanlarımızı bilmek ve o pek de iyi olmayan yanlarımızı düzeltmeye çalışmak.

"Bu, işin bizim kendimiz açısından yapmamız gerekeni. Başka kişilere gelince, onları hemen yargılamadan önce şöyle bir durup izlemek gerek.

"Onların da iyi olan ve o kadar da iyi olmayan yanları olabileceğini görmek ve kabullenmek gerek. Arkadaş olursun, olmazsın, o ayrı."

"Bir de," diye söze girdi nenem, "şunu sakın unutma. Kusursuz dost arayan, dostsuz kalır. Benim de, anneannenin de, annenin de arkadaşları var. Hem de çok sevdiğimiz dostlar. Şimdi bunların hepsi kusursuz mu? Yooo... ama bizler onların ufak tefek kusurlarını hoş görüp iyi yanları üzerine odaklanıyoruz. Böylece dostluklar sürüp gidiyor. Hem, bizim de kusurlarımız yok mu. Kul kusursuz olmaz, dememiş boş yere atalarımız. Onlar da kim bilir bizim hangi hâllerimize katlanıyorlar.

"Ayrıca, ilişkilerde farklılıkları kabullenebilmek gerek. İki kardeş taban tabana zıt olabilir ama bu onların birbirlerini sevmedikleri anlamına gelmez.

"Bak mesela anneannenle Defne teyzene...

"İkisi de farklı karakterler.

"Annenle Sırma teyzen," deyince dayanamayıp güldüm. Onlar gerçekten farklılar.

"Gerçi onlar kuzinler ama kardeş gibi büyüdüler. Pek çok konuda farklılar, farklı düşünürler, tartışırlar ama birbirlerini çok severler. Demem o ki, bazen de görüşler, zevkler ayrı olabilir, bu o iki kişi birbirini sevmiyor anlamına gelmez. Tartışabilirler ama sonuçta birbirlerini severler."

"Peki," dedim, "bir sorum daha var."

"Sor bakalım."

"Ya arkadaşlarımızın bazı huyları çok kötüyse?"

"Yine güzel bir soru Selinciğim," dedi anneannem. Nenemse, "O zaman o dostluk yürümez," diye kestirip attı.

"Seni mutsuz ediyorsa, sana zarar veriyorsa o dostluğu bitirmek en hayırlısı."

"Bak ne diyeceğim," dedi bu kez anneannem, "arkadaşının iyi bir dost olduğunu nasıl anlarsın biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Onun yanından mutlu ayrılabiliyorsan, onunla geçirdiğin zaman sana mutluluk vermişse... ferahlamışsan, hafiflemişsen, ya da doymuşluk hissi yaşıyorsan, özetle seni huzurlu kılmışsa, o iyi bir dost demektir.

"Çünkü kimi arkadaş vardır, negatif enerji salgılar âdeta, senin de bütün enerjini olumsuzluklarıyla sömürür. Ya da,

seni kıskanır, kıskanmakla kalmaz seni incitmek için laf sokar, seninle ilgili güzel şeyleri görmezden gelir.

"İşte ben, böyle davrananlara *iyi dost* diyemeyeceğim. Farklı düşüncelere, farklı huylara sahip olmak başka, arkadaşını bile bile mutsuz etmek, laf sokmak, üzmeye çalışıp bundan keyif almak başka."

"Peki, böyle bir arkadaşımız varsa ne yapacağız?"

"Araya mesafe koyacaksın. Sık sık görüşmeyeceksin; onu içine almayacaksın. Yüzeysel bir ilişki sürdüreceksin. Böylece seni üzmesine, kırmasına izin vermemiş olacaksın."

"Ben son bir şey daha eklemek istiyorum," diyerek bana doğru eğildi nenem. "Hepimiz insanız, zayıf yanlarımızın olması normaldir. Sen de birine çok imrenebilir, hatta kıskanabilirsin. Dedim ya insanız amma... sakın ola o duygulara yenilip dostunu incitmeye kalkışma. Onun mutluluğunu bozacak laflar etmek, ya da onun bir başarısını kutlamak yerine görmezden gelmek –işte bunu asla asla yapma.

"Bu sana yakışmaz!"

Nenem, asla, asla, derken parmağını sağa sola sallayıp duruyordu.

"Tamam neneciğim."

"Sende zaten böyle huylar yok, çok şükür ama dedim ya, insanız..."

"Ne o? Terasta oturmuş fısır fısır neler konuşuyorsunuz bakalım."

Annem pek güzeldi doğrusu. Beyaz giysisi yanık tenini daha bir ortaya çıkarmıştı.

Son gecemizde, Asma Yaprağı adlı restorana gidecektik.

Konuklarımızı otellerinden alıp Alaçatı sokaklarına döküldük. Onlar bir gün önce Alaçatı'da alışverişlerini yapmışlardı –güya.

Yine de, oraya bak, buraya bak, iki saatte vardık restorana. Büyükler, özellikle de kadınlarla sokakta yürümekten nefret ediyorum. Her yerde duruyorlar yaaa...

Her yerde.

Yok, Hacı Memiş'teki antikacı dükkânları.

Yok, plaj giysileri.

Yok, takılar... sandaletler...

Daha dün buradaydınız!!! Alooo...

Ve –bizlere düşen de... bir, bir ayak üstünde bir öbür ayak üstünde dikilip beklemek. Bu arada yine Derya'nın bol bol fotoğraflarını çektik. Alavya Oteli lobisinde... Meşhur Yastık Butik'te... İpekçe'nin içinde, giysilerin arasında... Ve daha başkaları... Sofraya oturduğumuzda, malum yasaklar nedeniyle, kendi aramızda laf üretmeye çalıştık. Fena da değildik hani.

Tabii benim aklım her zaman olduğu gibi G. A.'daydı. son günlerde bayağı bir sohbet eder olmuştuk, dostluk ilerliyordu. Onu güldürüyor, iyi kötü ilgisini çekiyorum da... bu beni hedefe götürüyor mu?

Erkekler nelerden hoşlanırlar acaba?

Eh, bunları da kalkıp anneannemle neneme soracak halim yoktu herhâlde.

Birden gözüm Ava'ya ilişti.

I-nı-nı-nınnn...

Erkekleri ondan daha iyi kim bilebilirdi ki...

Kızın ömrü onlarla geçiyor.

Bunu nasıl oldu da bugüne kadar düşünemedim.

Eğilip Ava'ya fısıldadım. "Sakın gülme ama sana bir şey soracağım."

"Sor bakalım."

"Sen erkekleri iyi tanıyorsun."

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Canım bir dolu erkek arkadaşın var ya..."

"Evet," diye başını salladı, "n'olmuş?"

"Erkekler nelerden hoşlanırlar yani nasıl kızlardan, nasıl sohbetlerden, özetle bir erkeğe kendini beğendirmek için ne yapmak gerekir?"

Ava gülmeye başladı.

"Gülme Ava! Çok ciddiyim!"

"Tamam, tamam. Anlaşılan iş ciddi, sen bu soruları sorduğuna göre..."

"Tabii ciddiyim, ne sandın."

"Bak bir kere erkeklerle konuşurken az ve öz konuşacaksın arkadaşım. Onlarla öyle dolaylı, imalı konuşmak yok çünkü, anlamazlar! Birinci kural bu."

"Eyvah..."

"Neden öyle dedin şimdi?"

"Bu durumda, ben ona, ben sana çok fena âşığım mı demem gerekiyor?"

"Yok artık... deve..."

"Ama az önce az ve öz konuşacan, dedin. Dolaylı yolları anlamazlar, dedin."

Ava bu sözler üzerine duraksadı.

"Evet ama... o kadar da değil! Hem sen Selim'den mi söz ediyorsun?"

"E, tabii. Başka kim olacak ki."

"Bak Selinciğim, bu durumda senin yapacağın..." durdu, gözlerimin içine bakıyordu.

"Evet..."

"Bu sevdadan vazgeçmek!"

"Yapma Ava! Ben ne diyorum, sen ne diyorsun."

"Kızım, daha geçen gece konuşmadık mı? Senin onu kafede turistlerle görüp krize girdiğin gece...

"Koca bir adam o. Adam!

"Sense ona göre çok gençsin yaa. Eylülde on dört olacaksın. El insaf! O ise bin yaşında."

"Abartsaydın yani Ava."

"Aferin kızlar," diyen şakrak bir ses bize kadar ulaştı.

Sırma teyzem, "Bak o aletler olmayınca, ne güzel sohbet ediyorsunuz. Şurada Selin'le Ava'ya bakıyorum da, ne güzel konuşuyorlar, nasıl da koyulaştırmışlar sohbeti," dedi.

"Ne demezsin," diye mırıldanmaktan alamadım kendimi.

Anlaşılan Ava'dan bana hayır yok.

O, yenilgiyi kabul edenlerden.

Bense, yılmadan savaşmaya devam diyorum!

"Bayağı yorulmuşum," diyerek uzattım ayaklarımı.

"Arkadaşlarını ağırlamak için koşturup durdun ama çok güzel vakit geçirdiler," dedi annem.

"Evet, ben de memnunum. Dolu dolu üç gün üç gece yaşadık birlikte. İstanbul'da da buluşuyoruz ama böylesine tamamen bizlere ayrılmış bir zaman dilimi bambaşka oluyor. Ama biliyor musun yine de yetmiyor."

Anneannem lafa girdi, "Üstüme iyilik sağlık, üç gün üç gece halvet olmuşsunuz, yine de yetmedi ha... Sen de bir hoşsun vallahi."

"Anneanneciğim, yetmedi derken, şöyle. Mesela, hep birlikteyken elbette güzel ama o zaman daha çok genel konulardan söz ediliyor filan. Oysa baş başa olunca gerçek anlamda konuşuluyor."

Annem, ne demek istediğini anlıyorum dercesine başını salladı. Ve, "Ben Esin'in hesabına çok sevindim. Berrak'ın evlenmesi çok iyi

olmuş. O da, kocası da iki aileyi taşıyorlardı âdeta. Artık hem çocuklar büyüdü, hem Berrak evlendi," dedi.

"Bu arada ömürler de geçti," dedi anneannem acı acı gülerek.

"Yapma anne."

"Yalan mı..."

"Ne diyebilirim ki," diyerek içini çekti annem. "Bazılarının yükü ağır oluyor. O kızcağızın da yükü ağırdı. Berrak'tı, Ceren'di, Can'dı derken yıllar geçti. Neyse ki sonu iyi geldi."

"Dur bakalım," dedi anneannem.

"Aaa, anne sen de yani..."

"Tabii... Bakalım Berrak bu evliliği sürdürebilecek mi. Ceren'se Hindistan falan filan ama şu yaşa geldi, hâlâ yuva kuramadı."

"Anneanneciğim, her şeyi evliliğe bağlamak eskidendi. Şimdi koşullar çoook değişti."

"Değişti de iyi mi oldu sanki?"

"Bazıları için elbette iyi oldu. Sırf evli olmuş olmak adına kadınlar artık, hiç de mutlu olmadıkları bir hayatı sürdürmüyorlar. Kimse de buna kötü gözle bakmıyor. Kendilerine, işleriyle, arkadaşlarıyla, en azından huzurlu bir hayat kuruyorlar.

"Haydi, üşenmeyeyim de kalkıp bir boy yürüyüp geleyim. Hep birlikte olunca yedik, içtik, ipin ucu kaçtı, böyle olunca da kiloları aldık. Artık dikkat zamanı yani az yeme-bol yürüme zamanı."

"Özgür'den ne haber?"

"Ne yazık ki bu hafta sonu da gelemiyor."

"Yazık o çocuğa," dedi anneannem yan yan bana bakarak.

O bakışı iyi bilirim. *Sen burada püfür püfür otururken, kocan orada yalnız başına... Aç mı, tok mu haberin bile yok*, şeklinde düşüncelerini gözleriyle iletiyordu bana.

"Özgür'ü merak etme anneanneciğim, sık sık Nuran Annelere gidiyor. Bundan Özgür de memnun, annesiyle babası da. Biraz da o, onlarla, az önce sözünü ettiğim türde bir baş başalık yaşıyor. Oğullarıyla şöyle doyasıya sohbet ediyorlar, tıpkı benim burada sizlerle yaptığım gibi."

Hık mık etti ama pek de tatmin olmuşa benzemiyordu. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip sokağa çıktım.

Akşam oluyordu, serinlik çıkmıştı. Aslında tam da yürünecek zamandı. Ağaçlık yolda adımlarken, arkadaşlarla geçirdiğimiz şu üç günü yeniden aklımdan geçiriyor, olayları bir kez daha yaşıyordum sanki. Canlarım benim onlar. Kaç yıllık dostlarım.

"Serra..."

Birden bir ses.

Hiç de yabancı gelmiyor.

Ama sanki zaman ötesinden bir ses.

Olabilir mi...

"Serra! Bir dakika dur."

Olduğum yerde durduğumu ve ağır ağır döndüğümü hatırlıyorum. Seslenen...

Oktay'dı!

Bir an...

Yanlış mı duydum, yanlış mı görüyorum; bu bir yanılsama mı, diye düşündüm. O ise hiç duraklamadan bana doğru bir adım attı ve—

Bana sarıldı!

"Seni ne kadar özlemişim Serra," diye mırıldanıyordu beni kollarının arasında tutarken.

Bendense hâlâ ses çıkmıyordu.

Şaşkındım şaşkın.

Sonra geri çekildi. "Çok özür dilerim, çok. Ama böyle birden seni karşımda görünce..."

Nihayet sesim geri gelmişti.

"Ben de çok şaşırdım Oktay, o kadar uzun zaman oldu ki," diyebildim.

"Biliyor musun, bu sokaklarda yürürken, inan, seni düşünüyordum." Sonra arkadaki evin bahçe duvarını işaret etti. "Şurada biraz oturabilir miyiz?"

"Memnuniyetle," dedim çünkü dizlerim titriyordu.

Tam bir şoktu benim için.

Geçmiş zamana yolculuk gibi bir şey...

Aklımın ucundan geçmeyen bir karşılaşma.

Böylece duvara iliştik –sonra Oktay konuşmaya başladı.

"Az önce dediğim gibi Çeşme'ye iş için gelmem gerekiyordu. Daha uçaktayken seni düşündüm. Onun ailesi hep Çeşme'ye giderdi, acaba hâlâ gidiyorlar mı? Acaba şimdi oradalar mı? Acaba Serra da Çeşme'de olabilir mi, diye geçiriyordum aklımdan. Öte yandan, orada olsa bile, göremem ki, diye düşünüyordum. Öyle ya, yaz mevsimi Çeşme turist dolu, bu kalabalıkta nereden rastlayacağım ona. O da eğer oradaysa...

"Ve inan yine aynı düşüncelerle şu sokakta yürürken, ister misin karşıma çıksın, diyordum kendi kendime. Sonra da, olacak iş mi, diye düşünürken...

"Karşıma çıktın!

"İnanamadım! İnanamadım!

"Zihnimin oynadığı bir oyun zannettim önce.

"Olamaz, dedim.

"Daha dikkatli baktım.

"Evet, evet, o, sendin!

"O hızlı hızlı yürüyen kadın, benim Serra'mdı. Bu kez seni kaçıracağım diye telaşlanıp işte böyle seslendim sana.

"Ve -sen dönüp baktığında- gerçekten sen olduğunu görünce...

"Sevincimden, şaşkınlığımdan kendimi tutamadım ve koşup sarıldım sana. İstem dışı bir davranıştı.

"Seni de korkuttum, çok özür dilerim, çok."

Motor gibi konuşuyordu Oktay.

Belli ki çok heyecanlıydı.

Sakinleşmesi için uzanıp elini tuttum yavaşça. "Lütfen özür dilemeyi bırak Oktay. Hiç beklemediğimiz bir anda, hele de bunca yıl sonra birbirimizi görünce ikimiz de şaşırdık, bunun için özür dilemene hiç gerek yok."

Benim bu sözlerim üzerine biraz sakinleşmişti. Başı öne eğikti, bir şeyler düşünürcesine...

Sessizliğin uzamasını önlemek için, "Biliyor musun, bu yaz pek çok arkadaşla bir araya geldik," dedim. "Önce Tümay'la karşılaştık, aynen böyle seninle olduğu gibi, sokakta. Onunla da yıllardır görüşmüyorduk, oturup konuştuk. Sonra, daha düne kadar, bizim kızlar Melis, Esin, Dilek çocuklarıyla buradaydılar."

"Öyle mi," dedi Oktay ve daldı gitti. "Ne günlerdi. Hepimiz gençtik," diye mırıldandı.

"Yapma," dedim gülerek, "şimdilerde o kadar da yaşlı sayılmayız."

Durdu, dönüp baktı. "Senin yanında olmak, her zaman insanın içini açar zaten."

"Özgür öyle söylemiyor ama..." dedim, gülmemi sürdürerek.

"Sahi, Özgür nasıl?"

"İyi, işleri yoğun. Oradan oraya koşturup duruyor, Allah'tan benim de işim var da yalnızlık çekmiyorum. Malum kızımız büyüdü, neredeyse on dört yaşında olacak."

"Selin o kadar oldu mu?"

"Adını hatırlıyorsun," dedim, şaşırmıştım doğrusu.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam Serra."

Sesime dostça bir ton katarak, "Sağ ol arkadaşım," dedim. Sonra, "Senin eşin nasıl, çocuğunuz var mı?" diye sorarak konuyu daha tehlikesiz sulara çektim.

Nedense pek duygusal görünüyordu. Daha önce de karşılaşmışlığımız vardı ama o zamanlar daha bir kontrollüydü.

"Çocuğumuz yok," dedi, "eşim çocuk yapmak istemedi, bizim yaşam tarzımıza uymazmış. Aslını istersen haklıydı."

Yine durdu. Sonra dönüp bana uzun uzun baktı ve "Yürümüyor," dedi, "evliliğimiz yürümüyor."

"Çok üzüldüm."

Sonra saatine baktı. "Benim akşam yemeği için birileriyle buluşmam gerek, iş yemeği..."

Hemen ayağa kalkarak elimi uzattım. "Seni gördüğüme sevindim Oktay, toplantıda başarılar..."

"Bir dakika... bir dakika," diye durdurdu beni. Kesik kesik konuşuyordu. "Lütfen... Seninle konuşmak istediklerim var. Evliliğim yürümüyor. Sen beni en iyi tanıyansın. Bana yardımcı olabilirsin. Lütfen... Bir kez daha buluşabilir miyiz? Seni böyle bulup sonra yine kaybetmek... Konuşmak, anlatmak istediklerim var. Bir kez için olsun buluşalım. Sonra seni bir daha hiç rahatsız etmeyeceğim."

"Canım, ne rahatsızlığı," gibi laflar geveledim ağzımda ama ben de zor durumda kalmıştım.

Eski bir dost gibi benden yardım istiyordu: belki evliliği hakkında içini dökecek, dertleşecekti, belki de çıkış yolları bulmasına destek olmamı isteyecekti. Belki ona faydam dokunacaktı. Bir zamanlar benim için bunca önemli olmuş kişi benden yardım istiyorsa onu nasıl geri çevirebilirdim.

Öte yandan –huzursuzdum!

Çok huzursuz.

Onun bu duygusal hâli...

Sonra, Özgür ne düşünecekti?

Ondan hiçbir şeyi saklamayacaktım elbette.

O nasıl bakacaktı olaya?

Bir kez daha, "Lütfen Serra, tek bir kez buluşalım, sana içimi dökeyim, sonra hiç rahatsız etmeyeceğim. İnan, buna çok ihtiyacım var." deyince, "Peki." demekten başka ne yapabilirdim.

Anında parladı gözleri.

Sevinçle ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," dedi ve ekledi, "Bu gece yemekten sonra İstanbul'a dönüyorum ama haftaya yine geleceğim. Seni ararım, bir yerde oturur, konuşuruz," dedi ve benim başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan telefon numaramı kendi telefonuna kaydetti.

Tekrar teşekkür ederek uzaklaştı.

Hey yarabbim!

Hiç de mutlu değildim.

Karmakarışık duygular içindeydim.

Hem onu kırmak istemiyordum; ne de olsa hayatımın önemli kişilerinden biriydi. Hem de Özgür açısından, hiç de hoş karşılanmayacağını gayet iyi biliyordum.

Apar topar telefon numaramı almıştı.

Vermem, diyemezdim ki...

Çiğlik olurdu en azından.

Kös kös eve döndüm.

Döndüm ki evde kaos yaşanıyor.

Sırma ev telefonunun başında, kızların ellerinde cep telefonları.

Herkes bir telaş birileriyle konuşuyor.

"Neler oluyor?" dedim Sırma'ya.

Sırma, bir dakika bekle, dercesine bir işaret yaptı ve telefonu kapatınca bana dönüp "Ayşe intihara kalkışmış," dedi.

"Ne?"

"Evet. Deminden beri haber almaya çalışıyoruz. Kızlar, arkadaşlarından, ben de kendi arkadaşlarımdan."

Sonunda oturduk, yarı kızlar, yarı Sırma olayı anlattı.

"O fotoğraf olayından sonra, biliyorsun, ortadan kayboldular. Hatta kimi İzmir'e gittiler, kimi Çeşme'deler ama evden çıkmıyorlar, diyordu. Telefonlara da cevap vermiyorlardı. Ama az önce Sude'nin arkadaşlarından biri, Ayşelerin evinin önünde bir ambulans gördüğünü söylemiş arkadaşlarına. Görevliler, intihar vakası, demişler, eve girerken."

"Aman Allah'ım, doğru mu acaba?"

"Işte biz de doğru mu değil mi diye sağa sola telefon etmekle meşguldük."

"Peki, kesin bir şey öğrenebildiniz mi?"

"İntihara kalkıştığı doğru. Evde ne ilaç bulduysa yutmuş. Üstelik kimse anlamasın diye gece yatarken almış," dedi Sırma.

"Aman Tanrım!"

"Ama işte Allah yardım etmiş de, annesi bir şey sormak için odasına girmiş ve onu uykuda bulmuş."

"İyi ki kızım uyumuş, uyandırmayayım diyerek çıkıp gitmemiş."

"Hâlinde bir tuhaflık hissetmiş ve hafifçe sarsmış. Ayşe'de hiçbir hareket göremeyince bir terslik olduğunu anlamış ve hemen bir ambulans çağırmış. Tabii o zaman ilaç yuttuğu anlaşılmış, derhâl hastaneye kaldırıp midesini yıkamışlar. Hâlen hastanedeymiş."

"Korkunç bir şey bu Sırma."

"Bilinçsiz internet kullanımı bak nelere sebep oluyor."

"Yavrucak kim bilir ne kadar üzülmüş olmalı ki, canına kıymaya kalkışmış."

"Kolay mı," dedi Sırma, "herkese ama herkese alay konusu oldu. Bakalım okula gidince ne olacak."

"İyi de gerekli yerlere başvurup o fotoğrafları kaldırabilirler."

"Eminim başvurmuşlardır ama biliyorsun kaldırılana kadar olan oluyor."

"Fotoğraf veren kişi de sonunda ortaya çıkmış," dedi Ava.

Tabii hepimiz kızın üstüne atladık sanki.

"Kimmiş?"

"Adı neymiş?"

"En yakın arkadaşıymış," dedi Ava.

"Ne?"

"Pes yani..."

"Peki Ava, sen nereden duydun bunu?"

"Bizim Kayra var ya, o, işte o fotoğrafı veren kızın kuzeni..."

"Kendiyle çok gurur duyuyordur herhâlde."

Devam etti Ava, "O da gece gündüz ağlayıp duruyormuş, ben şaka olsun, diye yaptım. İşin buralara varacağını hiç düşünemedim, diyormuş."

"Geri zekâ..." diye söylendi Sude.

"Ama, şimdi o kadar üzgün, o kadar üzgünmüş ki, o da intihara kalkışırsa, hiç şaşmam, dedi Kayra."

"Haydaaa..."

"Düşüncesizce bir davranış nelere mal oldu," dedi Sırma, sonra bizim kızlara döndü, "Bana bakın," dedi parmağını sallayarak ve anında kızlar hep bir ağızdan, "bu da bize ders olsun," diye bağrıştılar.

Zaten sinirler yay gibi gerilmiş, bu sözler üstüne bir kahkahadır koptu.

Herkes gülüyor, gülüyordu.

Ama bu keyif değil, sinir boşalmasıydı.

"Şükürler olsun ki Ayşe'yi kurtarmışlar," dedim ve ekledim, "umarım o arkadaşının da böyle bir girişimi olmaz. Aslında ailesinin çok dikkat etmesi gerek çünkü o çocuk şimdi vicdan azabı çekiyor. Vicdan azabıysa hiçbir şeye benzemez."

"Zaten onu hiç yalnız bırakmıyorlarmış," dedi Ava.

Annemse, Ava'ya, "Bence sen arkadaşın Kayra'ya söyle. Ayşe hastaneden çıkar çıkmaz onu götürsünler, Ayşe'den af dilesin. Ayşe de, eminim arkadaşının durumunu görünce onu bağışlayacaktır. Böylece ikinci bir intihar vakası önlenmiş olur. Vicdan azabı, Serra'nın dediği gibi, en büyük ızdıraplardandır, şakaya gelmez," dedi.

"Söylerim," dedi Ava.

Ve gece olduğunda, Selin'in odasına gittim. Oturmuş, anı defterine yazıyordu, canım kızım. Tabii, beni görünce yazmayı bıraktı.

Yatağına iliştim, "Yanıma gelir misin?" dedim. Geldi, yanıma oturdu. Sorarcasına bakıyordu bana.

"Bana söz vermeni istiyorum," dedim.

"Ne hakkında?

"Bizden korkmaman konusunda."

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Bizden korkma canım kızım.

"Bizden korkma.

"Ne yaparsan yap, bizden saklama.

"Hatalarını saklama.

"Üzüntülerini saklama.

"Seni azarlamış, cezalandırmış olabiliriz.

"Ama biz...

"Babanla ben...

"Seni kaybetmeye dayanamayız.

"Dayanamayız.

"Onun için ne derdin, ne sıkıntın, ne kabahatin varsa...

"Korkma!

"Bizimle paylaş.

"Ve bizim seni herkesten, her şeyden çok sevdiğimizi bil."

Bunları söylerken ona sarılmış ağlıyordum.

Canım kızım, Selin'im de ağlıyordu.

Bu Ayşe olayı hepimizi çok sarsmıştı.

Bir süre sonra ikimiz de gözyaşlarımızı sildik.

"Söz mü?"

"Söz," dedi benim biricik güzel kızım.

Sarılıp onu öptüm, o mis kokusunu içime çektim.

"Hadi bakalım sen anı defterine, ben de odama..." dedim ve çıktım.

Acaba onu ne kadar sevdiğimizi biliyor mu? Ana babalar evlatlarını öylesine severler ki, bunu onlara söylemeye gerek duymazlar. Ve bu da onların en büyük hatasıdır.

Mesela ben, annemle babam beni gerçekten seviyorlar mı acaba, diye hep düşünürdüm. Çünkü açık açık söylemezlerdi.

Oysa şimdi en azından annemin benim için nasıl içinin titrediğini çok iyi biliyorum. Görüyorum! Onun her zaman yanımda olduğunu biliyorum.

Ben de, biz de, kızımızı her şeyden çok seviyoruz da, acaba bunu yeterince ona bildirebiliyor muyuz?

Açık açık söylüyor muyuz?

O, bunu biliyor mu?

Sırtını bu sevgiye dayayabiliyor mu?

İşte bu düşüncelerle yine sana sığındım, sevgili sırdaşım.

Önce Oktay'ın o duygusal hâli ve sözleri, sonra da bu Ayşe ve arkadaşı haberi beni perişan etti bugün.

Şimdi biraz kitap okuyayım da havam değişsin.

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi...

İyi geceler, yedi cüceler!

Plaja giderken Ava'ya, "Bir yere uğramam gerek, istersen gel, istemezsen ben sonra sizi orada bulurum," dedim.

"Nereye uğrayacaksın ki?"

"Bir dostum var, ona uğrayacağım."

"Kimmiş bu yeni dost?"

"Gelirsen görürsün."

Böylece birlikte Çeşme sokaklarına daldık, sağ yap, sol yap, derken benim bir başka gizli ilişkimin evinin önüne geldik.

Boncuk Göz beni görünce bir sevindi, bir sevindi. Olduğu yerde tepinmeye başladı.

Yine zincirdeydi garibim.

"Yeni dostun bu mu?"

"Evet."

"Yoksa bu o çok havlayan köpek mi?"

"Bildiniz canım. Ama bak, ben de seni böyle anlamsızca bir kazığa zincirlesem ve de böyle olumsuz koşullarda tutsam, sen de bağırıp durmaz mısın?"

"Benzetme için teşekkürler..."

"Kızma hemen. Hem onların bizden ne farkı var. Onlar da canlı, biz de. Onların da sevgiye ihtiyacı var. Bak mesela, beni nasıl karşıladı." Bu arada Boncuk Göz bana doğru atılmaya çalışıyor, kesik kesik havlıyordu.

Ve devam ettim, "Bizlerin de, ahhh, sevilmeye ne çok ihtiyacımız var," dedim anlamlı anlamlı içimi çekerek.

"Delisin kızım sen," dedi ama G. A.'dan söz ettiğimi anlamış, gülüyordu.

"Önce şu bisküvileri bir verelim," dedim. Evi iyice bir inceledikten sonra da, ses çıkmasın diye kapıyı usulca açıp içeri kaydım. Bisküvi paketini açıp bisküvileri önüne dizdim, bu arada onu okşamayı ihmal etmiyordum. Ne de güzel, yumuşacık tüyleri vardı.

"Yakalanacaksın!

"Çabuk ol!

"Oyalanma!" diye yüksek sesle fısıldıyordu(!) Ava.

"Merak etme! Adam kapı dışarı çıkmıyor," dedim ve tam da o sırada gök gürültüsü gibi bir ses.

"Kim var orada!" şeklinde bize ulaşmaz mı.

Nasıl kendimi dışarı attım, nasıl Ava'yla birlikte el ele verip koşmaya başladık, anlatamam.

Plaja ulaştığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

"Kızım, bıktım senin bu gizli ilişkilerinden. Ne zaman normal bir ilişki göreceğiz hayatında..."

"Ama Ava, gördün sen de, ne güzel bir köpekçik. Ve o adam ona nasıl kötü davranıyor. Bu durumu Selim abiye açtığımda, o da benimle geldi. Meğer o evin sahibini tanıyormuş, çok aksi, çok geçimsiz bir adammış, hayatta onunla konuşulmazmış. Bir daha oraya uğrama, ne sen köpeğe alış, ne de köpeği umutlandır," dedi.

"Çok doğru demiş."

"Ben de, peki, dedim ama duramıyorum işte. Çok acıyorum yaa, çok. Onun için hiç olmazsa ara sıra uğrayıp kurabiye filan veriyor, okşuyor, seviyorum."

Bunları söylerken ağlayacak gibi oldum ama tuttum kendimi.

"Acaba gidip o adamla bir konuşsak..."

"Deli misin, duymadın mı nasıl bağırdı."

"Peki, bu adamı şikâyet etsek, hayvana kötü davranıyor diye."

"Kime şikâyet edeceksin ki?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Nerede kaldınız?" Seslenen Sude'ydi.

"Geldik," diye yanıtladı Ava, sonra ekledi alay ederek, "Nerede senin süslü kokoşlar?"

Aman Sude bu lafa bir kızsın, bir kızsın.

"Arkadaşlarıma kokoş deme bakalım, ben senin arkadaşlarına laf ediyor muyum."

"Aman! Bu da arkadaşlarına toz kondurmaz."

"Kondurmam tabii! Şakalaşmak başka, arkalarından onlarla alay etmek başka."

"Vay, vay, vay..."

"Bu bir prensip meselesi. Kardeşimle bile olsa, ben arkadaşlarımın arkasından onlarla alay etmem ve ettirmem de..."

"Tamam Sude tamam. Sadece şaka yapmak istemiştim," dedi sonra bana, "Hadi ben gidiyorum, bir durum olursa gelir seni alırım," deyip koşarak uzaklaştı.

Sude'yi yalnız yakaladığım için seviniyordum. Belki o derdime bir çare bulur ya da en azından yol gösterirdi. Bu konuda Ava'dan hayır yoktu.

"Sude," dedim, havlumu serip yanına uzandıktan sonra, "senden yardım isteyeceğim."

Önce bir baktı bana, sonra, "Tabii," dedi, "yardımcı olabilirsem sevinirim."

"Şimdi –nasıl anlatsam bilemiyorum ama," durdum, derdimi nasıl sözcüklere dökebileceğimi düşündüm.

Sonra da bodoslama girdim konuya.

"Beni güzelleştirebilir misin?"

Bir an şaşkın şaşkın öylece kaldı. Sonra gülecek gibi oldu ama tuttu kendini.

Bu arada ben devam ediyordum. "Bak mesela sizler, bir şeyler yapıyorsunuz. Saçlarınıza, yüzünüze... Sen, Müjde, Beste, Öykü... giyiminize özen gösteriyorsunuz. Ve sonuçta, hepiniz güzel kızlar olarak ortaya çıkıyorsunuz.

"Öte yandan, bir de bana bak. Dümdüz saçlar, ne bakım, ne bir şey. Ne havalı giysiler, ne makyaj... Oysa ben de havalı ve güzel olmak istiyorum."

Sude yattığı yerden doğruldu, bana doğru eğildi. "Oysa sen böyle mutluydun. Ne oldu sana? Bir de şunu bütün içten-

liğimle söylüyorum, sen bütün bu saydıklarını yapmıyorsun ama inan, böylece olduğun gibi de güzelsin."

"Ama ben öyle düşünmüyorum ve değişmem gerektiğine inanıyorum," diye sızıldandım.

"Peki, neden?"

İşte gelip en zor soruya dayanmıştık.

"Çünkü..."

Sude bana gülümsedi. "Çünkü Selim'e güzel görünmek istiyorsun," demez mi...

"Nereden bildin? Nasıl bildin?"

"Çünkü Selim'e tutulmadan önce böyle ayrıntılara pek önem vermezdin."

Sessiz ve hüzünlü kaldığımı görünce, "Hiç merak etme, eğer istediğin buysa, elbirliğiyle seni de, Ava'nın deyimiyle süslü kokoşa dönüştürebiliriz," dedi.

Derdimi açık açık ortaya koymanın rahatlığıyla konuşmaya, daha doğrusu içimi dökmeye başladım.

"Oraya her gün bir sürü kız geliyor. Hepsi de öyle güzel ki... Bari ben de biraz güzelleşmeye çalışayım da, bakalım ne olacak, diye düşünüyorum. Yani bir de işin bu yanını deneyeyim."

Sude hiç sesini çıkarmadan beni dinledi. Ve arkadaşları gelince de, "Kızlar," dedi, "bugün öğleden sonra yeni bir projeye imza atacağız."

"Neymiş?" diye sordu Beste.

"Selin'e güzellik enstitüsü görevini yerine getireceğiz."

"Yaaa," dedi Müjde, biraz şaşkın, biraz hayretle bana bakarak. Sonra hemen ekledi, "Büyük bir zevkle..."

Öykü de ona katıldı. Beste'yse, "Hemen kolları sıvayalım." deyince, öğlen yemeğinden sonra Sude'nin odasında buluşmak üzere karar alındı.

Bu tür şeyleri sevdiklerinden, bayağı hevesliydiler. İlginç bir projeydim onlar için. Hani sene sonu performans ödevleri var ya, onun gibi bir şey.

Ve anında aralarında konuşmaya başladılar.

"Uçuk pembe bir ruj ister. Yüzü canlandırsın."

"Saçları hareketlendirsek..."

"Hafif bir maskara da gerekli bence..."

Ne kadar da yardıma hazır tiplerdi bunlar.

Kim uğraşacak demeyişler, bana ne Sude'nin kuzininden demeyişler, hemen işe girişmişlerdi.

Öğlen oldu, acele birer tost yendi ve doğru Sude'nin odası...

Bunlarda bir keyif... bir keyif...

Hemen güzel bir müzik kondu.

"Müziksiz süslenilmez Selinciğim," dedi Müjde. Sonra kocaman bir eşarbı, dev bir önlük gibi bağladılar boynuma.

Üstüme pudra filan dökülürse, leke yapmasın diyeymiş.

O-hooo, ben bu kadar ayrıntıya giremem arkadaşlar, diye düşündüm ama ses çıkarmadım tabii.

Dur bakalım, daha n'apacaklar...

"Uygulamaları bana da söyleyin ki, daha sonra ben de kendi başıma yapabileyim," dedim.

"Tamam, tamam..." dediler.

"Kapa gözlerini..."

Ardından pıt pıt yüzümde gezinen parmaklar.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Fondöten sürüyoruz."

"O ne?"

"O-hoo. Selin senin de hiçbir şeyden haberin yokmuş ama."

Beste tepeme dikilmiş söyleniyordu. "Hani yüze sürülür ya... Düzgün de deyurlar ya, bazı yürelerde. Alooo... sesim geliyur muu..."

"Anladım, anladım."

"E, bravo valla."

"Gözlerimi açabilir miyim?"

"Açma... Açma... Pudra çekeceğiz üstünden."

"Çocuklar, o büyük fırça nerede?"

Sude'nin sesi: "Al bakalım."

Ardından yüzümde bu kez fırça darbeleri. Göz kapaklarımda... Yanaklarımda...

"Tamam! Şimdi gözlerini açabilirsin. Ne renk blush süreelim arkadaşlar?"

"Bence bronz olsun, daha bir yanık ten etkisi yapar."

"Pırıltılısından var mı?"

"Olmaz mı..." Yine Sude'nin sesi.

"Ya," dedim, bi' cesaret, "kızmayın ama blush ne, pırıltılısı da ne oluyor?"

"Bu yavru... yeni gelmiştir dağdan? Ne ki, hiç bi' şi bilmi..." diye konuşmayı sürdürüyordu Beste.

Ötekilerse gülmekten kırılıyorlardı.

"Bak cancağızım, blush dediğin, allık, allık... Hani yanaklara sürisin, gıpgırmızı oliğ..."

Hadi bunlar yine gülme krizine girdiler. İyice sululaştılar bana sorarsan.

Onlar gülüyorlardı ama bana gülmek yasak.

"Kıpırdama!"

"Bak gözlerini boyayacağız şimdi."

"Aşağı doğru bak..."

"Yukarı doğru bak..."

Gözüme bir şey kaçtı galiba, başımı doğrultacak oluyorum.

"Kıpırdama!"

Emirler yağmaya devam ediyor.

"Çocuklar maskarayı versenize..."

Bu kez kirpiklerim boyanıyor.

Sonunda...

Eşarp boynumdan alındı ve ta-taaa...

"Artık kendinize bakabilirsiniz Selin Hanım."

Yavaşça doğruluyorum.

Tepemde, hevesle ne diyeceğimi bekleyen dört adet yüz. Gözlerini dikmişler... bekliğler... (Hep onlar mı dalga geçecek?)

Aynaya baktım!

Karşımda bir yabancı!

Ama güzel bir yabancı.

Yani, hiç itirazım olmaz böyle bir yüzü taşımaya.

"Çok güzel olmuş," diye hayranlıkla söylendim.

Tabii bunlar pek bir mutlu oldular.

Eserleriyle övünen ressamlar gibi hissediyorlardı herhâlde.

"Ama..."

"Ne ama'sı?" Hemen de kızıyorlar.

"Ama... sanki bu ben değilim."

"Ne demek oluyor şimdi bu?" dedi Öykü.

"Yani bir ben vardı, bu makyajdan önce, bir de bu var şimdi," diyerek aynadaki aksimi işaret ettim.

"İyi ya... Hani dergilerde de vardır, önce-sonra diye fotoğraflar. Biri makyajsız, diğeri de makyajlı hâlin."

"Peki ama ben bu iki hâli nasıl idare edeceğim?"

"Allah Allah... Canın istediği zaman makyajını yaparsın, önemli durumlarda filan, diğer zamanlarda yapmazsın, eğer istemiyorsan."

"Ama o zaman farklı görüneceğim."

İçini çekti Beste, "Ne yazık ki bunu göze almak zorundasın."

"İyi de sizler hep güzel görünüyorsunuz."

"Canım benim," diye sarıldı Müjde, "biz duruma göre davranıyoruz da ondan."

"Nasıl yani?"

"Mesela, plaja gidiyoruz değil mi, tabii ki böyle makyaj yapmıyoruz. Sadece dudaklara parlatıcı, kirpiklere de suda çözülmeyen maskara sürüyoruz. Ama akşam, bir yere gidilecekse, sana yaptığımız türde makyaj uyguluyoruz. Kapiş?"

"Yaaa..." demiş kalmışım.

Bütün bunlar hiç bana göre değildi. Onca şeyi nasıl aklımda tutacaktım?

"Bak şimdi," dedi Sude, "bugün bunu bi' kullan."

"Ben hayatta işe böyle gidemem."

"Neden," dedi Sude sonra ısrarlı bir biçimde bana bakarak, "Bence asıl bugün işe böyle gitmelisin."

Anladım tabii ne demek istediğini.

Eşek değiliz ya...

"Bugün bir bak. Birkaç saatini böyle geçir, gerisini sonra konuşuruz."

"Tamam," dedim ama resmen içimi bir korku kaplamıştı.

Çok değişik görünüyordum yaaa, çok değişik.

Güzeldi.

Allah için güzel görünüyordum.

Ama... sanki ben değildim!

Bir başkasının yüzünü oturtmuşlardı benim şu 'naçiz' bedenimin üstüne...

Öte yandan...

Ben değil miydim, G. A. için savaşma kararı alan.

Beni bir kez de böyle görmeliydi.

Belki o zaman, zihnine yerleşen o küçük kız imajı değişebilir ve gerçek Selin'i görürdü.

Bunun için her şeyi denemeye değerdi doğrusu.

Evet, evet, işte böyle, bu makyajla gitmeliydim.

"Çok teşekkürler sevgili dostlar," dedim, bu kesin karar üstüne, "Ellerinize sağlık, işe böyle gideceğim. Bu da bugünün müşterilerinin şansı..."

Gülüştüler, Beste sordu, "Ne giyeceksin?"

"Şortumu tabii."

"İyi. Üstüne?"

"Kuru kafalı bir tişörtüm var."

"Güzeel. Sakın annenin aldığı bir tişörtü giyme diyecektim de. Onların aldıkları, darılmasınlar ama hiç de havalı olmuyor."

Böylece onlar yanık tenlerini daha da koyulaştırmak için deniz kenarına yollanırken, ben de odama süzülüp bütün bunları yazayım, dedim.

Kafeye gitmek için daha vakit var. Erkenden oraya düşmek olmaz. Hele de böyle bir makyajla...

aynı gün

Çok mutsuzum, çoook...

Bir de süzme salaklar gibi o kadar hazırlandım ya, ona yanıyorum.

Ve –kendime çok ama çok kızıyorum.

Bak neler oldu arkadaşım.

Sokakları, aman bizimkilerden birine rastlamayayım, diye rüzgâr gibi aştım ve kendimi Rüyam Cafe'ye attım.

Oh! Çok şükür!

Derken...

Konuşma sesleri...

Tabii hemen barın oraya baktım.

Ne göreyim...

Benim G. A. ve daha önce gelmiş olan o hatun yine burada.

Ve bunlar kafa kafaya vermiş, konuşuyor, gülüşüyorlar.

Yani öyle arkadaş arkadaş konuşma değil.

Yani bal gibi flört ediyorlar.

Yani biz de aradaki farkı anlayamayacak geri zekâlıkta değiliz herhâlde.

Zaten beni göz ucuyla gören G. A. hiiiç oralı olmadı. Ne merhaba, ne bir şey. Ben de hemen önlüğümün durduğu yere yöneldim, uzun uzun önlüğümü taktım sonra masaların oraya gidip ortalığı topluyor gibi yaptım.

Ama hatunun gideceği yok gibi...

Geçmiş G. A.'nın karşısına, konuşuyor da konuşuyor. Ay, birden bi' sinir oldum, bi' sinir oldum.

Gıcık yani...

Ani bir kararla kalkıp yanlarına gittim ve hatunun karşısına geçtim. "Bir isteğiniz var mıydı?"

Bana şaşkın şaşkın bakınca da, "Yani çay, kahve, meyve suyu gibi bir şey içmek ister miydiniz?" dedim.

Tercümesi: Burada öyle lök gibi oturulmaz. Ayıp denen bir şey var, bilmiyorsan söyleyelim, bir şeyler ısmarlaman gerek.

Kadın afallamıştı, bir bana, bir G. A.'ya baktı.

Bunun üzerine G. A., "Yeni çalışanımız Selin," diye beni takdim etmek zorunda kaldı.

"Öyle miii?" dedi.

Öyle değil akşam, dememek için kendimi zor tuttum. Ayrıca, bunda şaşacak ne var, onu da anlamadım ya...

Ardından, "Çalışmak için çok genç değil mi?" demez mi...

Ohooo, bu bizim aileden de geride...

Neyse, G. A., "Selin'imiz gençtir ama çok da akıllıdır," dedi, "burayı bu saatlerde o çekip çeviriyor."

Sonra bana dönüp "Özge Hanım'a bir Nescafe getirebilirsin Selinciğim," buyurdu.

Emredesiniz demememek için kendimi yine zor tuttum. Kadının kahvesini hazırlarken içine müshil ilacı koysam ne harika olurdu diye düşünmekten de kendimi alamadım.

Onun, bir telaş tuvalete koşuşunu hayal edince, elimde olmadan kıkırdadım. Ne hoş olurdu ama...

Sonra azarladım kendimi, hem öfkene, hem kıkırdamana hâkim ol kızım. Yoksa işine son verirler, bunu da istemeyiz herhâlde.

Kahvesini götürdüğümde, "Ay çok hoşsun Seliim," diye cilve yapıyordu yalaka. Bizimki de gülüp duruyor. Ne var ki bunda bu kadar gülecek? Geri zekâlı, n'olucak!

"Buyurun, kahveniz..."

Beni duyunca rahatsız oldu tabii, "Çok teşekkür ederim canım," dedi ama öyle bir söyleyiş ki, tamam, kahvemi getirdin, artık kaybol.

Yok ol! Toz ol!

Biz de kaybolduk herhâlde. Allah'tan birileri geldi de oyalandım ve vaktim dolar dolmaz önlüğümü çıkarıp astım. O sırada, G. A. çıktı karşıma.

"Ne o? Gidiyor musun?"

"Yok, durakta metrobüsün gelmesini bekliyorum."

"Alemsin," diye bir kahkaha attı.

"Vakit geldi de..." diyerek ciddileştim.

Saatine baktı, "Ooo, saat altı olmuş."

Tabii beyim, siz öyle meşguldünüz ki vaktin nasıl geçtiğini anlamadınız tabii.

Sonra, "Bu gece bir yere mi gidiyorsun?" dedi.

"Neden sordun?"

"Makyaj yapmışsın."

Omzumu silktim, "Önemli değil, arkadaşlarla takılacağız. Şu yeni açılan diskolardan birine gidiyormuşuz. DJ'i muhteşem olan bir yer varmış, oraya..."

"Hımmm... Demek diskoya gidiyorsun. Dikkatli ol küçük kız."

Kendimi tutamadım, ayağımı yere vurarak "Sürekli bana küçük kız demekten vazgeçer misin?" dedim.

"Özür dilerim, özür dilerim." Ellerini havaya kaldırmıştı. Sonra ben çantamı toplarken eğilip kulağıma, "Makyajın güzel olmuş, sana da çok yakışmış. Ama sen, makyajsız, doğal hâlinle çok daha güzelsin," diye fısıldadı.

Sanki fikrini soran vardı!

"Bak," dedim, "kız arkadaşın orada sıkılmaya başladı. Gitsen iyi olur," ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla kapıya doğru yöneldim.

Ben çıkmış giderken, o arkamdan sesleniyordu, "O benim kız arkadaşım değil."

Yersen...

Umarım, kadın bu sözleri duymuştur. Ne kötüyüm, değil mi?

Umarım duymuştur ve bir daha buralara gelmez.

Duymuştur! Duymuştur!

Oh! Canıma değsin.

Ve yine sokaklardan, şu lanet makyajla yakalanmayayım diye, yıldırım hızıyla eve geldim. Sessizce kapıyı açtım, yan terasta Sude gitar çalışıyordu.

Ortalık sessizdi, merdivenlere yöneldim, meğer annem oralardaymış, hemen, "Günün nasıl geçti Selinciğim," diye seslendi.

Ay yani...

Üfff... Üfff...

"Her zamanki gibi," diye bir şeyler mırıldanıp daha fazla soru sormasını engellemek için merdivenleri hızla çıkıp kapıyı sıkıca kapadım.

Anlayan anlar...

Hiç sohbet muhabbet modunda değilim, hiç.

Kafamı yastıkların altına sokup uyumak istiyorum.

O kadar...

Aynı gün

Sırma ve arkadaşları bugün İzmir'deydiler. Ayşe, İzmir'de bir hastaneye kaldırılmış. Bir grup arkadaş toplanıp hem geçmiş olsuna, hem de Ayşe'nin annesine destek olmak amacıyla gittiler.

Zaten geldi mi gelir.

Kadıncağız kocasından ayrılma aşamasında. Kim bilir ne sıkıntılar içinde.

Derken kızının düştüğü durum. Ve en kötüsü, Ayşe'nin bu durumla baş edemeyip intihara kalkışması. Allah'ım sen çocuklarımızı koru.

Sanal ortam engin deniz gibi. Ben bunu denizle ilgili tutumumuzla bir tutuyorum. Nasıl çocuğumuz denize düştüğünde kurtulabilsin, diye yüzme dersleri aldırıyor ya da kendimiz öğretiyorsak, sanal ortamı da yasaklamak yerine, el ele verip tehlikelerini öğretmeliyiz.

Onları uzaktan denetlemeliyiz, sanal ortam hakkında önce biz anne babalar elimizden geldiğince bilgilenmeliyiz. Sonra da çocuklarımızın sanal ortamı nasıl kullanmaları, nelere dikkat etmeleri konusunda uyarmalıyız.

Geçen gün konuşuyorduk da, birisi, yasakla gitsin, dedi. Hayretler içinde kaldım. Bu devirde...

Tüm dünya artık her şeyi paylaşırken... sen neyi yasaklıyorsun.

Tek yapılabilecek, onlar için sakıncalı olan sitelere erişmelerini engelleyici önlem almak; gerisi bilgilendirmek, bilgilendirmek.

Bir de şu izin meseleleri canımı sıkıyor inan, ne diyeceğimi, nereye kadar izin vereceğimi bilemiyorum.

Sırma, gece on birde eve döneceksiniz diyor, bence uygun. Bizim saat onda dönmemiz beklenirdi.

Öte yandan, kızlar, tüm arkadaşlarının on ikiye kadar kaldıklarını, bir tek onların bu saatte eve dönmek zorunda olduklarını söylüyorlar. Ayrıca, Çeşme'nin özelliğinin herkesin tanış, sokakların güvenli olduğunu söylüyorlar.

Eh, laf aramızda, bu da doğru.

Peki, hangi yönde davranmalı?

Offf, onlar küçükken hayat ne kadar kolaymış meğer.

Ergen annesi olmak zor, hem de çok zor.

Ayrıca, böyle bir şeyi ilk kez yaşıyorum. Sanki Selin'le birlikte büyüyoruz.

Bizim kızlarla konuşuyorduk da, Melis çok şakacı ya yine öyle bir laf etti ki... "Bizim çocukluğumuzda her şey ne kadar da basitti. Herkese her şey yasaktı. Biz de bunu böyle bilip kabullenmiştik." Gülüştük. Sonra devam etti, "Şimdiyse her şey çok değişik. İki kızımın, Başak'ın dönemiyle, Çiçek'in dönemi arasında öyle büyük

fark var ki... Başak on dokuz yaşında, Çiçek'se altı. Çiçek şimdiden benden arkadaşında yatıya gitme izni istiyor. Onun arkadaşları yatıya gidiyorlar. Bunları gören Başak, anne, biz bu tür izinleri istemeyi aklımızdan bile geçiremezdik, diyor, diye anlatmıştı.

Özetle, biz anneler biraz şaşkın tavuklar durumundayız. Değişen koşullarda bizim de bu konularda bol bol okuyup değişime sağlıklı bir biçimde ayak uydurmamız gerek. Onların güvenliğinden ödün vermeden elbette.

Bunun anahtarı da, onların korkmadan gelip her şeyi bizimle paylaşmalarını sağlamak. O zaman çocuklarımızı tehlikelere karşı koruyabileceğiz.

Yıllar yıllar önce annemle babam ayrılırlarken, ben teselliyi *Cosby Ailesi* isimli bir televizyon dizisinde bulmuştum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, oradaki babayı onca sevmemin nedeni, onun her konuda hoşgörülü bir tavır içinde çocuklarını dinlemesi ve onlara çıkış yolları göstermesiydi. Şuna bak, koca kadın oldum, hâlâ Cosby'den söz ediyorum. Anla sevgili sırdaşım, beni o kırılgan yıllarımda nasıl derinden etkilemiş.

Baba deyince, geçen Babalar Günü'nde babam ve Yasemin'le konuştuk. Yasemin benim en iyi dostlarımdan biri oldu çıktı. En önemlisi de, babamın emin ellerde olduğunu bilmem.

Ve asıl...

Oktay meselesi var, beni huzursuz eden.

Bir kere telefon numaramın onda olması hiç hoşuma gitmiyor. Mesele Oktay değil. O, asla yanlış bir davranış içine girmez. Gerçi... çok duygusaldı son karşılaşmamızda ama ondan önce hep kontrollüydü. Her neyse... Ama ya karısı bir şekilde benim telefonumun onunkinde kayıtlı olduğunu görürse... Ne düşünür?

Şahsen, ben onun yerinde olsam hiç de şahane şeyler düşünmem. eski aşkı hakkında. Sonra, Özgür bir şekilde benim telefonumun Oktay'da olduğunu bilse... Aman Allah'ım...

Bunaldım... Çok bunaldım.

İçimdeki ses, ara Oktay'ı ve buluşmayacağını söyle, diyor.

İyi de... Bende onun numarası yok ki. Elimde olsa şu an arayıp bu azaba son verirdim.

Hayır, daha önce birkaç kez karşılaştık ve konuştuk. Babaannemle dedemin cenazelerine geldi. Destek oldu, konuştuk ve gitti. Sonra onun düğününde de konuştuk, ne kadar mutlu olduğunu ve benim bunu bilmemin de beni mutlu edeceğini bildiğini anlattı. Hatta Özgür'ün bile bu konuşma hoşuna gitmişti. Onaylamıştı bu durumu.

Ama hiçbir zaman tutup da, bir yerde buluşalım, konuşacaklarım var, demedi. İşte beni ürküten de bu zaten. Öte yandan, belki benden akıl almak istiyor. İşin bir de bu yanı var. Belki evliliğini kurtarmak için danışmak istiyor. Fesatlık yapmanın alemi yok.

Herhâlde kalkıp da bunca yıl sonra, benim mutlu bir evliliğimin ve on dört yaşında bir kızım olduğunu bile bile, bana aşkını anlatacak hâli yok.

Yok! Yok!

Eminim!

Kesinlikle böyle bir niyeti yoktur onun.

Ama...

Gel de bunu Özgür'e anlat!

Kesin kızacak.

Adım gibi biliyorum, seziyorum... Kızacak!

Ne kızması, köpürecek, köpürecek.

Ve ben de bundan nasibimi alacağım.

Peki...

Hiç söz etmesem?

Karşılaşıp konuşmamışız gibi yapsam?

Hem belki de...

Oktay aramaktan vazgeçer.

Ben de bir şey söylememişsem...

Olay kapanıp gider.

Biz de Özgür'le birbirimize girmemiş oluruz.

Amma... Öte yandan...

Ya ben söylemezsem de, tutar Oktay da ararsa ve aksilik bu ya, o sırada ben duşta filansam?

Ve telefonu Özgür açar da...

Ve Oktay, "Serracığım," diye söze başlarsa...

İşte ben mahvoldum demektir.

Mahvoldum.

Aksidir, olur mu olur böyle şeyler.

Yok! Yok!

En iyisi...

Büyük bir kıyameti göze alıp her şeyi olduğu gibi Özgür'e anlatmak.

Evet, evet, kesinlikle, onu karşıma alıp tane tane anlatacağım.

Hem Özgür uygar bir insandır.

Beni dinler, mesele kapanır.

Kapı sesi...

Selin geldi galiba.

Geldi ama yıldırım gibi odasına çıktı. "Günün nasıl geçti Selinciğim," diye seslendim arkasından. Ama bir şeyler mırıldandı

ve oda kapısının kapandığını duydum. Kapıyı böyle sesli kapatınca, bu beni rahat bırakın, odama da gelmeyin anlamına gelir.

Sabırlı ol Serra.

Az önce neler yazdın, onları düşün.

O, bir ergen.

İnişli çıkışlı ruh hâlleri olacak.

Ve sen olgun bir anne olarak bu fırtınaları görmezden gelecek ve kapısına dayanıp neydi o kapı çarpmalar küçük hanım, diye ba-ğır-ma-ya-caksın!

Oldu mu...

Ve sonra Sırma geldi.

Kendini koltuğa atıp "Merhabalar Serra," dedi.

"Günün nasıl geçti diye sorabilir miyim, beni yanıtlar mısın, yoksa sevgili kızım gibi kapıyı çarpıp odana kapanmayı mı yeğlersin?"

"Selin kapısını çarpıp odasına mı kapandı?"

"Evet."

"Eh, ergenlik dönemine hoş geldin diyeceğim ama o döneme çoktan girmiş olmanız gerekirdi," diyerek çıngıraklı bir kahkaha attı.

"Sırmacığım, senin bu kahkahana meğer ne çok ihtiyacım varmış."

"Yaaa, bir de kıymetimi bilmezsin."

"Eee, anlat bakalım, neler oldu, neler yaptınız?"

"Dur, bizim anneleri çağırayım da, üç posta aynı şeyleri anlatmayayım," dedi sonra ayakkabılarını çıkarıp yalın ayak annelerimizi aramaya gitti.

Az sonra terasta oturuyorduk.

"İzmir'de hastaneye gittik biliyorsunuz," diye söze girdi. "İzmir'den de bazı arkadaşlar katıldı."

"Kızım," dedi Defne teyzem, "hastaya o kadar kalabalık gidilir mi?"

"Onu biz de biliyoruz anacığım ama onlara hepimizin destek olduğunu göstermek için kalabalık gittik. Zaten grup grup girdik yanlarına. Herkes çiçekler, minik armağanlar, nazar boncukları falan getirmişti."

"Bak bunu iyi düşünmüşsünüz."

"Ama daha iyisi," dedi anneme bakarak, "senin de önerdiğin gibi. Ayşe'nin başına bu işleri açan arkadaşı vardı ya..."

"Evet."

"Onu ve annesini de aldık gittik."

"Deme..."

"Evvet."

"Çok iyi olmuş doğrusu..."

"Peki, bu iki kız karşı karşıya gelince ne yaptılar?"

"Görmeliydin Serra, görmeliydin."

"Hadi ama anlatsana..."

"Arkadaşının adı Zümrüt'müş. Zümrüt'le annesi içeri girince, Ayşe şöyle bir gerildi. Sonra Zümrüt yavaş yavaş onun yanına gitti, gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyor.

"Affet, dedi alçak sesle, n'olur beni affet. Hiç böyle olacağını düşünmemiştim, çok ama çok üzgünüm. Hele de senin... bu durumunu duyunca, ben de ölmek istedim ama bırakmadılar. İnan, böyle olacağı aklımın ucundan geçmedi, yoksa asla asla yapmazdım. Güleceğiz diye düşündüm oysa bak neler oldu. Çok çok pişmanım ve beni affetmezsen bunu da kabul ederim çünkü yaptığım ve olanlar bağışlanacak gibi değil. Bunları söylerken hıçkırarak ağlıyordu.

"Hepimiz susmuş, bu sözlere Ayşe ne diyecek, diye bekliyorduk. Ayşe yavaşça yatakta doğruldu ve kollarını Zümrüt'e doğru uzattı. Sanki, gel kollarıma, diyordu."

Bunları anlatırken Sırma'nın gözleri yaşarmıştı.

"Ve o Zümrüt'ün Ayşe'nin kollarına bir atılışı vardı, görmeliydin Serra. Hepimiz, hemşire hanım dâhil, ağlıyorduk. Öyle bir sahneydi. İki arkadaş bir süre birbirinin kollarında kaldı. Sonunda hemşire hanım, hastamızın artık dinlenmesi gerek, deyince Zümrüt geri çekildi ama çekilirken, beni bağışlıyor musun, diye sordu. Ayşe de, bağışlıyorum, artık üzülme, dedi.

"Hadi bizlerde yine gözyaşı sağanağı.

"Koca kadınlarız, kendimizi tutalım diyoruz ama bu iki kızın hâli öyle dokunaklıydı ki..."

Arkasına yaslandı Sırma, "Ben de bittim, bittim."

"Sonu iyi gelmiş, barışmışlar," dedi annem.

"Evet, bir de işin şu iyi yanı var. Bunlar aynı sınıftalar, dolayısıyla okul günleri gelip çattığında birbirlerine destek olacaklar."

"Haklısın, bak bu önemli."

Etrafına bakındı Sırma, "Kızlar nerede?"

"Sude ön tarafta gitar çalıyordu, Ava malum..."

"Arka bahçede basket atıyordur oysa onun da müzik çalışması gerekiyor, arada sırada da olsa... Peki, seninki?"

"Benimkinin bir derdi var sanki."

"Nereden anladın?"

"Mesela, bugün işten geldi, nasıl gitti filan bile diyemedim. Lafı ağzıma tıkarcasına odasına kapandı. Keyifli zamanlarında gelir anlatır. Bugünse... bir şeye canı sıkılmış, gibi... Acaba odasına çıkıp sorsam mı?"

"Yok, o şimdi kendi başına kalmak ister," dedi Sırma.

"Ama ben onun arkadaşı olmak istiyorum! Bir derdi varsa, bana anlatsın istiyorum."

"Serracığım, o ise belki de sorunu, her ne ise, önce kendi kafasında halletmek istiyordur."

"İyi de yardımcı olsam, fena mı olur?"

"Canım benim, ya o sorununu kendi çözmek istiyorsa... Hem merak etme, gerekirse o sana gelir."

"Gelir mi dersin?"

"Gelmez mi canım. Sen iyi bir annesin. Üfleyip püflese de, ruhunun derinliklerinde senin ona her durumda yardımcı olacağını biliyor. Biliyor da, belki biraz kendi ayakları üstünde durmak istiyordur. Olamaz mı?"

Şöyle bir düşündüm. "Olabilir."

Güldü bana Sırma. "Hani uçaklarda anons ederler ya, ileride türbülansa gireceğiz, kemerlerinizi bağlayın, diye. İşte ben de sana Selin'in türbülanslı bir dönemden geçmekte olduğunu hatırlatıp kemerini bağla, diyorum."

"Haklısın, Sırma."

"Öyleyimdir."

"Alçak gönüllülüktense hiç nasibini almamışsın, doğru değil mi anneciğim?"

"Teyze, şu kızına bir şey söyle. Bak zaten annem de bizi bırakıp gitti."

"Sahi sessizce nereye gitti Defne?" dedi annem, bu sorulardan kaçmaya çalışıyordu.

"Kesin sevdiği bir dizi başlamıştır, dizi izlemeye gidiyorum dese, gitme, otur diyeceğimizi biliyor, böyle sessizce kaçıyor," dedi Sırma.

Annemse, "Benim kardeşim akıllı kadındır," demez mi...

Bugün de böyle bir gündü işte.

Kafamda sorular hâlâ dönüp durmakta.

Ama en çok da...

Acaba Selin'in canını sıkan konu ne?

Ve hemen onun yanı başında...

Oktay sorununu nasıl çözeceğim?

Nasıl?

Sude bu sabah parlıyordu, resmen parlıyordu. Meğer işin içinde iş varmış.

"Dün gece Kıvanç aradı," dedi.

Tabii kokoşlar hemen heyecan yaptılar.

Öykü, "Ama daha önce de aramıştı seni," diyerek bir hatırlatmada bulundu.

"Evet ama o zaman konuşmamıştım. Birkaç kez açmadım telefonumu. Son kez de, artık arama demek için açmıştım."

"Peki, bu sefer ne oldu da cevap verdin?"

Bak işte bu iyi bir soruydu.

"İçimden gelen sesi dinledim Öykücüğüm. Ne bileyim... artık bi' dinle şu çocuğu gibi bir his."

"Eee, tabii sonra sabahı sabah ettiniz," dedi Müjde.

"Sabahı sabah etmedik ama tam iki buçuk saat konuşmuşuz."

"Üfff... Yanmadı mı o telefonlar?"

"Bana, babasıyla eğitim konusunda yaptığı tartışmayı anlattı."

"Ne? Sonunda söylemiş mi ne istediğini?"

"Evet Beste, söylemiş. Onlar bir şey söylüyor, ben başka bir şey düşünüyordum, sonunda gelecekle ilgili fikirlerimi açık açık söyledim, dedi."

"Vayyy..."

"Tabii evde kıyamet kopmuş! Babası bar bar bağırmış, ben bu işi tırnaklarımla kurdum; bütün bu emek sizler rahat edesiniz diyeydi. İşin hazır olsun, diyeydi. Sense bu imkânı, hem de tiyatro gibi tek kuruş kazandırmayan bir meslek için, tepiyorsun. Nasıl bana bunu yaparsın. Yazıklar olsun senin gibi evlada, demiş. Annesi de bu sözler üzerine fenalık geçirmiş."

"Ne kötü bir durum."

"Peki, Kıvanç ne demiş böylesine şiddetli tepki karşısında?"

"O ise iş hayatından hiç hoşlanmadığını, sanatla uğraşmak istediğini, sanat derken de tiyatro eğitimi almak istediğini söylüyormuş tekrar tekrar."

"Yani, vazgeçmiyor, öyle mi?"

"Hiç vazgeçmiyor hem de. Ama, dedi, babamın yüzü öfkeden mosmor olunca, ona bir şey olacak diye çok korktum. Sonunda ablası devreye girmiş de, ortalık biraz sakinleşmiş."

"Ne yapmış ki ablası?"

"Ablası önce Kıvanç'a, babamı öldürmek istemiyorsan önce şu İş İdaresi Bölümü'nü yazar, çalışır ve sınavı kazanırsın. Sonra da o bölümü bitirir, diplomanı alırsın, demiş."

"Eee, sonra?"

"Eğer o dört yıl sonunda hâlâ tiyatro diyorsan, sana destek olurum, gider esaslı bir drama okulunda o işin eğitimini alır ve yeteneğin doğrultusunda hayatını sürdürürsün. Yok eğer bu, babamın korktuğu gibi geçici bir hevesse, onu da bu dört yıl içinde sen de anlarsın ve zaman kaybetmemiş olarak işinin başına geçersin, demiş."

Müjde, "Valla çok akıllı bir ablası varmış," dedi.

"Zaten ablası, işin büyük bir bölümünün başındaymış."

"Peki, sonra ne olmuş?"

"Kıvanç, ben o dört yılı sevmediğim bir konuda mı harcayacağım diye yakınmış. Ablası, sevdiğin konuya kavuşmak için bu fedakârlığı, en azından babamı ikna edebilmek açısından, göze alacaksın artık, demiş.

"Ve eklemiş, hem sana, İş İdaresi okurken akşamları tiyatro kurslarına katılma ya da piyes çalışmaları yapma diyen var mı? Her iki alanda da kendini sınamış olursun, deyince bizimki artık bu durumu kabullenmiş."

"Bence abla muhteşem," diye yineledi Müjde.

"Evet, ne çözüm ama..."

"Ve böylece," dedi Müjde, "siz de barışmış oldunuz."

"Evet, hep o gerginliğin, kararsızlığın etkisinde kalıp sana haksızlık ettim, kaba davrandım. Beni affedebilecek misin, dedi."

"Bakar mısınız," diyerek kızlar aygın baygın sesler çıkarmaya başladılar. Biz de Ava'yla onların bu hâline bakıp gülüp duruyorduk.

"Ben de seni bağışlıyorum, dedim ona."

Sude bu sözleri söylerken sanki kendisi kraliçeydi, Kıvanç da şövalyesi. Aynen bu tavırlarla anlattı öykünün sonunu.

Tabii koptuk biz.

Gül Allah, gül...

"Sonuç hiç de fena değil," dedi Beste.

Öykü hemen atıldı, "Doğrudan tiyatro eğitimine izin çıksaydı, tadından yenmezdi."

"Bardağın dolu tarafına bakacaksınız arkadaşlar," dedi Sude. Kimsenin keyfini bozmasına izin vermek istemediği açıktı.

Ava'ya baktım, "Senin erkek arkadaşlarının hiç böyle derdi yok, değil mi? Ne kadar da şanslılar. Yok darıldı, yok barıştı. Yok aradı, yok aramadı. Yok ilgilendi, yok ilgilenmedi. Bütün bunlar kızlara özgü."

"Sen öyle san."

"Deme! Sahi mi?"

"Tabii Selin, onların da ne dertleri var, bir bilsen. Mesela, o iki kardeşten Atakan, içe dönük ama aslında öyle akıllı, öyle iyi huylu ki..."

"Peki, nedir onun derdi?"

"O diyor ki, kızlar bir dertleri olduğu zaman bana geliyorlar,işte sen çok akıllısın, şöyle şöyle oldu, ben şimdi ne yapayım, nasıl davranayım. Ben onları dinliyor, onlara yardımcı oluyorum. Sonra gidip başka erkekleri beğeniyorlar. Dertleri bana, beğenileri başkalarına."

"Vah, yazıktır. Peki, kardeşi nasıl?"

"Murathan mı?"

"Evet."

"Ohooo, o çapkının teki. Bugün bir kızı beğenir, yarın öbürünü."

"Hayret, hâlbuki iki kardeş bunlar. Peki, Kayra nasıldır?"

"Kayra benim can dostum. Çok severim onu. Harbi çocuktur, eğlenceyse eğlence, sporsa spor. Zaten biliyor musun Selin, ben bakıyorum da, ister erkek olsun ister kız, eğer sporcuysa, sporu seviyorsa, inan, karakteri düzgün oluyor."

"Bu çok geniş bir genelleme olmadı mı?"

"Valla öyle. Belki de spor yapmaktan muzırlık düşünmeye vakitleri olmuyor. Hele de takım sporuysa müthiş bir kankalık doğuyor. Aynı takımda basket ya da voleybol oynayanlar birbirlerine çok tutkun oluyorlar."

Tam o sırada gözüme çöpler ilişti.

"Aaa, yine denize çöp dökmüşler, bak nasıl dalga dalga geliyor."

Ava seslendi, "Haydi kızlar, iş başına. Çöplere savaş..."

Ve böylece millet sohbeti bıraktı, başlara hasır şapkalar geçirildi, çöp torbaları yüklenilip deniz kenarına inildi.

"Bu kaçıncı temizlik işlemi oluyor," diye seslendi Beste.

"Dördüncü..."

"Ne kötü! Daha bir ay olmadı; demek haftada bir çöpleri denize boşaltıyorlar."

Bağrışa çığrışa konuşuyor, bir yandan da çöpleri torbalara dolduruyorduk. Yalnız artık daha bir havalı olmuştuk! Bu sıcakta lastik eldivenlerle değil, tahta maşalarla çöpleri tutup torbalara dolduruyorduk.

Rüyam Cafe'nin önüne geldiğimizde yan gözle baktım. Kimseler yok. Tabii bu içeride kimse yok anlamına gelmez.

Amanı Ne hâli varsa görsün.

Temizlik işlemi sona erince, başladığımız yere dönüp doğru denize atladık ve bol bol yüzdük. Bu da bizim, kendimize ödülümüz.

Öğleden sonra elime kitabımı alıp gittim. Öyle ya, müşteri olmadığında neyle oyalanacağım, bari yaz ödevimi yani kitabımı okuyayım.

Gittiğimde G. A. oradaydı. "Selam," dedi, ben de "Selam," dedim.

"Bugün yine temizlik günüydü galiba."

"Efendim?"

"Sabah plajı çöplerden arındırıyordunuz da."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Buradaydım, seni izledim."

"Ama ben baktım, sen yoktun," dedim ve –ahhh, koca aptal, diye bağırdım kendime, tabii yine içimden.

Oysa konuşmaya ne kadar da cool başlamıştım. Hay Selin, ne diyeyim ben sana? Ben baktım, sen yoktun de-nir-mi?

Acaba fark etti mi diye göz ucuyla baktım. Yok, her zamanki gibi bir yandan konuşuyor, bir yandan çekmeceleri düzenliyordu.

Üfff... Ucuz atlatmıştım!

Kimseler yoktu, kitabımı çıkardım, bir kenara çekilip okumaya başladım.

Arkası dönük olduğu hâlde, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Ensesinde gözü mü var bunun?

Bayağı bir huzursuz oldum sonra baktım aynadan görüyor beni.

"*Kırmızı Pazartesi.*"

Bir ıslık çaldı, sonra, "Yazarı?" diye sordu.

"Gabriel García Márquez."

"Emin olmak için sormuştum. Demek sen Márquez okuyorsun ha?"

Nedense pek şaşırmış görünüyordu.

"Oysa sen benim Ayşegül serisini okuduğumu düşünüyordun, değil mi?"

"Ahhh, Selin, ah, beni hiç affetmeyeceksin, değil mi?"

Onu duymamış gibi devam ettim, "Bu yaz Latin Amerikalı yazarları okuyorum da..."

"Bak sen... Şimdiye kadar hangilerini okudun?"

Pek bir etkilenmişe benziyordu.

Türkçe hocamız Eylül Hanım'a kocaman bir öpücük gönderdim yüreğimin ta dibinden.

Ve bu fırsatı kaçırmayıp okuyup okuyacaklarımı hemen sıraladım.

"Daha yumuşak tonda yazarlardan başladım," dedim gayet havalı, "örneğin, Isabel Allende'nin *Ruhlar Evi*, sonra Paulo Coelho'nun *Piedro Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım*, şimdi de *Kırmızı Pazartesi*. Sonra da listemde, Jorge Amado, Mario Vargas Llosa ve Julio Cortázar var."

Yine keskin bir ıslık...

Hayranlık simgeleyen...

Çok mutluydum, çok.

Bana hayran olmuştu.

Onu etkilemiştim!

Yaşa sen Eylül Hoca...

"Müthişsin Selin," dedi. "Peki nereden geldi aklına böylesi bir okuma yapmak?"

"Bizim çok sevdiğimiz bir Türkçe edebiyat öğretmenimiz var. O bize ödev verdi. Bu yaz herkes bir ülke seçsin ve peş peşe o ülke yazarlarının eserlerini okusun, dedi."

"İlginç bir ödev," dedi G. A.

"Eylül Hoca, aynı ülkenin değişik yazarlarını peş peşe okursanız, hem o yazarları ve eserlerini, hem de o ülkenin sosyal dokusunu, yaşam biçimini, geleneklerini, âdetlerini tanırsınız, özetle kültürü hakkında da bir fikriniz olur, dedi."

"Esaslı bir hocanız varmış Selinciğim. Peki, nasıl buldun Latin Amerikalı yazarları?"

"Beğendim! Ayrıca, bize benziyorlar. Öyle çok ortak nokta var ki..."

"Valla, hayranım sana Selin. Bu yaşta, yaz tatilinde bir liste yapıp o kitapları okumak... Valla helal olsun..."

Üfff... gene geldik mi şu yaş meselesine. Suratımın asıldığını görür görmez hemen neye bozulduğumu anladı.

"Ama sen de çok alınganlık yapıyorsun. Seninle konuşurken ne diyeceğimi şaşırıyorum. Genç olmak bu kadar kötü mü senin gözünde?"

"Ama sen bana çocuk muamelesi yapıyorsun Selim abi."

"Hayır canım, hayır," diyerek barın arkasından dolanıp yanıma geldi. İki eliyle yüzümü kavradı.

"Bak bana... Sana çocuk muamelesi yapmıyorum! Ama bir senin yaşındakilere bakıyorum, bir de sana... ve şaşıyorum. Ne kadar yaşının üstünde, ne güzel şeylerle uğraşıyor

diye düşünüyor ve bunu dile getiriyorum. Sense hep yanlış anlıyorsun."

Ve... taşların üstünde şaklayan topuk sesleri.

Hemen geriye çekildim, "Geldi seninki."

"Benimki değil o," diye fısıldadı kızgın kızgın.

"Yemezler," dedim ve hemen uzaklaştım oradan.

Hatunsa yine bikinisinin üstüne, tül gibi incecik bir pareo bağlamıştı; fönlü saçlar, kollarda şıngır şıngır bilezikler ve yüksek topuklarla deniz kenarında mı, davette mi belli olmayan bir kıyafet içindeydi.

Bu kez hiç yanlarına gitmedim, bir şey isterse çağırırdı nasıl olsa. Açtım kitabımı okumaya başladım.

Gözlerim satırları tarıyordu ama aklıma hiçbir şey girmiyordu. Biri durdurup okuduğun o satırda ne yazıyor diye sorsa, yanıtlayamam, o kadar yani... Onların gülüşmeleri, mırıltılı konuşmaları aklımı başka yere vermemi engelliyordu.

Üfff... kurtulsam artık bu G. A. tutkusundan.

Nasıl olsa ümit yok.

Hem de hiç ümit yok.

Hem ne diye kendimi üzüyorum o kadar, Ava'nın dediği gibi moruğun teki o bi' kere!

Moruk! N'olucak.

Bin yaşında...

Artık vakit gelmişti, önlüğümü katlayıp bırakırken G. A. seslendi, "Bir dakika Selin." Ve sevgilisini bırakıp yanıma geldi.

"Dün belediyenin barınağına gittim, ayrıca Çeşme'de bir de Hayvanları Koruma Derneği var. Orada senin köpek-

ten söz ettim. Belediye çalışanlarından bir delikanlı, evet, o köpeği biliyorum, dedi. Tam da benim tahmin ettiğim gibi, bir aileyle birlikte gelmiş ama aile buradan ayrılırken onu bırakmış."

"Ne kötü insanlar var. Bunun ailenin bir bireyini bırakıp gitmekten ne farkı var?"

"Haklısın."

"Sonra ne olmuş?"

"Sonra bu köpeği Galip Bey amca almış ama sanırım eski sahiplerini özlüyor, onun için kaçıp gitmek istiyor, dedi delikanlı."

"Demek hayvancağızı, sahiplerini aramak için kaçabilir diye zincirliyor."

"Evet, Selin."

"Peki, ne yapacağız?"

"Ben de onu sordum. Köpek mutsuz, havlayıp duruyor dedim."

"Şikâyette bulunabilirsiniz ama kötü muamele edildiğini kanıtlamanız gerek. Eski sahiplerine kaçmasın diye bağlamak ne derece suç teşkil eder bilemem. Ayrıca, diyelim kötü muamele kanıtlandı, o zaman onu buradaki barınağa koyacaklar. Ve böylece bu kez de, barınakta onu alacak birini beklemeye başlayacak."

Durdu, bana bakıyordu.

O da üzgündü.

"Onun için Selinciğim, o köpekle ilgilenmeyi bırak. Bir an önce yeni koşullarına alışmasını dilemekten başka yapacak bir şey yok."

"Tamam," dedim ve dolan gözlerimi görmesin diye hemen arkamı döndüm.

"İlgine, bilgilere çok teşekkür ederim," dedim ve fırladım oradan.

Yol boyu ağlaya ağlaya eve geldim.

Bu satırları yazarken de, hem Boncuk Göz, hem de kendim için ağlıyorum.

Ne işe yarayacaksa...

"Müjde'nin annesiyle babası arada bir kavga ederler. Ama ne kavga... Ve bu kavgalar döner dolaşır Müjde'nin başına patlar. Daha doğrusu annesi, kocasıyla kavgayı bitirdikten sonra bu kez hıncını Müjde'den alır."

Tam o sırada Müjde'ninki belirdi, "N'aber kızlar?" dedikten sonra Müjde'nin yanına oturdu. Önce neşeli neşeli bizlere takılıyordu. Ama bir süre sonra o da ortamı fark edince Müjde'ye, "Seninle şöyle bir yürüyelim mi?" dedi. Müjde hiç sesini çıkarmadan ayağa kalktı ve deniz kıyısına yöneldiler.

Müjde bir şeyler anlatıyor, rüzgârda saçları uçuşuyor, Berk'se başını öne eğmiş onu dinliyordu.

"Yazık bu kıza," dedi Beste.

Öykü, "Bu kez de demediğini bırakmamış annesi," dedi.

"Affedersiniz ama annesi Müjde'ye ne yapıyor?"

"Neler yapmıyor ki... Bir kere çok kırıcı konuşuyor."

"Mesela ne?"

"En basitinden, *nereden doğurdum seni*'den başlıyor, *bıktım senden*'le bitiriyormuş sözlerini."

"İnanmıyorum!"

"Evet! Ve ayrıca ne laflar. Sen kendini güzel mi zannediyorsun; hep aynanın karşısındasın. Ama boşuna...

"Hatta bir ara Müjde dayanamamış, anne, pekâlâ da beni beğeniyorlar, demiş. Annesiyse ne cevap vermiş biliyor musun?"

"Ne demiş?"

"Onlar nezaket sözcükleri kızım, demiş. Herkese söylenir bunlar. Sen bu sözlere inanırsan işimiz iş, diyormuş."

"Bir dakika," dedim, "bu kadın Müjde'nin öz annesi mi?"

ilk kez gülüştüler. "Haklısın Selin, tıpkı masallardaki kötü kalpli üvey anne modeli gibi, değil mi?"

"Bir de," dedi Öykü, "öyle hırslı ki, Müjde her konuda birinci olsun istiyor ve kıza müthiş baskı yapıyor.

"Söz gelimi, okulda satranç grubu var diyelim, Müjde ille de o santranç grubuna seçilmeli ve en iyi oyuncu olmalı. Yoksa, bağırıp çağırıyor, bak alemin çocukları şampiyon oldu, sense yerinde sayıyorsun, diye.

"Sınavlarda kim en yüksek notu almış, kadın onu bile takip ediyor. Evdeyse, sen beceriksizin tekisin, elinden hiçbir şey gelmez, en hafif lafı."

"Vah zavallı yaaa... Ben de onun yaşantısına bakıp eviyle, giysileriyle, her şeyiyle güzel bir hayatı var izlenimi edinmiştim."

"Selinciğim," dedi Sude, "her şey göründüğü gibi olmuyor."

"Görünüşe aldanma, der anneannem," diye mırıldandım. "Peki, bir soru daha. Bu hanım normal mi?"

Yine gülüştüler.

"Aslında doğru bir soru," dedi Öykü, "annemler konuşurken duydum, ondan söz ederken, mutsuz ve huzursuz bir kadın, dediler. Kocası da pek anlayışlı bir adam değilmiş."

"Ve zavallı Müjde böyle bir evde yaşıyor."

Duyduklarımı kafamda evirip çeviriyordum, aklıma anneannemle yaptığımız bir başka konuşma geldi.

Ne demişti?

Tam olarak anımsamıyorum ama Müjde'nin kendisine edilen güzel bir sözü, herkese anlatması ve sürekli kendini

övmesiyle ilişkiliydi. Yeterince sevgi görmeyenler, sevgi açlığı içinde böyle davranırlar, anlamına gelen bir yorumda bulunmuştu.

Ve şimdi arkadaşları bütün bunları anlatınca...

Bu arada kızlar bunalımlı dakikaları aşmış, evde kendi anneleri babaları nasıl kavga ediyor, onu anlatıyor ve gülüp duruyorlardı.

Beste, "Tamam bizim evde de annemle babam bazen atışırlar. Hatta ne atışması, bazen bal gibi kavga da ederler ama sonra annem bana, sen bakma kavga ettiğimize, her ilişkide olur böyle atışmalar. Önemli bir şey yok, der, ben de rahatlarım," dedi.

"Benim annem de, en sevdiğin arkadaşınla bile tartışmıyor musun, işte bizimki de o hesap, der," dedi Öykü.

Ben şöyle bir düşündüm, "Bizimkiler hiç kavga etmiyorlar galiba. Ben böyle bir şeye ne şahit oldum, ne de işittim," deyince, Öykü, "Belki de seninkiler sessiz kavgacı," dedi. Haydi, yine gülüşmeler.

Sonra Sude'ye, "Ya Sırma teyzemle eniştem? Onlar nasıllar?" diye sordum.

"Ooo, annemi kızdırmaya gelmez. Tepesi attı mı hiç durma oralarda. Neyse ki, öfkesi çabuk geçer. Babacığımsa, canım benim, hep anneme sakin ol Sırma, sakin ol, der. Bu da annemi sakinleştireceğine büsbütün sinirlendirir."

Herkes gülüyor, bir şeyler anlatıyordu. Bir ara Sude'nin kulağına eğilip "Müjde'nin her şeyini taklit eden Öykü'ye sormalı. Sana da böyle bir ana baba, verelim mi, diye," dedim.

"Eminim, teşekkürler almayayım canım, der."

"Çocuklar! Bi' dakka, bi' dakka... Bu gelen Ayşe değil mi?" dedi Beste, heyecanlı.

"Evet, evet. Yanında da Zümrüt."

"Yaz başından bu yana ilk kez geliyor plaja. İlk kez," dedi Beste ve ekledi, "Canım yaaa, şuna bak, nasıl da bakınıyor etrafına."

"Onca olaydan sonra ortaya çıkmak kolay mı?"

"Hadi gidelim, karşılayalım onları. Yalnız bırakmayalım," dedi Öykü, böylece hep birlikte Ayşe'yle Zümrüt'ün yanına gittik. Ben Ayşe'yle Zümrüt'ü ilk kez görüyordum.

Onlar hemen sarıldılar, öptüler. Yanımızda yer açıldı, ben tanıştırıldım ve sohbet başladı.

Sonra hep birlikte denize girildi, sandviçler yendi, kolalar içildi. Bu arada Müjde de bize katıldı.

Ayşe'yle Zümrüt'e bakınca, hiç de öyle delilik yapacak tipler gibi görünmüyorlar. Sessizdiler, hep bizimkiler konuştu. Tabii, bu biraz da ilk günün heyecanı olmalıydı.

İnsanoğlu karmaşık, arkadaşım.

Sakin sessiz duran çılgınlık yapıyor.

Kokoş görünenler her durumda yardıma koşuyor.

Bir anne; anne yaaa... kızını, bile bile, incitici laflar edebiliyor.

Evet, yeter bu konular!!!

Baydı yani...

Gelelim öğleden sonramıza.

Yaaa... bu kadın fena dadandı kafemize.

Bugün gittiğimde G. A.'yla Sedat abi oturmuş konuşuyorlardı.

Beni görünce, "Ooo, Selin'imiz gelmiş," diye şamata yaptılar.

G. A.'ya kızgın olmama karşın, dayanamayıp güldüm.

"Sedat, Selin bir kitaplar okuyor, görsen dudağın uçuklar."

Bu sözler üzerine koltuklarım kabardı tabii.

"Sen bir de yan flüt çalıyordun, değil mi?" dedi Sedat abi. "Bak ne diyeceğim, neden plajda müzik yapmıyoruz?" Döndü G. A.'ya baktı, "Bir etkinlik, daha doğrusu bir sanat etkinliği olsa, fena mı olur? Avrupa'da millet alışveriş merkezlerinde, sokaklarda müzik yapıyor. Biz de burada kafemizin önündeki kumsalda, denize girenlere, güneşlenenlere müzik yapsak..."

Çıldırdım ben, çıldırdım!

"Sahi Sedat abi, yapabilir miyiz? Süper olur, süper..."

Olduğum yerde zıplayıp duruyordum.

"Dur kızım," dedi G. A., "bir dur. Sedat, sen de kızın aklına böyle şeyler sokma şimdi. Müzik yapmak o kadar kolay mı?"

Bense onu duymamış gibi devam ettim, "Hem Sude gitar çalıyor, Ava'ysa bateri."

Sedat abi, G. A.'ya baktı, "Duydun mu, elimizin altında hazine duruyor, hazine. Yapalım bunu."

"Yapalım! Yapalım! Oley!" diye olduğum yerde zıplamaya devam ettim.

Veee–

Aynen–

Pişmiş aşa su katarcasına–

Ufukta G. A.'nın belalısı belirdi.

"Geldi seninki," diye fısıldadım.

"Bir kere o benimki değil, bunu bir kafana sok ama... Allah'ı var güzel kadın. Şu gözlere, şu saçlara bak," diye övdü sevgilisini.

Ben de dayanamadım, "Gözleri, saçları gerçekten güzel ama poposu kocaman," deyiverdim.

Sedat abi dayanamayarak güldü, G. A. ise hafiften bozulmuştu.

"Yok yaaa..." dedi.

"E, tabii sen görmüyorsun," diye devam ettim bütün ciddiyetimle, "üstünde oturuyor bi' kere. Belki de otura otura böyle oldu."

Kendini tutmaktan neye dönmüştü Sedat abinin yüzü. Gülmemek için nasıl da gayret ediyordu, nasıl. G. A. ise kötü kötü bir ona baktı, bir bana.

"Hadi herkes işine..."

Kadın yine yüksek ökçeli sandaletlerini tıkırdata tıkırdata geldi, doğru bara, Sedat abiyle bana ne selam ne sabah. Etrafta kimseyi görmek istemiyor.

Şuna bak!

Ama artık benim ona bir güzellik düşünmem şart oldu.

Bu arada Sedat abiyle şu müzik yapma işini biraz daha konuştuk. Hemen Sude'yle Ava'yı aradım.

Demir tavında dövülür, değil mi anneanneciğim?

Sude, Kıvanç'la barışmış olmanın mutluluğu içinde yüzdüğünden hemen kabul etti. Ava'ysa bateri işini nasıl çözeriz, diye sordu.

Yerinde bir soru.

Sedat abinin yanına gidip Sude ve Ava'nın bu işe katılacaklarını bildirdim.

"Çok iyi ya..." deyip duruyordu.

Bu arada G. A.'nın gözleriyle beni aradığını fark ettim, hatun da bakınıyordu, sanırım kahvesini istiyordu.

Hiiiç oralı olmadım.

Görmezden geldim, tıpkı yerleri seyreden garsonlar gibi.

Sonunda, G. A. bana seslenmek zorunda kaldı. "Bakar mısın?"

Yeni fark etmiş gibi, hızlı adımlarla yanlarına gittim.

"Bir Nescafe hanımefendiye..."

"Derhâl."

Kadınınsa benden hiç ama hiç haz etmediği açıktı. *Seni anlıyorum canım,* dedim içimden, *ben de sana karşı aynı duyguları taşıyorum.*

Sayın Bayan Koca Popo!

Şunun kahvesine müshil ilacı katmak geldi yine aklıma.

Ay, ne hoş olurdu, ne hoş.

Nasıl da tuvalete koşardı.

Topuklarını tıkırdata tıkırdata...

Ya da oturacağı yere bir raptiye.

Tıpkı okulda yaptığımız gibi...

Onu havalara sıçrar hayal ederken, nasıl keyiflenmiş olmalıyım ki, tam o sırada yanıma gelen G. A., "Pek bir mutluyuz bakıyorum," dedi.

"Nereden o kanıya vardın?"

"Kahveyi hazırlarken kendi kendine gülümseyip duruyordun da..."

"Eh, vardır herhâlde beni de mutlu eden düşünceler..."

"Seni gülümsetenler şu anda içeri girdiler," deyince dönüp baktım, neden söz ediyor diye.

Ne göreyim!

Aslanım Ava, Kayra ve Murathan'la Atakan'ı alıp gelmiş.

"Hımmm," dedi G. A., "hayranların..."

Bense, çok alışıkmışım hayranlarım olmasına havalarında, Bayan Koca Popo'nun kahve servisini yaptım, hızlı bir biçimde, sonra da doğru bizimkilerin yanına vınladım.

Ava, "Sen şu müzik işini söyleyince, bizim takım heyecanlandı. Plajda, kumsalda müzik yapma fikri hepimizin hoşuna gitti. Ayrıntıları bir öğrenelim, dedik," dedi.

"Harika! Sedat abi de burada zaten."

"Piyano çalan mı?"

"Aynen! Hadi gelin sizleri tanıştırayım."

Böylece heyet hâlinde Sedat abinin yanına gittik.

"Hoş geldiniz, gençler," dedi.

"Bu, Ava, bateri çalan," dedim, sonra, "bu da müthiş müzisyen Sedat abi. Kendisi konservatuarda, hem de burslu okuyor. Ve plajda müzik yapmak, onun fikri."

Kayra, "ben de ağız armonikası çalıyorum," demez mi.

Bak bunu hiç bilmiyordum.

Murathan'la Atakan, "Biz sadece ıslık çalıyoruz abi," dediler, gülerek.

Sedat abi de bir kahkaha atarak onlara katıldı.

"Müzikte herkese yer vardır. Islık çalarsın, marakas sallarsın, koroya katılırsın..." Sonra ciddileşti, bana dönüp "senin bir kuzinin daha vardı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Sude. Gitar çalıyor."

"Çok güzel! Ve sizler plajda müzik yapma fikrine katılıyorsunuz, öyle mi?"

Kayra'yla Ava aynı anda, evet dediler.

Murathan'sa, "Biz müzik aleti çalmıyoruz ki," deyince, "Size göre bir şey bulursam katılır mısınız?" dedi Sedat abi.

Murathan çapkın çapkın güldü, "Pop yıldızı rolünden aşağısını kabul etmem abi."

"Eh, bakarız o zaman."

Ve daha sonra haberleşmek üzere, Murathan'la Atakan ayrıldılar, Ava'yla Kayra ise işimin bitmesini beklediler.

Vakit gelince önlüğümü katlayıp yerine koydum. Hatun hâlâ oturuyordu.

Uzaktan, G. A.'ya gidiyorum işareti yaptım. O ise gözünü dikmiş Kayra'ya bakıyordu.

Yine senaryo yazıyor galiba.

Neyse, öyle sansın bakalım.

Eve giderken, şu benim köpeğe bir uğrayalım mı, dedim, peki, deyip bana katıldılar. Tabii yine cebime bir paket bisküvi atmıştım.

"Galip Bey'in korkusundan her gün uğrayamıyorum."

"Ama Selin, bu köpek meselesini konuşmuştuk. Hatta Selim abi bile araştırmıştı ve sana, ne sen alış, ne de ona ümit ver, demişti."

"Vazgeçemiyorum Ava," dedim, "öyle tatlı ki... Ve sanki beni bekliyor, ben onun o berbat hayatında tek iyi noktayım."

Nitekim evin önüne geldiğimizde köpekçik beni görünce nasıl da kesik kesik havlamaya başladı, nasıl da olduğu yer-

de tapınıyor, bana ulaşmak için zincirine asılıp duruyordu, görmelere değer.

Kayra şöyle bir baktı, "Bu köpek sana bağlanmış bile," dedi.

"Boncuk Göz, Boncuk Göz," diye seslendim ona. Sonra eve bir göz attım, ne ışık vardı, ne bir hayat belirtisi.

"Ne tuhaf adam, sanki kimse yaşamıyor bu evde."

Yavaşça kapıyı açtım, her zamanki gibi, bisküvileri önüne koydum, başını okşadım, sevdim.

Ava'ysa, "Hadi, hadi oyalanma, yakalanacaksın," deyip duruyordu. Boncuk Göz'e veda edip yolumuza devam ettik.

Yol boyu Boncuk Göz'ü konuştuk.

"Acaba Galip Bey'le konuşsak..."

"Ne diyeceksin ki?"

"Yani... Köpeğe daha iyi davransın. Böyle devamlı zincirde tutmasın, arada bir gezdirsin. Ne bileyim... iyi davransın işte."

Yine ağlamaklı olmuştum.

Kayra, "Üzülme Selin," dedi, "ben bu konuyu bir de dayımla konuşayım. O, köpekleri çok sever, köpek yetiştirir, köpek eğitimini bilir," ve ekledi, "belki bize bir yol gösterir."

Eve vardığımızda Ava, Kayra'ya, "Gelsene," diyerek davet etti ama o, "Sağ ol, yarın görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," sesleri arasında onu yolcu ettik.

İçeri girdiğimizde, "Biliyor musun Ava, bu senin arkadaşın Kayra, çok iyi bir çocuk," dedim.

"Sağlam dosttur o," dedi Ava da.

Annemle teyzem sofrayı kuruyorlardı.

"Ellerinizi yıkayın da bize yardım edin bakalım."

"Ev işlerini öğrenmezseniz sonra..."

"Kimseler sizi almaz, evde kalırsınız," diye teyzemin sözlerini tamamladı annem.

"Bu, yine babaannenin o meşhur sözlerinden miydi?"

"Aferin Selinciğim, doğru bildin. Hele bir seferinde şimdi tam anımsayamıyorum, bir arkadaşımlaydım herhâlde, gülüşüyorduk. Bu hâlimiz sinirine dokunmuş olacak ki, yanımıza geldi ve gülün, gülün, evde kaldınız, haberiniz yok, demişti. Bizler o zaman daha on yedi yaşlarında filan olmalıydık."

Bir süre sonra sofra sohbeti başlamıştı.

"Eee, anlatın bakalım bugün neler oldu, neler bitti?" diye sordu Sırma teyzem.

"Ayşe'yle Zümrüt plaja geldiler."

"Sahi mi... Bak bu iyi işte; hem Ayşe artık insan içine çıkıyor, hem de iki arkadaş yine bir araya gelebilmiş."

"Biz de onları yalnız bırakmadık, hemen yanımıza aldık."

"Aferin, çok iyi etmişsiniz," dedikten sonra içini çekti Sırma teyzem, "Her şerde bir hayır vardır, derler ya. Ayşe'nin annesiyle babası, kızlarının bu kritik durumunu göz önüne alarak, bir araya gelmeye karar vermişler."

"Çok doğru bir karar," dedi büyükannem, "burada bir çocuğun ruh sağlığı söz konusuyken, bütün anlaşmazlıklar bir kenara konmalı."

"Bakarsınız," dedi teyzem, "bu süreden sonra ayrılma fikrinden bütün bütün vazgeçerler."

"Daha başka neler yaptınız? Selinciğim, iş yerinde durumlar nasıl, neler oluyor, biraz anlatsana."

İşte!

Annem yine aklınca, çaktırmadan ağzımı arıyordu.

"Her zamanki gibi sakin bir gündü. Ama bugünün tek farkı, Ava ve arkadaşları Kayra, Atakan ve Murathan'ın gelmesiydi."

"Yaa... Ne güzel."

Pek bir mutlu olmuştu. Benim orada tek başıma olmam onu huzursuz ediyor. Durum bu olunca, arada sırada da olsa, arkadaşlarımın uğraması onu rahatlatıyor. Aslında kendisi gelmek için ölüp bitiyor. Utanmasa her gün gelip oturur orada. Nasıl kızacağımı bildiği için kendisi gelemiyor ama hiç olmazsa Sude'nin, Ava'nın ara sıra uğramalarını istiyor. Adım gibi biliyorum bunun böyle olduğunu. Ah anne, ah, ne var bu kadar kuşkucu olacak.

Ava atıldı, "Plajda müzik yapacağız."

"Nasıl yani?" dedi Sırma teyzem.

Bunun üzerine Ava, Sedat abiyle yaptığımız konuşmayı anlattı. Annem de, teyzem de bu fikri çok tuttular.

"Yalnız ne zaman yapacaksanız haber verin de, arkadaşlarımızı alıp gelelim," dediler.

İşte bugün de böyle bir gündü.

Pazar

Tam da korktuğum gibi...

Özgür köpürdü, köpürdü.

Nasıl öfkelendi, Tanrım!

Bekliyordum ama bu kadarını da beklemiyordum doğrusu.

Oysa hafta sonu çok güzel geçmişti. Hep birlikte kızımızın çalıştığı Rüyam Cafe'ye akşam yemeğine gittik. Tabii hemen Şelale masamıza geldi ve Selin'i bir övdü, bir övdü. İşi hemen kapmış. Boş vakitlerinde de çok değerli kitaplar okuyormuş. Bak sen! Oysa ben evde okuduğunu pek görmüyorum. Demek orada okuyormuş. Haksızlık etmişim kızıcığıma.

Sonra plajın temizliğine de katkıda bulunuyorlar bu genç hanımlar diye ayrıca bu konuda da övdü kızlarımızı. Çevreci gençler, dedi onlara. Artık pek bir mutlu oldu bizimkiler. Bizim Sedat'la da projeleri varmış, diye ekledi. Anlaşılan Şelale, kafede olup biteni sıkı takip ediyor.

İyi! Bu hoşuma gitti.

Böylece herkes eve keyifli döndü, Selin yattı, biz de Özgür'le biraz daha terasta oturalım, dedik. Özgür'ün keyfi yerindeydi. Tam zamanıdır diye düşündüm ve çok sıradan bir şeyden söz eder gibi, "Biliyor musun ne oldu, daha doğrusu kime rastladım," dedim.

"Kime rastladın sevgilim benim?"

"Oktay'a..."

Der demez, bu bir gerildi.

"Eee, ne arıyormuş buralarda?"

"Galiba bir iş için gelmiş, iş toplantısından söz etti çünkü."

"Yani sohbet ettiniz..."

"Evet, onca yıl oldu; ne oldu, ne bitti filan diye biraz sohbet ettik."

Sanki keyfi kaçar gibiydi.

Hiçbir şey söylemesem miydim acaba, diye bir düşünce geçti zihnimden. Ama artık ok yaydan çıkmıştı.

"Neler anlattı peki?"

"Evliliği iyi gitmiyormuş, üzgün görünüyordu."

Olacağı buydu, dercesine bir ifade belirdi yüzünde.

"Çok mutsuzdu."

Yine Özgür'den ses yok.

Hiçbir sempati sözcüğü filan da yok.

Evet, sıra konunun en zor kısmına gelmişti.

"Ve –benden yardım istedi."

Oturduğu yerde şöyle bir doğruldu. "Ne yardımı istiyormuş?"

"Bilmiyorum! Sadece birisiyle konuşmaya çok ihtiyacı olduğunu, benim onu iyi tanıdığım için, yardımcı olabileceğimi düşünüyor."

Ve hemen ekledim. "Sanırım evliliğini düzeltmek için akıl istiyor."

"Yani, bu senin yorumun."

"Evet."

"Ne kadar safsın Serra!"

"Niye öyle söylüyorsun Özgür?"

"Peki, konuştunuz mu? Ona evliliği hakkında öneriler getirebildin mi?"

"Lütfen yavaş konuşur musun? Herkes uyuyor."

"Sen de lütfen beni yanıtlar mısın?"

Ah, bu bölümü nasıl söyleyecektim.

"Neler öğütledin ona?"

"Şeyyy..."

"Konuş Serra..."

"Bak, lütfen kızma..."

"Tamam, anlat hadi."

"Önümüzdeki hafta benimle buluşmak istiyor; böyle ayak üstü konuşulacak konular değil, dedi ve hemen ekledi, bir daha da asla rahatsız etmeyeceğim, dedi."

Özgür ayağa fırlamıştı.

"Adamdaki cürete bakar mısın? Yıllar geçmiş, herkes seçimini yapmış, evlenmiş. Tutmuş, bu dünyada ona yardım edecek başka biri yokmuş gibi, sana geliyor yahu, sana..."

"Özgür, lütfen..."

"Sen de buna inandın ve bu teklife evet mi dedin, Serra? Ha, evet mi dedin?"

"Özgür, aslında çok tedirgin oldum ve isteksiz davrandım, zaten o da anladı ve tek bir kere buluşalım, bir daha seni asla rahatsız etmeyeceğim, dedi. Ardından, bana bir tek sen yardım edebilirsin, diye yalvardı. Ne yapabilirim."

Özgür, yolarcasına saçlarını avuçladı.

"Sana inanamıyorum Serra, inanamıyorum. Nasıl kabul edersin böyle bir öneriyi? Görmüyor musun, adam evliliğinden sıkılmış, yeni maceralar peşinde. Ve eski aşkı depreşiyor, fütursuzca kalkıp geliyor ve evli bir kadına buluşalım, deme cüretinde bulunuyor.

"Ve sen...

"Sen de bunu kabul ediyorsun. Hayretler içindeyim Serra, gerçekten hayretler içindeyim."

O böyle konuşurken, ben de, ben ne biçim insanım diye düşünüyordum o an. Oktay konuşurken, bu buluşma işi hiç de hoşuma gitmemesine karşın onun yardıma ihtiyacı olduğuna inanmıştım.

İçtenlikle inanmıştım.

Şimdiyse olaya Özgür'ün penceresinden bakınca, Özgür'ün haklı olduğunu ve böylesi bir buluşmanın hiç de hoş olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Herkes kendi açısından haklıydı galiba.

Ve sessizlik...

İkimiz de susuyorduk.

"Haklısın," dedim, "bu olayı dile getirip seni üzmek istemezdim ama senden hiçbir şeyi saklamak istemediğim için anlattım."

Bu sözler onu bir parça olsun sakinleştirmişti.

Sesini alçaltarak sordu, "Peki, nasıl bir buluşma önerdi? Nerede? Ne zaman?"

"Gelecek hafta tekrar geleceğini ve o zaman beni arayacağını söyledi."

"Peki, senin telefonunu biliyor mu?"

"Bilmiyor, cep telefonumu istedi."

"Ve sen..."

"Ne diyebilirdim Özgür! Cep telefonumun numarasını sana veremem, diyemezdim. Bu büyük çiğlik olurdu ve sanki daha başka şeyler düşünüyormuşum izlenimini verirdi. Dostça sordu, ben de vermek zorunda kaldım."

"Oh, ne güzel!"

İşte yine öfkelenmişti.

"Telefonunu istedi ve sen de kuzu kuzu verdin. İnanılır gibi değil."

"Peki, sen olsan ne yapardın Özgür? Şöyle düşün, yıllar sonra karşılaşıyorsun ve gayet dostça bir konuşma sonucu, telefonunu istiyor. Ne derdin?"

"Kusura bakma oğlum, başka kapıya, derdim."

"Kızgınsın da onun için böyle konuşuyorsun."

"Evet, kızgınım! Hem de çok kızgınım," dedi ve fırlayıp gitti.

Bense bir süre daha terasta oturdum.

Kendimi çok ama çok kötü hissediyordum.

Birden –ben de kızdım Oktay'a.

Hem de çok...

Ne hakkı vardı beni bu duruma düşürmeye? Evlilik sorunlarını konuşacak hiç mi arkadaşı yoktu?

Ah, onun telefonu bende olsa, hemen arayıp beni aramamasını, ona yardımcı olamayacağımı söylerdim, bu azap da biterdi.

Şimdiyse, o telefon gelene kadar, ben ızdırap içinde kıvranacağım.

Sonuçta gidip yattım, gece boyu döndüm durdum. Sabaha karşı dalmışım.

Ve uyandığımda Özgür yoktu.

Belki de yürümeye gitmiştir, diye düşündüm. Kahvaltıya indiğimde anneannem sofradaydı.

"Özgür nerede?"

"Sana söylemedi mi, acil çağırmışlar, hemen gitmek zorundayım, dedi ve fırladı gitti. Kahvaltı bile etmedi."

"Aaa, sahi, söylemişti," diye vaziyeti idare etmeye çalıştım ama annecannem cin gibi kadın.

"Hayırdır... Kavga mı ettiniz yoksa?"

"Nereden bildin anneanneciğim?"

"İkinizin de yüzü allak bullaktı da ondan, yoksa dün akşam herkes çok keyifliydi. Ama bu sabah Özgür'ün yüzünü görünce, ardından da seni görünce, kesin bunlar atıştılar, dedim."

"Of... of..." diye söylendim çayımı koyarken.

"Üzme kendini. Her evlilikte olur böyle şeyler. Kavga da olur, gürültü de ama uzatmayacaksın! Sorun her neyse bir an önce çözmeye sonra da uzatmadan barışmaya bak. Benden sana nasihat... uzatma."

Konuşmaya öyle ihtiyacım vardı ki... Ayrıca ev sessizdi, kimseler yoktu, Selin de uyuyordu.

"Bak ne oldu," diye başlayıp her şeyi anlattım, anneanneciğime.

Dinledi, dinledi, sonra, "İyi niyetine kurban gitmişsin ama hatalısın kızım," dedi.

"Ama..."

"Yok, yok," diyerek elini kaldırıp beni susturdu. "Bak şimdi açık konuşalım, Oktay böyle aniden seni görünce, belli ki şaşkına dönmüş. Zaten sen de çok duygusaldı diyorsun. Bir yandan hiç ummadığı anda seni görmenin şoku, bir yandan o eski duyguların depreşmesi onu iyiden şaşkına çevirmiş. Ve –yok evliliği hakkında konuşmak, yok ihtiyacı olmak, bunlar hep bahane, bana sorarsan.

"O, seninle buluşmak ve baş başa kalmak istedi. Bunu o an o kadar çok istedi ki, yapmaması gereken şeyler yaptı. Yani... duygu

sömürüsü yaparak seni buluşmayı kabul etmeye mecbur etmek için telefonunun numarasını vermeye mecbur etmek gibi.

"Şimdi bunlar doğru şeyler değil. Oktay'ı hepimiz çok iyi tanıyoruz, iyi çocuktur, diyeceğim yok ama sana olan aşkını çoktan geçmişe gömmüş olması gerekirdi. Nitekim bunu başardı da sana sonra böyle seni aniden görünce, ne olduysa kendini tutamamış demek. Sen evli ve mutlu bir kadınsın, o da evli. Bu doğru bir davranış değil! Evliliği yürütmüyorsa, bu senin sorunun değil."

"Peki, ne yapmam gerekirdi?"

"Sen diyecektin ki, çok üzüldüm ama ben sana yardımcı olamam. Beni anlayacağına inanıyorum, esasının sana yardımcı olacak başka dostların vardır, diyerek sakin ve kesin bir biçimde karşılık verecektin.

"Özgür'ün eski sevgilisi gelip ona böyle bir teklifte bulunsa, o da buluşmayı kabul etse, senin hoşuna gider mi?"

"Hem de hiç gitmez."

"Gördün mü... Onun için kocana da kızma. Çok fena yapmış ama haklı bir yerde."

"Peki, şimdi ne yapmalıyım?"

"Seni telefonla arayacaktı, değil mi?"

"Evet."

"Telefonda ona buluşamayacağını, seni anlamasını beklediğini ve evliliğini kurtarması dileğinde bulunup artık bu konuyu konuşmak istemediğini söylersin, olur biter."

"Evet, evet. Aynen böyle söyleyeceğim," dedim ve devam ettim. "biliyor musun anneanne, şu an en çok kendime kızıyorum. Ne Oktay'a, ne de Özgür'e... Ben senin söylediklerini dinlemeyerek

yaşta mıyım, ya da o kadar akılsız bir kadın mıyım? Neden bunu o gün böylece halledemedim? Yazıklar olsun bana."

"Kızım, hepimiz hata yaparız. Sen hiç beklemediğin bir durumla karşılaştın ve o an ne diyeceğini bilemedin. Onu kırmak da istemedin. Tamamen boş bulunmak seninki... Yapıyoruz işte. Kaç yaşına gelirsek gelelim, boş bulunuyor, bazen söylememiz gereken şeyleri söylüyor, bazen de yapmamamız gerekenleri yapıyoruz. İnsanız nihayetinde."

Bir süre ikimiz de düşüncelere daldık.

"Ya Özgür?" diye mırıldandım.

"Onun da hemen gönlünü almaya bak. Dedim ya, uzatma. Ve git, kızın kalkmadan, bir toparlan, yüzün çarşamba pazarı gibi."

"Sağ ol canım benim," dedim, odama geldim.

Önümde upuzun bir pazar günü var.

Özgür'süz...

Evet, yüzümü toparlayayım bari.

Sonra da başka şeyleri.

Pazar

Dün akşam annemle babam kavga ettiler galiba. Babamın sesi sinirli ve yüksekti. Annemse daha alçak sesle konuşuyordu. Anne babaların kavgaları konuşulurken bizimkiler kavga etmiyorlar, demiştim. Nazar değdirdim işte. Sonra da çok korktum. Baksana, anne babası ayrılanlar, şiddetli kavga edenler. Ya bizim de başımıza böyle bir şey gelirse diye ödüm koptu.

İşin kötüsü dün geceki kavga sonrası sabah kalktığımda babamın gitmiş olduğunu öğrendim. Çok fena oldum, çok. Annemi de bir türlü yalnız yakalayamadım, yanında ya anneannem vardı, ya nenem.

Şimdi Müjde'yi çok daha iyi anlıyorum. Ben sadece bir kez böyle bir tartışmaya şahit oldum ve bu beni bu kadar mutsuz etti. Ya evinde sürekli kavga olanlar ne yapsın? Hele

de Müjde'nin durumunda olduğu gibi, bir de böyle bir annen varsa...

Sonunda annemi yakaladım ve, "Anne," dedim, "dün gece siz babamla tartışıyor muydunuz?"

"Evet canım," dedi, "baban birden sinirleniverdi. Aslında önemli bir şey yok."

"Ama baksana gitmiş! Oysa yarın gidecekti."

"Selinciğim, büyükler de bazen saçmalarlar. Biz de çok saçma bir şey için tartıştık. O da anlaşılan kalkıp gitti. Ben de sabahleyin öğrendim gittiğini. Böyle bir niyeti olduğunu bana da söylemedi."

"E, n'olucak şimdi?"

"Canım benim," diye sarıldı annem bana. "Sen kafanı yorma böyle şeylere. Bizim sağlam bir evliliğimiz var, bu tür tartışmalar hayatımızı, ilişkimizi etkilemez."

Birazcık olsun ferahladım ama onları eskisi gibi bir arada görmeden rahat edemeyeceğim. Pazar sabahı böyle kötü başladı ama öğleden sonramız güzel geçti doğrusu.

Sedat abi, bizleri Rüyam Cafe'de topladı. "Kumsalda müzik yapacaksak, önce parçaları belirleyelim, derim. Sonra ben notaları hazırlar, sizlere dağıtırım. Siz de kendi ortamınızda çalışırsınız. Daha sonra bir araya gelir, prova yaparız. En azından üç kez birlikte prova yapmamız gerek. Falso yapmadan olayı götürebilmek için bu şart. Tamam mı?"

"Tamam," sesleri yükseldi.

"Şimdi," dedi, "ilk soru! Ne çalalım? Klasik batı müziği mi, pop mu, caz mı? Önce sizler bu konuda ne düşünüyorsunuz, onu bir bileyim."

"Bence," dedi Ava, "klasik müzik plaj ortamında pek gitmez."

Bunu herkes onayladı.

Sude, "Bence caz da gitmez. Ben cazı hep geceye yakıştırırım," diye fikrini söyledi.

Bu fikir de kabul gördü.

"Türk müziği hiç olmaz," dedim ben. "Güneşin altında Dede Efendi dinlenebilir mi?"

Ona da, evet, doğru, sesleri yükseldi.

"O zaman, pop müziği kalıyor," dedi Sedat abi.

Bir sessizlik.

Herkes düşünüyor, kafasında müzik türleri ölçüp biçiyordu.

"Benim önerim," diye yeniden konuştu Sedat abi, "türkülerimizden ya da başka hareketli şarkılarımızdan bir demet sunmak. Yani, yine bizden bir şeyler olsun."

Bu fikri herkes destekledi.

"Türküleri, bu müzik aletleriyle zenginleştirip arka planda pop formatıyla çalarsak, hoş olabilir, diye düşünüyorum.

"Mesela, bir üniversitenin korosu türkülerimizi böyle modernize ederek seslendiriyor ve çok da başarılı oluyor."

"Bence de değişik ve hoş bir şey olur," dedi Sude.

"Hem de bizden bir müzik türünü kullanmış oluruz," diyerek ben de fikrimi söyledim.

"Aynen" dedi Sedat abi, "söz gelimi, *Entarisi Ala Benziyor* türküsünü değişik ama kulağa hoş gelen bir biçimde sunmuşlardı."

"O türkü hem canlı, hem tempolu... üstelik fıkır fıkır," diye desteklendi bu fikir.

"Bu durumda, kullanacağımız müzik konusunda anlaştık, diyebilir miyiz?" diye sordu Sedat abi.

"Anlaştık!" diye bağrıştık bir ağızdan.

"Öyleyse ben oturup bir çalışayım; birkaç türkü bulup denemeler yapayım, sonra notaları sizlere dağıtırım."

"Oley!"

"Haaa, çocuklar, belki küçük bir koro da oluşturabiliriz. Yani sadece enstrümantal olmaz da, şarkıyı hem çalar hem söyleyebiliriz."

"Neden olmasın?"

"Ona karar verirsem, koro için de birilerini bulabilir misiniz?"

"Bizim ıslıkçılar var," dedi Kayra.

"Haaa, şunlar." Atakan'la Murathan'ı hatırlamıştı Sedat abi.

"Sesleri çok berbat olmadığı sürece idare eder."

Gel de gülme bu sözlere...

Ve devam etti, "Ama o zaman da birkaç tane de kız sesi lazım."

Sude, "Benim arkadaşlarım var, onlara sorabilirim," dedi.

"Çok güzel! Sen de onu bir araştır."

Böylece dağıldık.

"Çok heyecanlıyım," dedi Ava, "gerçekleşirse harika bir şey olur."

"Neden gerçekleşmesin ki?"

"Bir de benim bateri işi nasıl çözülecek; kumda bateri nasıl olacak?"

"Canım elbet Sedat abi ona da bir çare bulur."

Sude hemen Müjde'yi aradı. "Önce onu arıyorum, kıza moral olur belki."

Ah, oh, dedim içimden. Bana da kuvvetli bir doz moral lazım. Annemle babam barışmadan da moralim kolay kolay düzelmez benim. Sonra -kötü düşünceleri kovalamaya çalıştım zihnimden.

"Senin sesin güzeldir," diyordu Sude, Müjde'ye, "koroya karar verirlerse, ilk senin adını yazıyorum, ona göre. Sonra da seni yetenek yarışmasına göndereceğiz, biz de televizyonun karşısına geçip arkadaşımızı izleyeceğiz."

Sonra Beste'yi ve Öykü'yü aradı, Sude. İkisi de heveslenmiş, gerçekleşse de katılsak, demişler.

Sude, "Acaba Ayşe'yle Zümrüt'ü de arasam mı?" deyince Ava, "Yok artık," dedi. "Adam toplam beş altı kişilik bir koro dedi, bir ordu demedi."

"Sen ne dersin Selin?"

"Bence de bu kadar kişi yeter."

"Tamam o zaman."

Böylece akşamı, ailelerin de katılımıyla müzik projesini tartışarak geçirdik.

Takım harika olacak.

Bak şimdi:

Gitarda Sude, bateride Ava, yan flütte bendeniz, ağız armonikasında Kayra veee– koro olarak Murathan, Atakan, Müjde, Beste ve Öykü.

Şef– Sedat abi.

Süpperrr...

Sabırsızlıkla haber bekliyorum.

Bakalım Sedat abi hangi şarkıları, türküleri seçecek.
Ey Çeşme ahalisi, duyduk duymadık demeyin.
Büyük müzik şölenine hazır olun.
Biz geliyoruzzz...

Pazartesi

Yok!

Ben dayanamayacağım.

Böyle bir nedenle küslük yaşayamam.

Anneannemin dediği gibi bir an evvel sorunu çözmeliyim.

Bilgisayarın başına geçtim, biletimi ayırttım ve evdekilere de ofisten beni çağırdıklarını, işlerimi halleder etmez döneceğimi söyleyerek yola düştüm.

Şu anda uçaktayım.

O kadar tedirginim ki, yine sana sığınıyorum sevgili sırdaşım benim.

Bir de...

Ben artık bir kişi değilim.

Bir de kızım var düşünmem gereken.

Canımdan çok sevdiğim ve üzülmesini hiç istemediğim.

Özgür'le sadece biz ikimizken, tabii o zamanlar bir de gençliğin getirdiği tecrübesizlik, üstüne üstlük her şeyi gurur meselesi yapmak vardı, hem tartışır, hem de küserdim. Karşılıklı küserdik birbirimize.

Günlerce konuşmazdık.

Ama şimdi sadece ben üzülmüyorum, kızım da üzülüyor.

Onu üzmeye hakkımız yok.

O, evde böyle sahneler görmeye alışık değil.

Onu da düşünerek davranmam gerekiyor.

Zaten biliyor musun, aslında ben kavgadan da, küslükten de nefret ederim.

Her şey konuşulsun, halledilsin ve konu kapansın, severim.

Bir de gençlikte her şey gurur meselesi yapılır ya, ille de benim dediğim doğru, diye iddia edilir ya, artık bu yaşta bunun ne kadar saçma olduğunu bilebiliyorum.

Şu ölümlü dünyada sevgilinle olmak varken, kendi başına somurtmanın ne alemi var, diye düşünüyorum.

Evet, artık evimdeyim.

Bu, Özgür'e sürpriz olacak.

Umarım bu akşam Nuran Annelere gitmiyordur. Ama o, canı sıkkın olduğunda kendi başına olmak ister. Sohbet havasında olmaz. Kabuğuna çekilir.

Buzdolabını karıştırdım, akşam için hafif bir şeyler hazırladım. Beyaz şarabı buzdolabına koydum.

Sofrayı kurdum, mumları yerleştirdim ve... cep telefonum çaldı!

Hemen açtım.

"Serra..." Eyvahlar olsun, arayan Oktay'dı.

Saatime baktım. Özgür'ün eve gelmesine aşağı yukarı bir saat vardı.

Oktay'la elbette uzun uzun konuşmayacaktım ama yine de onunla konuşurken Özgür'ün gelivermesi, işleri düzelteyim derken bütün berbat ederdi.

"Serra..."

"Evet Oktay, benim."

"Neredesin? Rahat konuşabilir misin?"

"Evet, evet, evdeyim, İstanbul'da."

"Yaaa... İstanbul'dasın demek."

"Az önce geldim."

Bir an durdu, sonra, "Şeyyy..." diye mırıldandı, "demek Çeşme'de olsaydım seni göremeyecektim."

"Evet, galiba öyle," dedim. Sonra sordum, "Peki sen Çeşme'de değil misin?"

"Hayır, ben de İstanbul'dayım."

Hoppala...

"Çeşme'de olacağını söylemiştin de..."

Yine kısa bir sessizlik.

Konuşmak istiyor da konuşamıyor gibi bir hâli vardı. Ben de artık söyleyeceklerimi dile getirmeye hazırdım.

Tam ağzımı açarken, "Serra," dedi, "bu konuşmayı senden özür dilemek için yapıyorum."

Sesimi çıkarmıyor, sadece dinliyordum.

"Geçen hafta görüştüğümüzde seni çok zor durumda bıraktığımı fark ettim. Sana bunu yapmaya hiç hakkım yoktu. Onun için Çeşme'ye gitmedim ve bu telefonu da sadece senden özür dilemek için kullanacağımı bil."

"Yok canım..." filan gibi hiçbir şey ifade etmeyen sözcükleri sıraladım, sessizliği doldurmak istercesine.

"Sen her zamanki nazik hâlinle beni kırmadın, hatta yardımcı olmak istedin ve bunun için de cep telefonunun numarasını bana vermemezlik etmedin. Oysa huzursuzdun, tedirgindin. Bunu görebiliyordum.

"Beni tersleyebilirdin ve haklı da olurdun ama işte sen, busun.

"Ve ben daha sonra düşündükçe, düşündükçe seni ne kadar zor durumda bıraktığımın farkına vardım. Özgür'ün haklı tepkisini düşündüm. Hiçbir şey seni üzmeye değmezdi. Sonuçta, Çeşme'ye gelip seni görmekten vazgeçtim.

"Tekrar özür diliyorum.

"Her şey gönlünce olsun.

"Sen her şeyin en güzeline layıksın," dedi ve ben bir şey söyleyemeden telefon kapandı.

Ohhh!

O konuşmayı yapmama gerek kalmamıştı.

Nasıl söyleyeceğim diye kıvranıp duruyordum.

Beni o durumdan kurtarmıştı.

Ayrıca Özgür'e bu yeni gelişmeyi anlattığımda, eminim o da daha başka bir tavır içinde olacaktır.

Rahatlamıştım rahatlamasına da...

O ince hüzün var ya.

Her Oktay'ı gördüğümde hissettiğim o ince hüzün...

İşte yine bir sızı gibi içimdeydi.

Neden Oktay denince, o ince hüzün gelip oturuyor yüreğimin üstüne?

Oktay'a acıyor muyum, nedir...

Öte yandan, bu düşüncelerden kurtulunca, bir kuş kadar hafif, evin içinde koşturdum.

Güzel bir müzik koydum, mumları yaktım. Ve - kapıda dönen anahtar sesi...

Hep ama hep duymayı umduğum o anahtar sesi.

Durup sessizce bekledim.

Özgür kapıyı açıp içeri girdi. Ama girerken müzik sesi, ışıklar... durup şöyle bir etrafa baktı.

Sonra...

Sonra beni gördü.

"Seni çok özledim," dedim alçak sesle.

Çantasını kanepenin üstüne fırlattığı gibi kollarını açtı bana.

Ben de uçtum o kollara, uçtum!

Ohhh!

Özgür'ün kollarında olmak ne güzeldi.

Sonunda birbirimizden ayrıldık.

"Bu da nereden geldi aklına?" dedi.

"Seni özledim, dedim ya..."

Ağzı kulaklarında, "Çok iyi yaaa..." dedi ve sarılıp beni öptü.

Derken gözü sofraya ilişti. "Ooo, mumlar filan..."

"Ee, uzun zamandır baş başa kalamamıştık."

"Sahi..."

"Hadi sen bir rahatla; ben buzdolabına sevdiğin şarabı koydum."

"Sağ ol hayatım," diyerek beni bir kez daha kendine çekip öptü sonra da yatak odasına yollandı. Duşa girdiğinde ıslık çalıyordu. En keyifli zamanlarında yaptığı şeydir ıslık çalmak.

Yemeğimizi yerken, birden aklıma geldi, "Eyvah, bizimkileri, vardım, diye aramadım."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Bu gece kalıp yarın dönerim, diye düşünmüştüm."

"Serra, yarın dönme. Bak, hazır baş başayız, kal bu hafta burada. Şöyle eski günlerimiz gibi... balayındaymışız gibi... Bir hafta bir kaçamak yapalım."

"Sahi, böyle mi istiyorsun?"

"Hem de nasıl."

"Kalıyorum o zaman."

"Harikasın sevgilim benim," deyip yine beni öpücüklere boğdu.

Böylece Çeşme'yi aradım, Selin çıktı.

"Anne! Nasılsın?" Sesi endişeliydi.

"İyiyim hayatım iyiyim. Bak, baban da sana sevgilerini, öpücüklerini gönderiyor."

Bu kez sesinde hafif de olsa bir rahatlama sezdim.

"Canım kızım, ben yarın dönerim demiştim ama baban bırakmıyor. Bu haftayı burada geçir, birlikte döneriz, diyor."

"Ooo, desene baş başa kalacaksınız."

"Evet, canım."

"Çok romantik."

"Eh, buna hayır, değil, diyemeyeceğim."

Karşılıklı güldük.

Selin mutluydu.

Ozgür mutluydu.

Ben mutluydum.

Ve böylesi bir mutluluğun bozulmaması için ne yapılsa azdı.

Uzun, keyifli bir akşam yemeğiydi. Ne çok konu birikmişti konuşacak. Bir ara lafı getirip Oktay'ın telefonundan ve söylediklerinden söz ettim. Cevabı hazırdı.

"İyi! Aklını başına toplamış."

Böylece bu mesele kapanmış oldu.

"Yarın akşam ne yapalım?" diye sorduğumda, "Evde kalalım sevgilim, evde," dedi.

İşte değerli sırdaşım benim, gün boyu olanları gidip gelip yazdım sana.

İyi ki varsın.

Sonunda kendimi eve atabildim.

Kâbus gibi bir geceydi. Hiç bitmeyecek gibi geldi valla.

Bak, neler oldu.

Yemekten sonra bu kez Ava'nın arkadaşlarıyla dolaşıyorduk. Murathan bir süre sonra bizden ayrıldı. Kesin güzel bir kız görüp peşine takıldı, diye konuştuk aramızda. Biz de Kayra ve Atakan'la takılıyorduk işte.

Bir ara Kayra, "Selin," dedi, "senin Boncuk Göz'ün fotoğrafını çekip dayıma gösterdim ve hikâyenizi anlattım. Fotoğrafa bakar bakmaz ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?" Bayağı meraklanmıştım çünkü Kayra, dayım köpekleri sever, köpeklerden anlar, demişti.

"Bu cins bir köpek, bir Labrador, yavru Labrador, dedi."

"Ben size demedim mi," diye sıçradım olduğum yerde, "onun özel bir köpek olduğu her hâlinden belli ama ne yazık

ki çok pislik bir adamın eline düşmüş. Ne yapsak, nasıl kurtarsak onu o adamın elinden?"

"İyi de," dedi Ava, "diyelim adamın elinden aldık. Nereye gidecek? Barınağa... Evet, Çeşme'deki barınağın iyi olduğu söyleniyor ama oradaki hayvancıklar da onları alacak birini beklemiyorlar mı? Yani... aynı kapıya çıkmayacak mı?"

Bu konuda hep konuşup konuşup aynı yere geliyorduk.

Derken bizim külkedileri gibi eve dönme vaktimiz geldi, çocuklarla vedalaştık. Sonra ben, "Ava, sen eve git, ben şu Boncuk Göz'e bir bakıp geleyim," dedim.

"Bak Selin, bir gün o adam seni yakalayacak, çok kötü olacak."

"Yok, yok, sıkıntı yok! Sen git, ben de hemen geliyorum."

"İyi."

Böylece Boncuk Göz'ün yaşadığı sokağa saptım. Eve ulaştığımda, kaderine katlanmışçasına yerde yatıyordu. Patilerini de asil bir biçimde birbirinin üstüne koymuştu.

Asalet akıyordu bu köpeğin her yerinden asalet. Karanlıkta gözleri pırıl pırıldı.

Yavaşça yaklaştım, "Boncuk Göz," diye seslendim ama fısıltı hâlinde. Hemen ayaklandı ve başladı olduğu yerde tepinmeye. "Şşş... gürültü etme," diyerek bahçe kapısını açıp içeri, yanına ulaştım. Eğildim, tam onu okşarken birden ön terasın ışıkları yanmasın mı...

"Kim var orada," diye gök gürültüsünü andıran bir ses.

Boncuk Göz beni korumak istercesine deliler gibi havlamaya başladı.

Kendimi ok gibi dışarıya atıp karanlıklara sığındım. Galip Bey'se elinde rulo yapılmış bir gazete, Boncuk Göz'e ulaşmıştı.

"Sus, uğursuz köpek, sus," dedi ve gazeteyle birkaç kez ona vurdu.

Boncuk Göz böyle bir muameleye isyan edercesine arka ayaklarının üstünde kalkarak Galip Bey'e şiddetle havlamaya devam etti. Sanki ona, "Asıl uğursuz sensin, aksi adam seni," diyordu.

Ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim. Boncuk Göz'ün yanına gitsem, onu kurtarabilir miydim? Galip Bey iri yarı bir adamdı.

Tam o sırada bir şeyler oldu. Ve Galip Bey bahçe kapısına doğru gelmeye başladı, bir yandan da köpeğe sövüp sayıyordu.

Terbiyesiz adam, n'olacak...

Bir şeyler olmuştu da ne olmuştu.

Birden... yanı başımda... nefes nefese... evet, nefes nefese...

Boncuk Göz!

Ve –boynunda tasma yok!

Dönüp baktım.

Galip Bey'in elindeyse zincire bağlı bir tasma vardı.

Mesele anlaşılmıştı.

Boncuk Göz o kızgınlıkla çekiştirmiş, çekiştirmiş veee başını tasmadan kurtarmıştı.

Aslanım benim!

Koçsun sen, koç!

Ve koşup karanlıklarda beni bulmuş, kulağımın dibinde nefes nefese duruyordu, gözleri pırıl pırıl.

"Aslında seni sahibine teslim etmem gerek ama delikanlılığın onda dokuzu kaçmaktır, derler, eh sen de esaslı bir delikanlı olduğuna göre –kaç!"

Ve biz böylece kuytularda izimizi kaybettirmeye çalışarak koşmaya başladık. Ben önde, Boncuk Göz beni takipte...

Bir ara dönüp baktım, eyvahlar, Galip Bey bir kâbus gibi peşimizdeydi.

Koştuk... koştuk...

Allahım nereye gitmeli, diye düşünüyorum, bir yandan da.

Ve ayaklarımın beni Rüyam Cafe'ye götürdüğünü fark ettim.

Son bir gayretle Rüyam Cafe'ye ulaştık ve içeri daldık.

Allah'tan kalabalık bir geceydi; herkes gülüyor, konuşuyor, yiyor, içiyordu. Garsonlarsa dört bir yana tabaklar taşımakla meşguldüler.

Şöyle bir sokağa göz attım, Galip Bey resmen arkamızdaydı.

Bir telaş nereye saklanabiliriz diye etrafıma bakındım. Sedat abi piyanosunun başında, döktürüyordu yine.

"Hadi Boncuk Göz," dedim ve biz Sedat abinin ayaklarının dibine, piyanonun altına dalış yaptık. Boncuk Göz'ü iyice kendime çektim, kucağıma aldım âdeta ve ona "Şşş... Sakın ses çıkarma, sakın havlama," diye fısıldadım.

Anlıyor gibi bana baktı.

Anlıyor, valla anlıyor bu köpek.

Hem baksana cinsmiş.

Derken–

Galip Bey kapıda belirdi, elinde zincirli tasma. Soluk soluğa kalmıştı.

Bizse piyanonun altına iyice büzüldük. Allah'tan ortalık loş...

Garsonlardan birine o gümbür gümbür sesiyle bağırdı, "Oğlum, baksana..."

"Buyurun efendim."

"Buraya köpekle biri geldi mi?"

"Buraya köpekle girmek yasaktır efendim."

"İyi de bu sokağa girdiklerini gördüm. Köpekle yanında bir oğlan çocuğu..."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım, demek beni erkek sandı.

İyi! İyi!

"Bu sokakta pek çok ev ve bahçe var ama buraya hayvanla girmek kesinlikle yasaktır. Zaten girse, hemen çıkarırız."

"Yaa..." dedi, durdu, durdu. Kafasını kaşıdı. Düşünüyordu.

Bu arada benim de kalbim nasıl atıyordu, anlatamam. Boncuk Göz cins mins ama o daha yavru sayılır, ya havlayıverirse...

Tekrar etrafı süzdü Galip Bey ve ağır adımlarla uzaklaştı.

"Yaşasın," diye bağırasım geldi. Bir süre daha olduğumuz yerde kaldık.

Galip Bey'in gittiğinden emin olmak istiyordum.

Evet, serüvenin ilk ve en tehlikeli bölümünü başarıyla atlatmıştık.

Şimdi–

Bundan sonra ne yapacağımızı düşünmenin sırasıydı. Bir süre daha oturduk ama benim eve gitmem gerekiyordu. Bir de evde, gecikme nedeniyle hesap verme durumu vardı.

"Şşşt... Sedat abi... Sedat abi..." diye seslendim, kotunun paçasını çekiştirerek.

"N'oluyor," diyerek eğilip baktı.

"Selin! Sen ne arıyorsun burada? Bu köpek de neyin nesi? Niye saklanıyorsunuz?" diye soruları peş peşe sıraladı.

"Sedat abi, şimdi konuşacak vaktim yok, durum acil! Yarın anlatırım! Kimse görmeden bizi buradan çıkarman gerek. Hemen... Bak eve geç kalıyorum."

Sedat abinin şaşkınlığı görülecek hâldi. O kadar ki, bir ara ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Dili tutuldu sanki.

"Dur, dur, bir dakika o zaman..." dedi ve –benim, sakın Selim abiye söyleme dememe fırsat vermeden, tam da tahmin ettiğim gibi G. A.'nın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kahretsin!

Sonra ikisi hızla bizim olduğumuz yere geldi. G. A. eğilip piyanonun altına baktı ve "Sedat benimle kafa buluyor sanmıştım," dedi. "Selin'in, kucağında bir köpek, piyanonun altında ne işi olabilir, diye düşünmüştüm."

Şaşkın şaşkın bakıyordu.

Sonra gülmeye başladı.

"Yani Selin... alemsin! Valla, alemsin!"

"Selim Abi gülmeyi bırak da, bizi buradan bir şekilde çıkarın. Kimse görmemeli. Hem bak, eve geç kalıyorum."

G. A., "İnanılmazsın Selin! Kucağında Galip Bey amcanın köpeği... Bizim piyanonun altında..."

Hadi yine gülmeye başladı, bu kez Sedat abi de ona katıldı.

Sedat abi de, "Orada öyle komik görünüyorsun ki Selin," diyor kahkahalarının duyulmasını engellemek için eliyle ağzını kapatıyordu.

Ohooo... bunlar iyice makaraları koyuvermişlerdi.

"İyi! Siz gülün bakalım! Biz de başımızın çaresine bakarız herhâlde."

"Dur, dur," dedi G. A., "hadi yavaşça çıkın oradan, ben önünüzde yürüyeceğim, Sedat da arkanızdan."

"Ya garsonlar görürse..."

"Onlara, siz işinize bakın, deriz. Ayrıca, girişe fazla uzak değiliz."

Böylece G. A. önde, Sedat abi arkada, benle Boncuk Göz ortalarında kapıya ulaştık.

Hayır, bir başka derdim de, Çeşme'de herkes herkesi tanır, teyzemin arkadaşları yemeğe gelmişlerdir mesela, olur a... Bizi görseler... sonra ayıkla pirincin taşını.

Dışarı çıkınca, G. A. durdu ve yine, öğretmenlerimizin bize kızdıklarında takındıkları yüz ifadesiyle bana baktı... baktı.

Jöleli müşterimizin içeceğini yüzüne çarptığımdaki aynı bakış. "Şimdi sen Galip Bey amcanın köpeğini resmen kaçırmış durumdasın! Umarım bunun farkındasındır."

"Ben onu kaçırmadım bi' kere. Galip Bey amca gazeteyle vurunca Boncuk Göz isyan etti, çırpındı ve tasmasından kur-

tuldu. İnanmıyorsan bak," diyerek köpekçiğin boş boynunu gösterdim.

"Ve –ne tesadüf ki, sen de tam o sırada, oradaydın!"

"Kimden yanasın Selim abi? Boncuk Göz sahibinden, kendi arzusuyla kaçtı diyorum sana, sonra da benim peşimden geldi. Ne yapsaydım..."

"Sahibine teslim etmek hiç mi gelmedi aklına?"

"Yaaa... Köpekçik o eve gitmek is-te-mi-yor, zorla güzellik olmaz ki, ben ne yapayım."

"Bakıyorum da her duruma cevabın var. Neyse... şimdi ne olacak, asıl bunu düşünmemiz gerek."

"Bilmiyorum! Herhâlde onu bizim eve götüreceğim."

"İstersen burada, kafede kalabilir."

"Sağ ol çok teşekkürler ama ben gider gitmez havlamaya başlıyor. Sizin de başınıza dert açmayalım. Bi' şekilde bu geceyi geçirelim de, yarın ne yapacağımızı konuşuruz nasılsa."

"Seninle geliyorum."

"Yok, yok, biz gideriz."

"Olmaz, aklım kalır şimdi. Haydi düş önüme," dedi, böylece G. A., Boncuk Göz ve ben sokakları koşar adım geçerek eve vardık.

Bir tek bu noktada şansım yaver gitti, annemle anneannem teyzemlerin terasında oturuyorlardı.

"Oh, şükürler olsun," dedim.

"Köpeği ne yapıyoruz?" diye sordu G. A.

"Kimse duymadan benim odama götüreceğiz," deyince Selim abi yine gülmeye başladı. Bir yandan da, "Abi inan-

mıyorum, resmen inanmıyorum bütün bu olanlara," diye söyleniyordu.

"Gülme yaaa... Başka yerde havlar o, bi' benim yanımda susuyor."

Böylece terastan içeri atladım, G. A., Boncuk Göz'ü kucaklayıp bana verdi. Buraya kadar her şey iyiydi de, nedense Boncuk Göz içeri girmeye direndi.

"Nesi var bunun?"

"Selin, sanırım eski sahipleri onu içeri girmemesi konusunda eğitmişler."

"Gördün mü bak, ne terbiyeli köpek."

"Hadi hadi, bırak şimdi köpeği övmeyi. Bu durumda onu bahçede bırakman gerekecek."

"Olmaz! Onun benim odamda, benim yanımda olması gerek. Biliyorsun, yoksa havlıyor."

Çattık dercesine içini çekti, sonra da Boncuk Göz'ü kucağına aldı, "Haydi, düş önüme..."

Böylece açık teras kapısından içeri süzülüp hızla oturma odasını geçip merdivenlere yöneldik.

Merdivenleri çıkar çıkmaz koşup yatak odamın kapısını açtım. Selim abi içeri girer girmez kapıyı kapadım, o da Boncuk Göz'ü yere bıraktı, "Hmmm, odan da pek şirinmiş Selin."

"Seni odamda ağırlamayı çok isterdim Selim abi..." derken, o, "Bence bu pek iyi bir fikir değil, hele de bu koşullarda," dedi ve ekledi, "onun için ben hemen gidiyorum."

"Çok çok teşekkür ederim, bu iyiliğini ömrüm boyu unutmayacağım."

"Abartmayalım! Yarın görüşürüz," dedi ve hızla merdivenleri inip gecenin karanlığında kayboldu.

Boncuk Göz'e, "Sen şimdi burada sessizce beni bekle, ben sana biraz sütle bisküvi getireceğim," dedim ve bir koşu mutfağa indim, bir kâseye süt doldurdum, sonra yine yıldırım hızıyla yukarı çıktım.

Endişe içinde beni bekliyordu canım benim, sütünü içti sonra dolaptaki eski battaniyeyi çıkarıp karyolamın altına güzelce serdim. Anladı ve hemen yatağımın altına girdi. Ya, bu kadar akıllı bir köpek olabilir mi?

Ve yatar yatmaz da uyudu.

Anla ne kadar yorulmuş.

O sırada cep telefonum çaldı, Ava arıyordu.

"Eve geldin mi?"

"Geldim, geldim, odamdayım."

"Hele şükür! Seni sordular, idare edeceğim diye canım çıktı. Arkadaşlarla biraz daha kalmak istedi, dedim. Haberin olsun."

"Sağ ol, kanka. Yarın görüşürüz, hadi iyi geceler."

Çabucak soyundum, yatağıma girdim ve –annem kapıyı tıklattı!

Kahretsin!

Eve geldim diye haber versene, a şapşal.

"Selinciğim, geldiğini niye haber vermiyorsun?"

"Çok yorgundum, unutmuşum, kusura bakma," dedim, kocaman esneyerek.

Lafı uzatmasın, mayışıp beni öpmeye kalkmasın, diye.

"Hadi, iyi geceler," deyip kapıyı çekti annem ama bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Bazen annemin ciddi ciddi antenleri olduğuna inanasım geliyor!!!

Evet, artık ışığımı söndürüp uyusam iyi olur.

Sabah ola, hayır ola!

Değil mi anneanneciğim?

Boncuk Göz'le serüvenlerimiz bitmek bilmiyor! Sabah beni uyandırdı.

Hem de o ıslak burnuyla.

Canım benim.

Öyle tatlı, öyle tatlı ki...

Normalde sabah sabah beni uyandırana ifrit olurum.

Ama bu, başka...

"Ne o," diye sordum, "karnın mı acıktı?"

Önce bir mırıldandı, sonra kapıya doğru gidip geldi. Gidip geldi...

Bir şeyler anlatmak istiyor.

Gözlerini bana dikip anlasana der gibi bakıyor. Sonra kapıya gidip bu kez kapının önünde durdu ve gözlerini bana dikti.

Haaa... tamam.

Jeton düştü Boncuk Göz, kusura bakma. Sen, ihtiyaç molası istiyorsun, dedim ve yataktan fırladım. Sabahın kör saati olduğundan herkes uyuyordu. Boncuk Göz'le birlikte merdivenlerden indik, ben yalın ayak, bu arada.

Yavaşça arka kapı ve bahçeee...

Fırladı gitti Boncuk Göz; orayı kokladı, burayı kokladı. Temiz tuvalet arıyor mübarek. Sonunda bodur bir ağacı beğendi.

Neyse... Oradan mutfağa gittik birlikte, ona yine sütle büsküvi verdim, böylece kahvaltısını da yapmış oldu.

Peki, bundan sonra ne yapacaktık? Düşünüyor, düşünüyor, hiçbir çözüm yolu bulamıyordum. En iyisi odamıza gidelim, hiç olmazsa yakalanmayız, dedim ve biz yine benim yatak odama döndük.

Bir süre daha bekledikten sonra, Ava'ya mesaj attım, uyanır uyanmaz beni ara, acil durum, diye.

Meğer çoktan uyanıkmış, mesaja cevap bir yana, hemen geldi.

"Rüyanda beni mi gördün yavru..." diye dalgasını geçti.

"Sen hep böyle erkenci misindir?"

"Gelecek yıl biz de başlayacağımız için, sörfçüleri izlemeye gidiyoruz. Onların bazıları 6:30 - 7:00 gibi çalışmaya başlıyorlar. Benim arkadaş Burcu da onların arasında ya..."

"Hayret bi' şeysin Ava."

"Neyse, sen beni bırak da, neymiş o acil durum, onu anlat."

"Durum bu!" dedim ve gayet dramatik bir tavırla karyola örtüsünü kaldırıverdim.

Boncuk Göz, tüm ihtişamıyla benim karyolanın altında yatıyordu.

Ava'nın ağzı açık kalmıştı. "İnanmıyorum, resmen inanmıyorum," dedi sonra âdeta silkindi ve "Bunun burada ne işi var?" diye sordu.

Böylece ben de ona dün gece olup biteni anlattım. Ağzı açık dinledi, kâh şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu, kâh gülmekten kırıldı.

"Evet," dedim, "işte şimdi buradayız. Ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Biri bana bir akıl verse çok sevineceğim."

Ava da durmuş, bir yandan Boncuk Göz'e bakıyor, bir yandan da düşünüyordu.

"Benim de aklıma bir çözüm yolu gelmiyor. Ama bak ne yapalım; ben şimdi sörfçü arkadaşlarımın yanına gideyim, Kayra da orada olacak zaten. Onun dayısı köpeklerle ilgileniyor, demiştim ya, belki bize bir şeyler önerebilir."

"Tamam, sen Kayra'yla konuş, ben de oyalanayım."

"Ne? Şimdi sen bütün gün odanda onunla mı kalacaksın? Annene ne diyeceksin? Kusura bakma anneciğim, yatıda misafirim var, mı diyeceksin?"

"Ay bilmiyorum! Bilmiyorum!" dedim, Ava da çıkıp gitti zaten.

Ve tam da beklediğim gibi annem, "Selin! Kahvaltı hazır," diye seslendi.

"Bak Boncuk Göz, sus ve burada otur, sakın sesini çıkarma," dedim sonra da iyice anlasın, diye, "Şşş..." diye fısıldayarak parmağımla sus işareti yaptım.

Artık daha ne yapayım!

Kahvaltı faslı olaysız geçti, onlar hazırlanıp çıkarken, "Siz gidin ben az sonra gelirim," dedim.

Tabii annem, gayet tipik.

"Ne o? İyi misin? Bi' şey mi var?" gibi bildik anne sorularını sıraladı.

"Hayır anne, iyiyim! İyiyim! Sadece biraz işim var, daha sonra geleceğim."

"Eh, peki öyleyse..."

Ama yine o antenler havada...

Araştırma, soruşturmada...

Ve garip garip bakmalar...

Üfff yaa, üff...

Özgürlüğümü istiyorum. Her davranışım için hesap vermeme özgürlüğümü istiyorum.

Türlü, çeşitli sorulara cevap vermeme özgürlüğümü istiyorum.

Sonunda herkes gitti, o zaman ben de Boncuk Göz'ü dışarı çıkardım, biraz bahçede takıldık. Hayvanı devamlı karyola altında tutamazdım ya...

Sonra yine benim oda.

Ve daha başka sorularla karşılaşmayayım diye, plaja gittim, yasak savarcasına. Biraz yüzdüm filan. Zaten Ava da yoktu. Sonra hep birlikte eve döndük.

Tabii ben hemen yukarı, odama.

Odanın ortasına yayılmış, oturuyor.

Yani biri girse... gözlerini ovuşturur, rüya mı görüyorum, burada gerçekten bir köpek mi oturuyor, diye.

Ve –yemek vakti.

Tam terasta oturmuş, yemeğimizi yiyoruz, birden bir havlama sesi.

Önce oralı olmadım.

O kadar çok köpek var ki havlayan.

Ama sonra...

Havlama yakından geliyor.

Hatta fazla yakından.

Aman Tanrım.

Yoksa...

Bu düşünceyle dondum kaldım, arkadaşım.

Annem, "Bizim bahçeye bir köpek mi girdi Allah aşkına?" dedi.

Hiç oralı olmadım.

Anneannem, "Evet, ses çok yakından geliyor," dedi.

Benden hiç ses çıkmayınca, "Selin, sen de duydun mu?" diye sordu.

Bu arada havlama tam gaz devam ediyordu.

Hay Boncuk Göz, ne diyeyim ben sana...

"Neyi duydum mu?" diyerek sağırı oynadım.

"Kızım, köpek sanki bizim evin içinde havlıyor, nasıl duymazsın?"

"Haaa, o mu? Buralarda, yakınlarda bir köpektir herhâlde."

"Ama çok yakından geliyor."

"Ayol, sanki evin içinde," demez mi anneannem.

"Ben bir gidip bakayım," dedim ama annem çoktan ayaklanmıştı.

"Yok sen otur, ben bakarım."

Sonuçta birlikte evin içine girdik.

Tabii ben, *Boncuk Göz bir sus, n'olursun bi' sus*, diye için için yalvarırken, onun sesi evin içinde gümbür gümbür yankılanıyordu.

Annem, "Allah Allah, ses yukarı kattan geliyor," diyerek merdivenlere doğru yöneldi.

Cılız bir sesle, "Yukarıda köpeğin işi ne?" gibi laflar ettim ama ne fayda.

Annem çoktan merdivenleri tırmanmış, benim odamın önüne gelmişti bile. Ben de arkasından tabii...

Ve kapım aynen annem tarafından açıldı!

Ve odanın orta yerinde bir köpek.

Havlayıp duruyor!

Annemin, "Aman Allahım, bu da ne... Doğru mu görüyorum," dediğini hatırlıyorum.

Gerisi tam bir felâket.

Boncuk Göz annemin arkasında beni görünce, bir sevinsin, bir sevinsin. Hemen havlamayı kesip kuyruğunu keyifli keyifli yere vurmaya başladı, gözleri bende.

Annem dönüp bana şöyle bir baktı.

"Umarım bütün bunların iyi bir açıklaması vardır," dedi.

Bu saatten sonra ne diyebilirdim.

Mecbur, tüm öyküyü anlattım.

Elimden geldiğince Selim ve Sedat abileri işin dışında tutarak.

"Yani," dedi annem, yatağıma oturarak, "şimdi şurada duran köpek Galip Bey isimli birinin köpeği, öyle mi?"

Başımı sallamakla yetindim.

"İyi de Selinciğim, senin gibi akıllı bir kız, bunun suç olduğunu nasıl düşünemez, nasıl? Adam, polisleri alıp kapımıza dayansa yeridir. Ayrıca eminim şimdi her yere, köpeğim çalındı, diye ilânlar asılmıştır bile. Nasıl yaparsın bunu? Nasıl düşünemezsin?"

"Ama ona o kadar kötü davranıyordu ki. Zavallı Boncuk Göz..."

"Köpeğin adı Boncuk Göz mü?"

"Yok! Ben öyle diyorum. Asıl adını bilmiyorum."

Annem derin derin içini çekti.

Düşünüyordu. Sonra kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Senin hayvanları ne kadar sevdiğini biliyorum ve aslında bu huyunu da çok takdir ediyorum. Hayvansever olmak, o insanın iyi bir insan, vicdanlı bir insan olduğunu gösterir. Ama bu, bir başkasının köpeğini kaçırmayı mazur göstermez."

"Ben onu kaçırmadım," diyerek ayağımı yere vurdum. "O, benim peşimden geldi diyorum."

"Öyle ya da böyle, sonuçta bir başkasının köpeği ve sahibi polislerle kapımıza dayanıp seni suçlamadan, derhâl köpeği de alıp Galip Bey'e gidiyoruz. Köpeğini teslim ediyoruz, sen özür diliyorsun ve bu mesele böylece kapanıyor."

"Ama anne..."

"Yavrum, lütfen sen de beni anla. Bu yaptığın suçtur. O adam senden şikâyetçi olursa, sonucuna katlanmak zorunda kalacağız. Onun için o bizi bulmadan, biz gidip köpeği teslim edelim, sen özür dile ve bu iş kapansın. Hadi, lütfen ama Selinciğim."

Böylece, annem, ben ve Boncuk Göz, Galip Bey'in evinin yolunu tuttuk. İçim kan ağlıyordu.

Evin önüne gelince Boncuk Göz şöyle bir direndi ama annem onun boynuna, Sırma teyzemlerin eski köpeğinin tasmasını geçirmişti. Sıkı sıkı tuttu.

"Haydi git, zili çal," dedi bana. Yüzüm neye dönmüş olmalı ki...

"Haydi yavrum, inan, işin doğrusunu yapıyoruz," dedi.

Gidip çaldım kapıyı.

Önce bir sessizlik sonra bir terlik sesi...

Ve kapı açıldı.

Galip Bey kapıda duruyordu.

Asık suratıyla...

Annem seslendi, "Beyefendi köpeğiniz kaçmış, bizim bahçeye girmiş, kızım da ona ev sahipliği yapmış dün gece. Köpeğin size ait olduğunu öğrenince getirdik. Aslında hemen getirmeliydik ama geceydi, geç vakitti derken... Sonuçta, kızım özür diliyor bunun için," dedi, sesinden ballar akarak.

Oysa Galip Bey o ekşi suratıyla dinledi, dinledi. "Ben de karakola bildirmiştim," diye homurdandı.

Annemle bir an göz göze geldik. Ben sana demedim mi dercesine bakıyordu.

"Eh, artık gerek kalmadı, işte köpeğiniz burada," dedi annem Galip Bey'in hesabına pek sevinmiş gibi.

Galip Bey, benim yüzüme bile bakmadan yanımdan yürüyüp geçti, anneme yöneldi, annem de kayışı uzattı.

Boncuk Göz isyan edercesine öyle bir havlamaya başladı ki, bu kadar olur.

Adam, annemin elinden kayışı zorlukla aldı ve köpeği çeke çeke hep bağladığı yere sürükledi.

Gözyaşlarımdan doğru dürüst göremiyordum olan biteni.

"Kayışı size gönderirim," dedi anneme.

"Gerek yok, sizde kalsın," dedi annem ve bana sarıldı. "Haydi Selinciğim, gidelim buradan."

Yol boyu kol kola yürüdük. Ben ağlıyordum, annem de belli etmemeye çalışıyordu ama bütün bu olanları gördükten sonra o da sarsılmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu. Sadece arada bir, "Ağlama canım benim," deyip duruyordu.

Eve vardığımızda bütün aile, bir de Kayra'yı bizi bekler bulduk. Ava, olayı bir acele kankasıyla paylaşmıştı.

Ben hemen odama koştum. Yukarı çıkarken annemin teyzemle anneanneme, "Mahvoldum, vallahi mahvoldum; Selin'in hâline mi, köpeğin hâline mi, hangisine daha çok üzüldüğümü bilemiyorum. Sahibi de sevecenlikten hiç nasibini alamamış bir adam, tevekkeli değil, köpek onu sevmiyor," diye anlatıyordu yaşadıklarımızı.

Az sonra Ava geldi. Ben yatağıma yatmış, gözlerimi tavana dikmiştim, her darda olduğum zamanlarda yaptığım gibi.

Yanıma oturdu, "Olanları önce anneanneden sonra da annenden dinledim, Kayra da benimleydi."

Bende hiç ses yok.

Konuşacak hâlim yok ki...

"Kayra yine dayısıyla konuşacak."

"Onun dayısının da bir işe yaradığı yok. Dayısıyla konuşmuş, dayısıyla konuşmuş... Ne işe yarıyor ki bu konuşmalar..."

Ava içini çekti, "Ne bileyim, belki bir şeyler yapar."

İşte Boncuk Göz'le bugünkü serüvenimiz böylesine acıklı bir biçimde sonlandı.

O köpekçik gitmemek için nasıl da direniyordu.

Nasıl da, *yardım et* dercesine bana bakıyordu.

Gözümün önünden gitmiyor.

Ömrümün sonuna kadar da gitmeyecek.

Çok üzgünüm arkadaşım, çok.

Boncuk Göz'le serüven bitmiyor, diye yazmışım evvelsi gün.

Evet, bu serüven hâlâ devam ediyor.

Bak yine ne oldu.

Bi' kere Boncuk Göz, Galip Bey'e geri verildi verileli havlayıp duruyor. Hem de ne havlama.

Ortalığı inletiyor desem abartı olmaz.

Zaman zaman da uluyor.

Ve– bu sabah...

Yine Boncuk Göz...

Yine havlıyor.

Ama...

Bu kez...

Ses yakından geliyor.

Hem de çok yakından.

Bir koşu aşağıya indim, doğru terasa...

Annem de uyanmış, o da terasta.

Ve yan evden...

Sırma teyzem...

"Neler oluyor Allah aşkına? Bu ne gürültü sabah sabah?" derken...

Bir de baktık...

Boncuk Göz!

Gelmiş! Bizim terasın karşısına geçmiş, havlıyor.

Ve yanında yerde, zincire bağlı bir kazık.

Beni görünce...

Hemen sustu, canım benim.

Ve kuyruğunu sallamaya başladı.

Sevinmişti!

Bunu onun gözlerinde görebiliyordum.

O kuyruk sallama, işte ben geldim, anlamına geliyordu.

Tam ona doğru koşup sarılacakken–

Gök gürültüsü bir ses...

"Yetti ama sizden..."

Ve karşımızda Galip Bey!

Durumu gözünün önüne getirebiliyor musun arkadaşım?

Annemle teyzem sabahlıkları içinde...

Ben pijamalarla... terasta...

Karşımızda öfkeli ve ekşi yüzlü bir adam.

Ve zincirini kazığıyla birlikte söküp bana koşmuş dünyalar güzeli bir köpek.

Hepimiz, Boncuk Göz de dâhil buna, bir süre sessiz kaldık.

Kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Derken-

Galip Bey bağırmaya başladı.

"Ayıp denen bir şey var! Köpeğimi rahat bırakın. Hem ben onu hatırladım." Bunu söylerken beni işaret ediyordu.

"O gece köpeğimi kaçıran oydu. Utanmadan köpeğimi kaçırdınız, laf dinlemez hâle geldi. Bak şimdi de kazığı sökmüş!"

"Bir dakika!" diye bağırdı Sırma teyzem.

Adam bu çıkışı beklemediğinden şaşırdı ve sustu bir an.

"Bir kere sabah sabah böyle bağırıp etrafı rahatsız etmeye hakkınız yok, ne diyecekseniz normal bir ses tonu kullanın. Sağır değiliz, Allah'a şükür."

Yaşa sen Sırma teyze!

"Şuraya bak!" diye yeniden bağırmaya başladı Galip Bey, "Hem köpeğimi çalıyorsunuz, hem de bana kafa tutuyorsunuz. Pişkinsiniz maşallah."

Bu kez annem konuştu.

"Bakın Galip Bey, siz olayları karıştırıyorsunuz. Evet, köpeğiniz kızımla buraya geldi ama onun peşinden geldi, tıpkı bugünkü gibi. Öte yandan, biz ne yaptık; hem köpeğinizi size geri getirdik, hem de kızım istemeden sebep olduğu, bakın bunun altını çiziyorum, istemeden sebep olduğu bu olay için sizden özür diledi. Bugün olanlarlaysa hiçbirimizin ilgisi yok. Hepimiz şu anda haberdarız. Lütfen haksızlık etmeyin."

Bu bağırtılara Sude'yle Ava da uyanmış, onlar da terasa çıkmışlardı. Sadece onlar mı, komşularımız da, birer ikişer, ne oluyor dercesine kafalarını uzatmaya başlamışlardı.

Tam rezillik.

Derken...

Bembeyaz saçlarıyla nenem çıktı ortaya. Önce bir, "Lütfen susun," dedi. Sesi çok ciddiydi, çok. Sonra terasın ucuna kadar gidip Galip Bey'e yaklaştı.

"Beyefendi," dedi gayet sakin, "bir komşuluk adabı vardı, ne oldu ona? Bunu en iyi siz ve ben biliriz, öyle değil mi? Bizlerin zamanında, birinin bir derdi varsa, önce gelir, bir selam eder, hatır sorar, sonra da, bir maruzatım var, diyerek konuya girip derdi neyse, onu anlatırdı. Karşılıklı konuşa konuşa sorun halledilir, başkalarının da bundan haberi bile olmazdı. Buyurun, bir kahvemizi için, sorun neyse konuşalım."

Galip Bey, bu sakin ama otoriter konuşma biçimi karşısında sesini, bağırtıdan yüksek sese indirebildi, şükürler olsun.

"Köpeğimi rahat bıraksınlar hanımefendi. Zaten havlayıp duruyor, aldığıma alacağıma pişman oldum. Ben onu alıştırmaya uğraşırken, bu kız aklını çeliyor. Ayrıca bu iş artık inada bindi. Köpeğimi ona vereceğime, barınağa veririm, daha iyi."

Nenem yine gayet sakin, "Köpeğinizle ne yapacağınıza elbette siz karar vereceksiniz. İster barınağa verin, ister zincirde tutun, burada bize söz düşmez. Ama bir tek konuya dikkatinizi çekmek isterim. Köpek, sahibine sadık bir hayvandır. Duygusaldır, vefalıdır, sevdiğinin dizinin dibinden ayrılmak istemez. Acaba, diyorum, onunla ilgili çeşitli önlemler düşünürken, ona sevgi vermeyi, ona şefkatle yaklaşmayı hiç düşündünüz mü?

"Onun gönlünü fethedebilirseniz, ne bu zincirlere, ne de komşu çocukların sevgi gösterisine ihtiyacı olacaktır. O, ken-

diliğinden sizin yanınızdan ayrılmak istemeyecektir. İşin bir de bu yönü var, değil mi efendim?"

Galip Bey ne dediğini anlayamadığımız bir şeyler mırıldandı ve Boncuk Göz'ü çekerek yürümeye başladı. Nenemse arkasından, "Uğradığınız için teşekkür ederiz efendim," diye seslendi.

Valla arkadaşım, nenem tek kelimeyle muhteşemdi!

Ama...

Değişen bir şey yok.

Zavallı Boncuk Göz.

Daha sonra plajda otururken bak Ava ne dedi.

"Aklıma bir şey geliyor ama..."

"Ne hakkında?"

"Boncuk Göz hakkında."

"Yaaa, neymiş, neymiş?"

"Şimdi o adam, Boncuk Göz'ü sana vereceğine barınağa veririm, demedi mi?"

"Dedi."

"Yani... Bilmem ama..."

"Söylesene şunu Ava."

"Fikrim önce çok iyi geliyordu da şimdi çok uçuk galiba."

"Sen bir söyle de, uçuk mu, değil mi sonra karar veririz."

Konu Boncuk Göz olunca, kim ne dese dinlemeye hazırdım.

"Şimdi, Boncuk Göz sürekli havlıyor ya."

"Evet, havlıyor."

"Bizler şikâyetçi olsak..."

"Eee..."

"Yani, siz ve biz, eder iki aile, sonra Kayra. Onların sokağından da duyuluyormuş, gerçi çok değil ama diyelim yine de rahatsız oluyorlar. Birkaç kişi daha bulsak karakola başvuracak."

"Anlat Ava, giderek ilginçleşiyor söylediklerin."

"Ve bu şikâyetler Galip Bey'e bildirilecek tabii. Eh, Galip Bey'in ruhsal durumunu göz önüne aldığımızda, onun büyük bir değişimden geçip köpeğine sevgi, şefkat ve yoğun ilgi göstereceğini de pek bekleyemeyiz. Bu iki durum bir araya gelince..."

"Devam... devam..."

"Galip Bey, Boncuk Göz'den bıkacak ve–"

"Söyle Ava! Öldürme insanı!"

"Onu barınağa verecek!"

"Bakar mısın şu söylediğine... Ben de güzel bir şey söyleyecek sandım."

"Barınağa verecek diyorum kızım, anlasana."

"Anladık, anladık! Ama bunu muhteşem bir şeymiş gibi söylüyorsun, işte onu anlamadım."

"Üfff yaa... Her şeyi sana hecelemem mi gerekiyor."

"Evet! Çünkü ben geri zekâlıyım! Tamam mı... Barınağın nesi güzel!!!"

"Kızım, Galip Bey, Boncuk Göz'ü barınağa teslim edinceee..."

Hay Ava, ne diyeyim ben sana, diye söylenmemek için kendimi zor tuttum, zor. Ne de olsa, *denize düşen yılana sarılır* durumları... Tabii buradaki *yılan* sözcüğü Ava için biraz fazla kaçıyor ama işte öylemsi bir durum benimki.

Ava devam etti, "Biz de gidip Boncuk Göz'ü barınaktan alacağız. Nasıl?"

"Yaşsa sen!" diyerek boynuna öyle bir atıldım ki, kız arka üstü devrildi.

"Yavaş ol," deyip duruyordu.

Göklerde uçuyordum, göklerde.

Sanki Boncuk Göz'ü barınaktan alıp bizim eve götürmüşüm gibi.

"Sen ne akıllısın Ava, müthişsin sen..."

"Abartma!"

"Hemen harekete geçelim o zaman."

"Bak şimdi, bugün Sedat abiyle buluşacağız ya..."

"Sahi... unutmuşum be Ava! Tabii bu Boncuk Göz hikâyeleri akıl mı bıraktı. İlk toplantıydı, değil mi?"

"Evet! İşte orada, hem bizim çocuklar, hem de Sude'nin kokoşları olacak. Onlardan destek isteyelim, hepsi şikâyette bulunsun."

"İyi de, o sokağa yakın oturmayanlar var."

"Canım, onlar da hayvansever vatandaşlar olarak şikâyette bulunacaklar. Galip Bey de ya kendini Boncuk Göz'e sevdirir, yani ona iyi davranır, alır gezdirir, okşar, sever filan, ya da mutsuz köpeğe toplum sahip çıkar."

Bayıldım bu sözlere.

Ba-yıl-dım!

O konuşurken ben de, "Değil mi ya, değil mi ya," diye nakarat yapıyordum.

İşte şimdilik bu kadar.

Akşama görüşürüz arkadaşım.

Kafede, G. A. hemen sordu tabii.

"Senin yeni hayrandan ne haber?"

Boncuk Göz'ün adı, Selin'in yeni hayranı, oldul İyi mi...

Tabii ben de bu sabah olanları anlattım.

Hem G. A., hem Sedat abi, kâh, vay vay, diyerek, kâh ıslık çalarak olayı dinlediler.

"Bu köpek resmen sana tutuldu kızım," dedi G. A.

"Nereden anladın Selim abi?"

"Sana bir bakışı var... Yok böyle bir şey."

"Eh, hep senin hayranların olacak değil ya, biraz da bizim hayranlarımız olsun," deyince başını geriye atıp bir kahkaha atışı var, mahvolursun arkadaşım, mahvolursun.

"Benim hayranım filan yok," demez mi.

"Her dakika buraya damlayan dilbere ne diyeceğiz o zaman?"

"Aaa, sen de taktın Özge'ye..."

"Bak, bak, bak Sedat abi, ondan ne kadar da samimi söz ediyor. Takmışmışım Özge'sine... Senden yüz bulmasa Allah'ın günü buraya damlar mı bi' kere."

"Tatile gelmiş, pek kimseyi tanımıyor, sıkılınca geliyor, biraz laflıyoruz. Sen de Selin yani..."

"Allah Allah, hiç mi kadın arkadaşı yok laflayacak bunun. Yemezler Selim abi, yemezler. Hoş, sen de bayılıyorsun ya bu duruma..."

"Kızım, kadına iftira edip durma."

"Niye cilve yapıyor sana, o zaman?"

Yine gülmeye başladı, Sedat abi de ona katıldı. Başını iki yana salladı.

"İnanılmazsın Selin, inanılmaz."

"Öyleyimdir, huyum kurusun," dedim ve ekledim, "hep doğruları söylerim."

"Pekiii, madem hep doğruları söylüyorsun, biraz da senin hayranlarından söz edelim, ne dersin?"

Omzumu silktim, "Boncuk Göz dışında cidi bir hayranım yok. bi' kere."

"Yooo," dedi, parmağını sallayıp gözlerimin içine bakarak.

Lacivert lacivert...

"Var, var."

"Peki, kimmiş, söyle de ben de öğreneyim bari."

"Sanki bilmiyorsun."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Selim abi?"

"Çok ciddiyim Selin, çok."

Gerçekten de ciddi görünüyordu.

"İyi! Söyle de haberim olsun en azından."

"Sanki haberin yok."

"Ya Selim abi, sen rüya mı görüyorsun?"

"Kızım, asıl sen ayakta mı uyuyorsun?"

"Hayda... Sedat abi, şuna bi' şey söylesene..."

Sedat abi, "Valla, neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

"Sedat başını piyanodan kaldırmadığından hiçbir şeyin farkında değil."

"A-maaan," dedim, "sen benimle dalga geçiyorsun, hem de Özgeciğinin meselesini kapatmak için dalga geçiyorsun."

"Neden dalga geçeyim kızım. Sen beğenilmeyecek kız mısın?"

Durun! durun!

Ne demişti?

Sen, beğenilmeyecek kız mısın demişti.

Allah'ım! Sen büyüksün!

Konuşmasını sürdürdü G. A., "Senin gibi zeki bir kız nasıl bunu görmez, işte ben de buna şaşıyorum."

Allah Allah, kimden bahsediyor acaba?

"Bir düşün," diye ekledi, "her gün yanı başında, senin her sorununla ilgili..."

Düşündüm, düşündüm. İyi de kimse gelmiyordu ki aklıma.

Sonunda içim sıkıldı, "Hadi bu laf fazla uzadı. Sen de benimle eğlenmekten vazgeç; hem yok mu bana vereceğin bir iş?"

Bütün bu söylediklerimi duymamış gibi, "Kayra!" dedi.

Önce bi' toparlayamadım.

"Sen ne dedin?"

"Kayra, dedim, Kayra. Farkında değil misin? Çocuk senden gözlerini alamıyor. Senin her şeyinle ilgileniyor, en başta da, Boncuk Göz meselesiyle. Nasıl anlamazsın Selin?"

Dumur oldum!

Ne diyeceğimi bilemedim.

Öylesine aklımın ucundan geçmeyen bir durum.

"O, Ava'nın arkadaşı bi' kere, hem de has arkadaşı. Ava da benim kuzinim."

"Eee..."

"İşte onun için hep beraberiz. Sen de kendi kendine roman yazmışsın."

"Hiç mi aklına gelmedi?"

"Hem de hiç..."

"Pes valla Selin, senin gibi..."

"Zeki deme, şimdi bağıracağım!"

"Oysa çocuğun sana hayranlığı yüzünün her yanında yazılı. Kim olsa anlar."

"Ama nedense ben anlayamamışım işte," diye cevap verince, ne dese beğenirsin.

"O zaman, bunun bir tek açıklaması var."

"Söyle de bilelim."

"Sen... başka birini beğeniyor olmalısın ki, bütün bunların farkında değilsin."

Öyle beklenmedik sözlerdi ki...

Tutuldum kaldım!

Acaba anladı mı?

Acaba içimden geçenlerin farkında mı?

"Bak Sedat, yüzü kıpkırmızı oldu," diyordu G. A. keyifli keyifli. "Meğer bizim kız birini beğeniyormuş."

Sonra yüzüm ne hâl almış olmalı ki, "Hemen kızma," dedi. "Ne var bunda? Bunlar gençlik yılları, biri seni beğenir, sen başkasını. Tabii ki olacak böyle duygular," diye çabuk çabuk konuştu ve ekledi. "Ama o Kayra'yı yabana atma, derim. Esaslı bir çocuğa benziyor."

"Güzin Ablalık da pek yakışmış sana," dedim, gel de öfkelenme.

"Hem sen beni bırak da, sevgilinle ilgilen. Bak damladı yine..."

Bu kez o sinirlendi.

"Kaç kez söyleyeceğim, o benim sevgilim değil!"

Oh, oh! Canıma değsin!

Çok kısa bir zaman sonra da bizimkiler sökün ettiler.

G. A.'nın yüzünden, Kayra'nın yanında rahat değildim artık.

Gördün mü yaptığını...

Sedat abi bizi piyanosunun etrafına topladı. "Çocuklar," dedi, "önce şu türküyü ele alalım, diyorum. *Entarisi Ala Benziyor*. Arkasından, *Dönüp Dönüp Bakıyor, Ahu Gibi Kaçıyor* adlı hareketli bir şarkı var, o da bizim yapacağımız müziğe gider. Bu tür bir parça daha buldum mu, bizim repertuar tamam demektir, ne dersiniz?"

Hepimiz Sedat abinin seçimini beğenmiştik.

Önce Sude'yi dinlemek istedi. Sude gitarıyla, Joan Baez'in konserlerinde sıkça çaldığı, *Blowing in the Wind* adlı parçasını çaldı. Öyle de güzel çaldı ki, hepimiz alkışladık.

Sonra benden yan flütümle bir şeyler çalmamı istedi. *Don't Cry for me Argentina* adlı parçayı zaten seviyordum ama bir de Madonna'dan dinleyince iyice bayılmış, oturup kendi kendime çalışmıştım. Ben de onu çaldım ve ben de sınavı geçtim.

Yan gözle baktım, G. A. bakıyor, beni dinliyor mu diye...

Göz göze gelmez miyiz. Kahretsin! Yakalanmıştım!

Başparmağını, başarılısın dercesine havaya kaldırdı. Gülümsüyordu.

Eh, ben de mutlu oldum tabii.

Kayra, ağız armonikasıyla serüven filmlerinden birinin müziğini çaldı. Bayağı iyiydi, heyecanlı bir müzik yani...

Isıkçılar ve koro görevindeki kızlara gelince, onlara bir iki kuple okuttu ve tamam, iyidir, dedi.

Bir tek Ava'nın durumu sorundu.

Bateri nereden bulunacaktı?

Tek davulla idare edebilir miydi?

"Simdi notaları hazırlayıp hepinize dağıtacağım, birlikte prova yapacağız," dedi.

Hepimiz kendimizi müthiş müzisyenler hissederek kafeden ayrıldık. Herkes bir yana dağıldı, biz Ava, Kayra ve ben kaldık.

Yürürken Kayra, "Ava bu sabah olanları anlattı," dedi sonra ekledi, "aslında Ava'nın fikri işe yarayabilir. Mesela ben, yarın hemen gidip şikâyette bulunacağım."

Dönüp baktım ona. Alnına kadar dağınık bir biçimde inen güneşten açılmış saçları, içtenlikle bakan gözleriyle gerçekten çok tatlı bir çocuktu. Yani, Ava'nın sevdiği kadar vardı.

Ama... eğer durum G. A.'nın dediği gibiyse, ben onu sadece arkadaş olarak sevmiş ve beğenmiştim. Duygularım G. A.'nın bütün bu söylediklerini duyduktan sonra da değişeceğe hiç benzemiyor.

Ayrıca, G. A. ne kadar doğru düşünüyor ki...

Kayra, yardım etmeyi seven, iyi kalpli bir çocuk ve benim Boncuk Göz için üzüldüğümü görüp yardım etmek istedi, hepsi bu.

Yok, yok, huzursuz olmam için hiçbir neden yok.

O, kendine baksın!

Bal gibi de koca poponun sohbetinden hoşlanıyor.

Yalnızmış da...

Sıkılıyormuş da...
Sadece laflıyorlarmış da...
Biz de bütün bunlara inandık!!!

İlk iki prova başarıyla tamamlanmış, Sedat abi bizlerden pek memnun kalmıştı.

İkisini de kafede yapmıştık.

"Son provayı halka açık yapacağız çocuklar," demesin mi?

Tabii bizde müthiş bir heyecan.

Olurdu, olmazdı, her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Bakın," demişti Sedat abi, ikinci provanın sonunda, "bazı durumlarda son prova halka açık yapılır. Bence sizler hazırsınız, hem böylece iki kez müzik dinletmiş olacağız, fena mı?"

Gerçekten de hepimiz sıkı çalışmış iyi hazırlanmıştık.

Son prova öğleye doğru, asıl konserse bir hafta sonra akşam üstü yapılacaktı.

Bu arada Sude ve arkadaşları şöyle bir öneride bulundular. Hazır müzik yaparak plaj halkının dikkatini toplamışken,

konser verilecek bölümün etrafına, ki bu voleybol oynanan alan oluyordu, çeşitli pankartlar asarak şu çöp meselesine dikkatleri çeksek nasıl olur?

Beste, "Topluyoruz, topluyoruz da, yine de yere çöp atan, çekirdek çitleyenler eksilmiyor. O nedenle, bu konser iyi bir fırsat, diye düşündük," dedi.

Öykü atıldı, "Çöp atmama konusunu ne kadar vurgulasak yeridir."

Müjde, "Bizim evde toplanıp pankartları hazırlayacağız, ne dersiniz?"

"Buna hayır diyecek birini düşünemiyorum," dedim.

Öyle ya...

"Siz müzik çalışmalarınıza devam edin," dedi Müjde, "biz de pankartları hazırlayalım."

Böylece bir işi bölümü oluşturuldu.

Ve bu sabah...

Deniz kenarına indiğimizde...

"Kumsala bakın kumsala..." sesleriyle karşılaştık.

Rengârenk pankartlar dalgalanıyordu. Sude, Müjde, Beste, Öykü çoktan gelmiş, ev sahibeleri gibi dolaşıyor, plaja gelenlerin tepkilerini izliyorlardı.

"Çok hoş olmuş yaa..." dedi Kayra.

Murathan, "Kızlar aşmışlar kendilerini," diyerek bir pankarttan öbürüne geçiyor, Atakan'sa bol bol fotoğraf çekiyordu.

Gerçekten de bayağı emek vermişler, belli ki özenerek hazırlamışlardı tüm pankartları.

Bak anlatayım arkadaşım.

Turunculu kumaşın üstüne siyah yazılar, sarılı kumaşın üstüne lacivert yazılar, açık mavinin üstüne kırmızı yazılar...

Yani, bakmamanın mümkünatı yok.

"Sude'ninkilerin yaptığı nasıl da belli," dedim Ava'ya, "onlar çarpıcı renkleri seviyorlar."

Ve pankartları okumaya başladık.

"Evine çöp atıyor musun?
Atmıyorsun.
Öyleyse neden sokağa atıyorsun?"

"Hımmm, bu çok ciddi bir mesaj," dedi Ava.

"Aaa, bak Ava," dedim, "bu pankartta, *Lüküs Hayat* operetinden esinlenmişler.

"Çöpsüz Hayat, oh ne rahat.
Bak temizliğe, yan gel de yat."

"Bu da bizim türküden esinlenmiş, hani şekerli misin vay vay, fıstıklı mısın vay vay, diye bir bölüm var ya..."

"Çöp atan mısın vay vay
Çöp toplayan mı vay vay."

"Evet, evet, *Entarisi Ala Benziyor* türküsünün nakaratı bu."

Atakan geldi yanımıza.

"Ben en çok bunu sevdim."

*

"Çöpünüz yerde yok,
Çöp kutularında çok olsun."

"Ooo, bir de beddua var."

"Çöp atanın evi,
Çöple dolsun."

"Vay, vay, vay..."

Murathan, "Bu pankartları sınıflarında performans ödevi olarak hazırlasalar kesin en yüksek notu onlar alırdı," dedi.

Gerçekten de öyle. Çok güzel ve de yararlı bir çalışma koymuşlar ortaya.

Plaja inen herkes önce bir şaşırıyor, rengârenk dalgalanan pankartlara şöyle bir bakıyor, sonra gidip teker teker inceliyordu, aralarında konuşup gülüşüyorlardı.

Gidip kızları kutladık. Sude'ye, "Muhteşem olmuş," dedim, "umarım bu pankartlar uzun bir süre kalır. Öyle de güzeller ki..."

"Artık bakalım," dedi Sude, "belediyenin temizlik işçilerinden hiç olmazsa asıl konsere kadar kaldırmamalarını rica edeceğiz."

"Bu pankartlar," dedi Ava, "asıl onlar için yararlı. Yere çöp atmayın, diyor hepsi."

"Evet, orası öyle de... eğer kaldırmak zorundalarsa, biz toplayacağız ve konser günü yine ortaya çıkaracağız."

"Çok iyi bir düşünce."

Sude kulağıma doğru eğildi, "Hem bugün benim ayrıca önemli bir durumum var," diye fısıldadı.

"Yaa... Neymiş o?"

"Kıvanç geliyor."

"Deme..."

"Evvet."

"Hadi gözün aydın."

"Sağ ol canım."

Derken Müjde geldi yanımıza.

"Kumsala imzamızı attık," diye böbürlendi.

"Ne kadar övünsen yeridir," dedim.

"Sen de yakında gidiyormuşsun Selin."

"Evet," dedim, o konuya girmek istemiyordum, "az kaldı."

"Hay Allah... Ne de güzel vakit geçiriyorduk."

"İnan, ben de İstanbul'a dönmek istemiyorum."

"Dönme o zaman," dedi Beste, "Sudelerde kalabilirsin pekâlâ."

"Bakalım," diye konuyu kapattım.

Zaten üzülüyorum G. A.'dan ayrılacağım diye.

Ayrıca, şu Boncuk Göz meselesi var. Herkese haber salındı, Hayvanları Koruma Derneği'ne ve karakola şikâyette bulunulsun, diye. Ama henüz bir haber yok.

Derken Beste bana doğru eğildi, "Bu akşam bir başka durum daha var," dedi.

"Neymiş o durum?"

"Öykü'yü biriyle tanıştıracağız."

"Ooo, desene önemli durumlar," dedim ama bana sorarsan, bundan daha saçma bir durum olamazdı.

Abartılı bir biçimde içini çekti, gözlerini devirerek, "Hâlâ bir erkek arkadaşım yok, diye yakınıp duruyordu. Bu arada Kıvanç bir arkadaşıyla geliyormuş, biz de bari onunla bir tanıştıralım, bakalım neler olacak, diye düşündük."

"İyi düşünmüşsünüz," dedim ama bunu onlarla fazla samimi olmadığım için öyle söyledim. Yakın arkadaşım olsa, kızım bu kadar abuk bir durum olamaz, derdim. Yani, gerçek fikrimi ortaya koyardım.

"Tanıştıracağınız o arkadaş İstanbullu mu?" diye sordum.

"Evet."

"E, nasıl olacak bu? Öykü burada, yani İzmir'de oturuyor."

"Canım evlenecek değiller ya, bu yaşta. Sadece tanıştıracağız, belki birbirlerini beğenmeyecekler, konu kapanacak. Belki de beğenecekler..."

"O zaman ne olacak?"

"Sude'yle Kıvanç gibi takılacaklar."

Öyle ya, ben de nelere kafa yoruyordum.

Saçma sorulara, saçma cevaplar.

Hem bana ne...

Benim derdim bana yetiyor.

Çünkü...

Gidiş tarihi yaklaşıyor.,

G. A.'dan ayrılacağım.

Onu artık göremeyeceğim. Hiç göremeyeceğim. İnan, kalbim ağrıyor.

Ama dur...

Bunun gelecek yılı var.

Öyle değil mi?

Ben de gelecek yılı beklerim.

Kışın, takvimde her bir günü işaretleyerek ve de sabırla gelecek yazı beklerim.

Kolay olmayacak ama...

Beklerim, valla beklerim...

İşte ben böylesi düşüncelere dalmışken, "Selin... Selin..." sesleriyle kendime geldim.

Konser vakti, daha doğrusu son prova vakti gelmişti.

Hemen hepimiz yerimizi aldık. Akortlarımızı yaptık. Plaj halkı ayaklanmış, etrafımızda geniş bir çember oluşturmuştu.

Sude'yle ben yan yanaydık, az ilerimizde tek davulla Ava, yanında Kayra...

Bizler ayaktaydık tabii ki...

Korodakilerse, bir kız bir erkek şeklinde bizim ayaklarımızın dibinde yere oturdular. Sedat abiyse, koro şefi olarak karşımızda.

Çok hoştu yaaa, çok...

Hepimizin gözü Sedat abideydi.

İşaret verdi ve müzik başladı.

"Entarisi Ala Benziyor"

Nakarat faslındaysa,

"Şekerli misin vay vay...

Kaymaklı mısın vay vay."

Dinleyicilerimiz elleriyle tempo tutarak bize eşlik etmeye başladılar.

Dönüp Dönüp Bakıyor, Ahu Gibi Kaçıyor şarkısına geçtiğimizde dinleyicilerimiz kendilerini öylesine kaptırmışlardı ki, bizlerle birlikte hem söylüyor, hem tempo tutuyorlardı.

Sonuncu şarkıyı da yine hep birlikte bitirdiğimizde, bir alkış, bir alkış...

Eğilerek selam verdik, aynı Sedat abinin bize öğrettiği gibi.

Ama alkışlar bitmek bilmiyordu.

G. A. da çıkmış, bizi alkışlıyor, arada da keskin ıslıklar çalarak alkışları destekliyordu. Ve de bana bakıp zafer işareti yapıyordu.

Derken alkışlar tempolu yükselmeye başladı.

"Bi' daha... Bi' daha..."

"Bi' daha... Bi' daha..."

Bunu üzerine Sedat abi, "Haydi çocuklar, bir kez daha baştan alalım," dedi.

Ve biz bir kez daha o üç şarkımızı çaldık, söyledik ama...

Bu kez beş kişilik koroyla değil.

Koca bir koroyla...

Koca bir plaj korosuyla...

Ve yine alkışlar, alkışlar...

G. A. da koştu geldi, hepimize teker teker sarıldı, öptü, kutladı.

Ama sanki benimle daha da bir ilgilendi.

Sonra, "Tebrikler çocuklar," dedi, "çok güzel bir iş çıkardınız, Rüyam Cafe bu öğlen yemeğinde sizleri ağırlamaktan gurur duyar."

Tabii anında şamata, bağrış, çağrış...

"En büyük Selim abi!"

"En büyük Sedat abi!"

Ve hep birlikte Rüyam Cafe'de harika bir öğlen yemeği yedik.
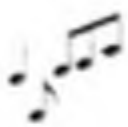
Ha, unutmadan, konser sonrası alkışlar dindiğinde, dinleyicilerden bir bey, "Bunu tekrar edecek misiniz?" diye sordu.

Sedat abi de, "Bu bizim son provamızdı, asıl konser haftaya. Gün ve saatini duyuracağız," dedi.

Yaaa, gördün mü başarıyı arkadaşım.

O müzik ve o dalgalanan rengârenk pankartları hiç unutmayacağım.

Eminim, hepimiz unutulmayacak bir gün yaşadık.

Dönüş tarihi yaklaşıyor ya...

Keyfim kaçık.

Ama...

Bu hüzünlü günlerimde bir iyi haber.

Hem de süper iyi bir haber.

İskelede ayaklarımızı sallandırmış oturuyorduk Ava'yla. Sude ve ekibi *erkek arkadaş* muhabbetindeydi. Kıvanç Bey ne demiş, Öykü'ye tanıştırılan kişi hakkında ne düşünüyorlarmış.

"Madem tanıştırmışlar, neden bırakmıyorlar, Öykü karar versin, beğendi mi, beğenmedi mi. Soran varmış gibi yüksek fikirlerini anlatıp duruyorlar son iki saattir."

"Onlara konuşacak malzeme gerek, eh şimdi bu da taze malzeme ya, kullanırlar da kullanırlar artık." Sonra geriye dönüp bakmasıyla, "İşte adamım geliyor, Kayra! Kayra! Buradayız," diye avaz avaz bağırması bir oldu.

O da bizi görmüştü, ellerini kollarını sallayarak koşmaya başladı. Yanımıza ulaştığında nefes nefeseydi. Koyu renk gözleri bir parlıyordu ki...

"Müthiş haberlerim var, müthiş," dedi ve yanıma çöktü.

"O'lum bi' nefes alsaydın yaaa..." dedi Ava. Kayra alnından saçlarını geriye itip bana baktı.

"Boncuk Göz'ün sorunu çö-zül-dü," dedi.

Ava'yla aynı anda bağrıştık.

"Ne dedin?"

"Nasıl? Nasıl?"

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?" dedi Ava yan yan bana bakarak, "Bak bu iş şaka kaldırmaz."

"Yok! Yok!"

"Hadi anlat o zaman."

"Şimdi –Boncuk Göz'ün durumu için tüm arkadaşları harekete geçirmiştik ya..."

"Evet."

"Kimisi karakola şikâyette bulundu, kimisi de Hayvanları Koruma Derneği'ne..."

"Buraya kadar tamam," dedi Ava.

"Ve tabii hem karakoldan, hem de Hayvanları Koruma Derneği'nden birileri Galip Bey'i uyarmaya gitmiş..."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Yaşasın," dedik aynı anda Ava'yla.

"Galip bey çok huzursuz olmuş; ne gelip gidiyorsunuz evime, demiş. Köpek bir yandan havlar, siz bir yandan kapımı çalarsınız, nedir bu, diye söylenmiş durmuş."

"Çok iyi yaaa, çok iyi."

"Veee en son bir kişi daha kapısını çalınca, yetti sizden, derhâl alın gidin bu köpeği, zaten geldiğinden beri bende ne huzur bıraktı, ne bir şey. Barınakta sürünsün de aklı başına gelsin, demiş. O kişi de Boncuk Göz'ü alıp barınağa götürmüş ve Galip Bey'in söylediklerini naklederek teslim etmiş."

"Ah, canım," dedim, "demek şu anda barınakta. Hemen gidelim, ona destek olalım."

"Dur," dedi Kayra, "dur, önce bir lafımı bitireyim."

"Tamam, tamam, kusura bakma."

"Barınakta bir İbrahim abi var. Dayımın sağ kolu diyebilirim."

Dayısından söz edince, ben hemen Ava'ya bir göz attım, bu dayıyı da hep duyuyoruz ama bir işe yaramıyor, anlamında; Ava'ysa belli etme bu düşünceni dercesine, Kayra'ya çaktırmadan beni dürttü.

Kayra anlatmaya devam ediyordu.

"Ben de ona Boncuk Göz'den söz etmiştim. Hatta cep telefonumdaki fotoğrafını göstermiş ve eğer bu köpeği barınağa getirirlerse, haberimiz olsun, demiştim."

"Yaşa be Kayra," diye bağırdım, "büyüksün!"

Bak işte akıl diye buna derim ben. Kayra pek bir mutlu, devam etti, "İbrahim abi, dayımı aramış, Kayra'nın sözünü ettiği köpeği getirip bizim barınağa bıraktılar, demiş."

"Aslında barınak da pek parlak bir seçenek sayılmaz bence," dedim, "keşke bizler burada yaz kış oturuyor olsaydık."

"Bu şıkkı aklından bile geçirme," dedi Ava, "Siz zaten gidiyorsunuz. Sizden bir süre sonra da biz İzmir'e dönüyoruz. Ayrıca, son köpeğimiz öldüğünde annem o kadar üzüldü ki, aslında hepimiz çok çok üzüldük ama annem bir başka etkilendi ve bize, kusura bakmayın çocuklar ama bir kez daha bir köpeğe bağlanıp bir kez daha bu acıyı yaşayamam, dedi ve bizim evde o konu kapandı. Onun için ne senin ne de benim ailemden, bu konuda fayda yok."

"Ama siz beni dinlemiyorsunuz ki," diyerek kollarını iki yana açtı Kayra.

"Kayracım canım benim," dedi Ava, "sen bize bakma, heyecan yaptık ne de olsa."

"Hadi devam et Kayra," dedim ben de.

"Dayım bunu duyunca..."

Ben yine olduğum yerde kıpraşınca, Ava benimle göz göze gelmemek için başını öbür tarafa çevirdi.

"İbrahim, ben seni arayana kadar, o köpeği almak isteyen olursa, verme sakın, demiş."

"Yaaa..."

İş ilginçleşiyordu.

Sesimizi kesmiş Kayra'yı dinliyorduk.

"Meğer dayımların çok sevdikleri bir aile varmış. İzmir'den arkadaşları. Ve o ailenin de bir köpeği. Köpek âdeta ailenin bir bireyi gibiymiş, o kadar yani. Ama yaşlılıktan ölmüş. O ölünce tüm aile çok üzülmüş, en çok da küçük kızları. Durum böyle olunca, dayımı arayıp yardımını istemişler. Petshop'lardan değil, barınaktan almayı yeğleriz ama sen bu konuda bilgilisin, bize fikir verir misin, demişler.

"İşte İbrahim abi, Boncuk Göz'ün getirildiğini söyleyince, dayımın aklına bu aile gelmiş. Ve hemen onları arayıp Labrador cinsi, çocuklarla çok iyi dost olabilen türden bir köpeğin barınağa getirildiğini, birlikte gidip görmelerini önermiş."

"Harika!" diye bağırdı Ava.

Bense hem sevinmiştim, Boncuk Göz kurtuldu diye, hem de onun yine bir başkasının köpeği olacağı fikri, ne yapayım elimde değil, beni üzüyordu.

"Ne o?" dedi Ava, "Hiç sesin soluğun çıkmıyor."

"Bilmem ki..." diye mırıldanınca Ava bir kızsın...

"Kızım, ne iş? Hayvancık Galip Bey'in elinden kurtulmuş, şimdi de ufukta onu, hem de hemen alabilecek bir aile belirmiş. Bundan güzel durum olabilir mi?"

"Evet," dedim, "evet, haklısın. Ama ne yapayım, elimde değil."

Ben böyle lafları ağzımda evirip çevirmeye çalışırken, Kayra, "Ona kızma Ava, Boncuk Göz'den ayrılmak zor geliyor Selin'e, bütün mesele bu," demez mi...

Neredeyse boynuna sarılıp öpecektim onu.

Duygularımı ne de güzel anlamıştı.

"İyi de kardeşim..." diye yeniden lafa başlayacak olan Ava'nın sözünü kestim. "Biz de gidip barınakta Boncuk Göz'ü görebilir miyiz?"

"Tabii," dedi Kayra, "ben sizi götürürüm."

"Şimdi mi?"

"Eğer isterseniz, neden olmasın."

"Var mısın Ava?"

"Varım."

Böylece toparlanıp Kayra'nın peşine takıldık. Bir taksiye atlayıp doğru barınağa...

İçeri adımımızı atarken...

"Vay Kayra, sen de mi buradasın," diyen neşeli bir erkek sesi karşıladı bizi.

"Dayıcığım, siz de mi buradaydınız," diyerek soruyu aynı soruyla cevapladı Kayra.

Gülüştüler.

"Dostlarımı getirmiştim de..."

Dayısının yanında bir karı koca, bir de küçük kız vardı.

Gözü bize ilişince, bir kahkaha attı.

"Bakıyorum, sen de dostlarını getirmişsin."

Neşeli, tatlı bir adamdı Kayra'nın dayısı.

Tam o sırada kafeslerin birinden bir havlama sesi yükseldi.

Boncuk Göz...

Beni görmüş, sesleniyordu âdeta.

Onu o parmaklıkların ardında görmekse mahvetti beni.

Mahvetti.

Ve o an, onu alacak iyi birileri var diye ilk kez şükrettim.

İlk kez...

Bana bakıyor, olduğu yerde tepiniyor, kesik kesik havlıyordu.

Dayı ve dostları dönüp bana baktılar.

"Dayıcığım," dedi Kayra, "işte sana sözünü ettiğim arkadaşım, Selin. Boncuk Göz'ü çok seven ve onun için üzülen arkadaşım."

Dayısı, bu kez büyük bir ilgiyle baktı bana. "Hımmm, demek Selin sensin."

"Evet," dedim, bir adım öne çıktım ve uzanıp parmaklıkların arasından Boncuk Göz'e dokundum. Boncuk Göz'se hemen oturmuş, kuyruğunu pat pat vurarak gözlerini bana dikmişti.

"Bu köpek seni çok seviyor Selin, bakışlarından belli," dedi yine Kayra'nın dayısı.

"Ben de onu..." diye mırıldandım.

"Ama siz burada oturmuyorsunuz, değil mi?"

"Evet, onun için de ne yazık ki Boncuk Göz'ü alamıyorum."

"Evet, ne yazık ki," dedi dayısı sonra devam etti. "Ama, senin de mutluluk duyacağın bir gelişme yaşandı ve Boncuk Göz'ü almak isteyebilecek bir aile var burada. Onları sana tanıtayım, Ali Bey, Zeynep Hanım ve tatlı kızları Serra. Eğer onlar Boncuk Göz'ü almak isterlerse, sevgi dolu bir ortamda yaşama şansını elde etti demektir. Bakıp göreceğiz."

Sonra aileye döndü Kayra'nın dayısı, "Bu genç bir Labrador; özellikle de çocuklu ailelere önerilir çünkü iyi huylu ve yumuşak başlıdır. Ayrıca çok zeki ve sabırlıdır."

Kafes açılınca, Boncuk Göz ok gibi yanıma geldi. Hemen diz çöktüm, onu okşadım, sevdim. Sonra, bize bakan o tatlı küçük kıza, "Serracığım, sen de Boncuk Göz'ü okşamak ister misin?" dedim.

Azıcık çekinerek geldi, yavaşça elini uzatıp başına dokundu. Tam o sırada Boncuk Göz başını kaldırıp Serra'nın elini yalayıvermez mi...

Serra şaşırdı, bizler gülüştük.

"Bak," dedim, "hemen seni sevdi, hem de hepimizi sevdiğinden daha fazla..."

Serra hemen cesaretlenip Boncuk Göz'ü okşamaya devam etti.

"Eee," dedi Kayra'nın dayısı, Ali Bey'e dönerek, "ne diyorsun?"

Ali Bey güldü, "Valla, galiba kararı Serra çoktan verdi bile."

Bu kez hep birlikte güldük.

Boncuk Göz kendisine muhteşem bir aile bulmuştu. Erkekler gerekli muamelelerle uğraşırken, Zeynep Hanım yanıma yaklaştı.

"Selinciğim, ne zaman dönüyorsun İstanbul'a?"

"Birkaç gün sonra... Bu biraz da babamın hangi gün gelip bizi alacağına bağlı."

"Gidene kadar gelip Boncuk Göz'ü görebilirsin. Hem ara sıra da olsa, yanında bir sevdiği olursa bu yeni duruma daha çabuk uyum sağlar."

"Ne kadar iyisiniz," dedim, tüm içtenliğimle. "Bu, onun olduğu kadar benim için de çok iyi olacak."

"Tamam o zaman," diyerek elini uzattı, "Ne zaman istersen bize uğrayabilirsin."

"Çok teşekkür ederim, çok," diye tekrarlayıp durdum.

Annemin adaşı Serra da gerçekten öyle akıllı, öyle sevimli bir küçük kızdı ki...

Eh, Boncuk Göz, dedim içimden, *turnayı gözünden vurdun.* (Gerçi anneannem bunu, durdun durdun, turnayı gözünden vurdun, şeklinde söylüyor.)

Akşam, evde, Ava'yla birlikte, olayları anlattığımızda, herkes bir sevindi, bir sevindi.

İşte bu, gerçek bir.

Mutlu son!

Öyküsüydü!

Odamdayım!

Saat, sabaha karşı üçe çeyrek var...

Ve ben...

Tarifsiz ızdıraplar içindeyim.

İyi ki sen varsın arkadaşım.

Zaten bi' sen varsın beni dinleyen.

Beni anlayan.

Yerimde oturamıyorum, anlıyor musun?

Pencerem zaten açık.

Bir gidiyorum boş ve ıssız sokağa bakıyorum.

Ne göreceksem...

Bir gelip yatağıma oturuyorum.

Duramıyorum!

Öyle huzursuz, öyle tedirginim.

G. A. gi-di-yor!

Yarın, yani bugün gidiyormuş! Benim zaten içim sıkkındı, tatilimiz sona eriyor diye.

Ama...

Onun bizden önce gideceği hiç aklıma gelmemişti. Hiç...

Adresini bilsem, evinin iyi kötü nerede olduğunu bilsem, kalkıp gideceğim.

Valla ve de billa...

Kapısının önünde oturup beklerim onu. En azından, o şimdi şu kapının ardında uyuyor, nefes alıyor. Ben de ona bu kadar yakınım diye düşünür, teselli bulurum.

Offf yaaa... offf...

Kendimi de onun gözünde maymuna çevirirdim ya...

Bu da ayrı bir konu.

Bak şimdi... Neler oldu...

Konserimiz çok başarılıydı. Hiç falso yapmadan çaldık. Ayrıca, kızların hazırladığı pankartlar dört bir yanımızda dalgalanıyordu. O rengârenk pankartların da havamıza hava kattığını söylemeden geçemeyeceğim.

Koromuz da, Allah'ı var, gerçekten göz alıcıydı. Kızlar aralarında kararlaştırmışlar, hepsi kısacık, daracık beyaz şortlar giymişlerdi, üstlerinde de göbeği açıkta bırakan o kısa tişörtlerden vardı. Tam deniz kenarına yakışan... mayo üstü...

Müjde'ninki turkuaz, Sude'ninki mercan rengi, Beste'ninki fıstık yeşili, Öykü'nünküyse turuncuydu. Gözünün önüne getirebiliyor musun, arkadaşım.

Muhteşemdiler.

Erkek tayfasıysa bermudalarıyla durumu idare ettiler.

Her şey çok hoştu.

Zaten onun için büyük alkış aldık ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi, "Bi' daha... Bi' daha..." sesleri sonucunda bir kez daha şarkılarımızı tekrar ettik.

G. A. konserin başından sonuna dek oradaydı. Bizi alkışladı, keskin ıslıklarla bizi destekledi.

Konser bitiminde de hemen yanımıza koştu, "Selfie istiyorum," diye bağırdı, böylece hep birlikte çeşitli pozlarda fotolar çekildi.

Bir ara bana, "Selin Hanım, gel seninle de böyle baş başa bir selfie yapalım. Ne de olsa, iş ortaklığımız var o kadar," dedi.

Ben de canıma minnet, "Değil mi ya, değil mi ya," dedim ve nasıl olduysa akıl ettim, "Selim abi, bir de benim için çekelim," deyip çantamdan ışık hızıyla telefonumu çıkarıp eline tutuşturdum. Aklımı seveyim, diye de bir düşünce anında geçti zihnimden.

Onunla hiç resmimiz yok. Bütün bir kışı ben nasıl geçirebilirdim yoksa...

Böylece iki adet...

İkimizin, sadece ikimizin selfie'si oldu.

Şu anda da baş ucumda bana bakıyorlar zaten.

Sonra...

Herkes ayrılırken...

"Çocuklar, hepinize sevgiler... Gelecek yaz görüşmek üzere..."

Demez mi...

N'oluyoruz, oldum ben orda.

Ne diyordu Allah aşkına?

Bir telaş yanına gittim, "Bir yere mi gidiyorsun Selim abi?" dedim.

Sesimin titremesi de feciydi, bu arada.

"Sana söylemedim mi?"

"Yooo..."

"Ben yarın Berlin'e dönüyorum. Tatilim bitti, artık işimin başına dönme vakti..."

Birlikte Rüyam Cafe'ye doğru yürüyoruz. Yürüyoruz da, her adım sanki beynimde ötüyor.

Gidiyor!

Berlin'e gidiyor!

Onu göremeyeceğim!

Nasıl dayanacağım!

Ağlamak istiyorum!

Hem de avaz avaz...

"Peki, ne zaman yine buraya geleceksin?" gibi son derece lüzumsuz bir soru sordum.

"Gelecek yaza tabii."

"Aileni özlemeyecek misin? Buraları filan..."

"Valla Selinciğim, özlesem de gelemem çünkü orada bir sürü işim var. İşin varsa, onun kurallarına uyacaksın. İşte bu nedenle, şu öğrencilik günlerinin tadını çıkar, derim sana."

"Biz de gideceğiz zaten," diye mırıldandım.

"Sahi mi, ne zaman?"

"Çok yakında. Bu, biraz da babamın gelip bizi alacağı güne bağlı."

O konuşan ben değildim sanki, içimden biri otomatik yanıtlar veriyordu. Bense bir fırtınanın içinde oradan oraya savruluyordum.

Barın arkasına geçti, "İyi," dedi, "Kimseler yok, sen de biraz dinlenmiş olursun. Konser ne de olsa yorucuydu. O heyecan, o stres filan, öyle değil mi?"

Birden durdu.

Bana baktı.

"Neyin var senin?"

Bende ses yok.

"Selin!"

Yine ses yok.

Çıkmıyor ki...

Cevap verecek hâlim yok ki...

Yanıma geldi, kolumdan tutup sarstı beni.

"Selin! İyi misin, neyin var?"

O kadar da yakınımdaydı ki...

Sonra...

"Canım benim, niye ağlıyorsun, söyle bana."

Demek ağlıyordum.

Hiç farkında değildim.

G. A. bayağı paniklemişti.

"Selin! Lütfen cevap ver. Niye ağlıyorsun?

Sonra beni kendine doğru çekti, başımı göğsüne dayadı, saçlarımı okşamaya başladı.

"Yapma ama... Bak, derdin neyse söyle, halledelim. Ama... bak, koca adam, beni de ağlatacaksın şimdi, yapma böyle."

Bu kez daha beter ağlamaya başlamam mı!

Kendimi kontrol edemiyorum ki.

"Lütfen söyle! Nedir seni bu kadar üzen?"

Sustu!

Cevap bekliyordu!

Bense bir türlü konuşamıyordum.

"Hadi Selin! Söyle!"

Birden, "Gitmeni istemiyorum," diye feryat ettim.

Beni bırakıp geri çekildi.

"Ne! Ne dedin sen?"

"Gitmeni istemiyorum!"

Öyle şaşkın bakıyordu ki...

"Yani bütün bu ağlamalar ben gidiyorum, diye mi?"

"Evet," dedim bu kez çok cılız bir sesle.

Yine durdu!

Bana bakıyordu.

Sonra birden gülmeye başladı.

"Yani Selin... Sen bir alemsin, demiştim ya sana, sen gerçekten bir alemsin. Ben de çok kötü bir şey oldu diye bayağı korkmuştum. Hay, ne diyeyim ben sana... Demek ki gidiyorum diye..." dedi ve gülmeye devam edince, "Çünkü seni seviyorum Selim abi," sözleri ağzımdan çıkıverdi.

O ise olduğu yerde dondu kaldı sanki.

Gülmesi mülmesi kalmamıştı.

"Sen ne dedin bakayım?"

"Seni seviyorum!"

İşte yüzü anında ciddileşmişti.

"Burada hepimiz birbirimizi seviyoruz Selin."

Sesi soğuktu.

Aman Allah'ım, ben ne yaptım, diye düşündüm.

Ben ne yaptım!

Nasıl böyle bir şey söyleyebildim!

Ellerimle yüzümü kapadım, "Affedersin Selim abi, affedersin," dedim ve oradan kaçmak için fırladım.

Kolumdan tuttu, bu kez sakin bir sesle, "Otur şuraya," dedi. "Al şu peçeteyi, sil gözyaşlarını."

Sonra, "Bak canım," dedi, sesi daha bir yumuşamıştı sanki, "otur da biraz konuşalım seninle. Her şeyden önce sana kızmamalıydım, bağışla beni. Sonra da, sana anlatmak istediğim bir şey var."

Gözleri bir an uzaklara daldı.

"Senden birkaç yaş daha küçüktüm. Bir öğretmenimiz vardı, Asuman Hanım. Bak hâlâ adını anımsıyorum. Kızıl saçları, bal rengi gözleri vardı, çok da güler yüzlüydü. Güzel kadındı, tüm öğrencileri ona hayrandı. Bense ona âşıktım. Daha doğrusu ben de ona hayrandım ama bu hayranlığı aşk zannediyordum. Onu deliler gibi sevdiğimi düşünüyordum. Bu gizli aşkımı, kimseler görmeden, ara sıra, masasına tek bir çiçek bırakarak sergiliyordum. Ve kimsenin beni görmediğinden emindim.

"Oysa yıllar sonra ilkokul öğretmenlerimizle bir araya geldiğimizde, benim gizli aşkımdan haberdar olduklarını söylemesinler mi... meğer ben o çiçekleri kürsüye bırakırken, hem Asuman Öğretmen, hem de öbür öğretmenlerim beni görürlermiş ama gördüklerini belli etmez, beni yüzlemezlermiş, sadece birbirlerine gülümsemekle yetinirlermiş."

"Ama ben seni gerçekten çok seviyorum Selim abi. Keşke sevmeseydim... Çünkü biliyorum, hiç umut yok. Seni beğenen öyle çok güzel kız var ki... Sen dönüp de bana bakmazsın bile. Sen nerede... ben nerede..."

"Selinciğim, niye öyle söylüyorsun, sana daha önce de söyledim, sen hem güzel, hem de gerçekten çok hoş bir genç kızsın."

Sonra da, sanırım beni ya güldürmek ya da teselli etmek için, "Yaşlarımız uygun olsaydı, kız arkadaşım olmanı isteyebilirdim, senden," dedi.

"Yaşlarımızın uygun olmasını bekleyebilirim Selim abi," dedim hemen, "Hem ben hep bu yaşta kalmayacağım ki..."

Güldü. Başını iki yana salladı.

"Bak canım, sana kendi deneyimimi boşuna mı anlattım. Bu yaşlarda böylesi hayranlıklar olur. Kimi öğretmenine, kimi bir pop yıldızına, film artistine ya da yakınındaki birine hayranlık duyar. Ve o küçük yaşlarda hiçbir deneyimi olmadığı için, ona âşık olduğunu, onu sevdiğini zanneder."

"Benim deneyimim var bi' kere."

"Yaaa... Bak sen..."

"Tabii... Benim de beğendiğim çocuklar oldu, bizim sınıfta. Ama sana hissettiklerim bambaşka. Ben seni bekleyeceğim Selim abi. Hem de ölene dek bekleyeceğim."

Eh, madem sırrım ortaya çıkmıştı, battı balık dercesine konuşuyordum artık.

"Bak, ben senden çok büyüğüm. Benim hayatım, yaşantım, arkadaşlarım bambaşka. Senin de yaşantın, arkadaş-

ların yaşına uygun olmalı. Önce kendi akranlarınla, kendi yaşını yaşamalısın. Sen akıllı ve güçlü bir kızsın. Bir süre sonra bu dediklerimin ne kadar doğru olduğunu anlayacaksın."

Bu sözleri hiç duymamış gibi, "Peki, bu arada mektuplaşabilir miviz Selim abi?" diyerek son bir deneme daha yaptım.

Ve kesin bir "Hayır!" cevabından sonra, "Haydi gel, seni evine bırakayım," dedi.

"Benimle gelmene gerek yok."

Kızmıştım ona!

Duygularımı ciddiye almamıştı!

"Yok, seni bu hâlde yalnız bırakamam, hem dostlar iyi ayrılmalı. Haydi ver elini," dedi ve biz el ele o sokakları son kez geçerek eve ulaştık.

"Haydi canım," dedi, eğilip iki yanağımdan öptü, "lafı fazla uzatmayı pek sevmem. Dediklerimi düşün, kendini üzme, arkadaşlarınla iyi vakit geçirmeye bak."

"Son bir rica," dedim.

"Söyle."

"Bi' dakka bekler misin, yukarı, odama çıkayım. Sana oradan el sallamak istiyorum."

"Tamam," dedi, "bekliyorum."

Bir koşu merdivenleri çıkıp pencereye ulaştım.

Bekliyordu.

El salladım, "İyi yolculuklar," diye seslendim.

Cesur olmaya çalışıyordum ama içim cidden kan ağlıyordu.

"Sana da Selin Hanım," dedi ve arkasını dönüp o ağaçlı sokakta kayboldu.

Lacivert... Lacivert...

Sabah uyandığımda cep telefonumda bir mesaj buldum.

Ondandı.

"Sana ağlamak değil, gülmek yakışıyor. Güçlü olmak yakışıyor.

Hadi göreyim seni!"

Hâlâ çok çok üzgünüm ama bu mesaj gerçekten ilaç gibi gelmişti.

Sonra birden evdekileri düşündüm. Hiç ama hiç havamda değildim. Şimdi neyin var, bilmem ne... diyecekler diye sıkıntılar bastı üstüme.

Ama...

Mucizeler mucizesi...

Üstüme atlamadılar.

O kadar ki, saksı mı düştü bunların kafasına, diye düşünmeden edemedim.

"Biraz hâlsiz gibiyim, midem de bir tuhaf," dedim, bugün denize gelmesem..."

"Aaa, tabii," demez mi annem. "İyi hissetmiyorsan, biraz uzan, dinlen canım."

Sonra, "Hadi biz gidiyoruz, nenen öbür evde, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve anneannemle birlikte çıkıp gittiler.

Ben, bi' şaş... bi' şaş...

Ohhh, sessiz ev.

Ne güzel.

Ne soru soran var, ne hadi, hadi, diyen.

Çıktım, terasta oturdum biraz.

Telefondaki fotoğraflara baktım.

Uzun... uzun...

Mesajı belki bininci kez okudum.

Hasta gibi hissediyorum.

Dayak yemiş gibi.

Çok uzun koşmuş gibi.

Yorgun.

Neyse ki fotoğrafı ve mesajı var.

Artık tutunacağım iki ince dal onlar.

Gidip biraz uzanacağım.

Düşüneceğim.

Onu düşüneceğim.

Meğer benim canım kızım ilk aşk acısını yaşıyormuş!

Şimdi her şey yerli yerine oturdu.

Meğer, hep o anlayamadığım, çözemediğim, aniden beliren çalışma aşkı, Selim'in yanında olmak içinmiş.

Ve bugün o, ilk aşkının yasını tutuyor.

Hepimiz evden çıktık, onun bahanesine inanmış göründük ki, gününü kendi başına, derdini düşünerek, âdeta onu çiğneyerek, hazmetmeye çalışsın. Ayrılığın ilk günleri en zor dönem. Sonra yavaş yavaş alışacak, arkadaşları devreye girecek, hayat bildik seyrinde akarak ona yardımcı olacak ve benim güzel kızım gerçek aşkı bulduğunda bu çocukluk aşkını gülümseyerek anımsayacak.

Ben, gerçekten hiçbir şeyin farkında değildim ama bizim cingöz Sırma'nın gözünden bir şey kaçmaz. Dün akşamüstü terasta otururken, bakmış Selim, bizim Selin'in elinden tutmuş, sanki eve getiriyor gibi bir görüntü.

Allah Allah, demiş, bir tuhaflık var. Sonra Selin eve girmiş, Selim'se orada duruyormuş, derken bizim Selin pencereye çıkmış, Selim'e el sallamış, o da ona ve Selim dönüp gitmiş. Sırma, Selin ne yapıyor diye uzanıp baktığında onun gözlerini sildiğini görüp ağladığını anlamış. Ve derhâl fırlayıp Rüyam Cafe'ye gitmiş. Selim'i bulmuş. Gördüklerini anlatıp bir açıklama beklediğini söylemiş.

Bunun üzerine Selim, konser sonrası Berlin'e döneceğini söylediğinde, Selin'in çok üzüldüğünü, ağladığını ve kendisinin de bu tepki karşısında çok şaşırdığını anlatmış.

"Ona neden bu kadar üzüldüğünü sorduğumdaysa, beni sevdiğini söyledi, yani bana âşık olduğunu düşünüyordu. Önce tepkiliydim, hatta onunla soğuk bir şekilde konuştum, azarlar gibi. Ama sonra," demiş Selim, "aklıma kendimin o yaşları, o kırılgan hâlleri geldi. Ben de ilkokul öğretmenime âşıktım, hâlâ hatırlarım.

"Ve o zaman sinirlenmek yerine, onu karşıma alıp konuşmanın daha doğru olacağını düşündüm. Sert davranmak, onun kalbini kırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Sonra –çok da üzgündü."

"Peki, sen ne dedin?" diye sormuş, Sırma.

"Ben de ona, kendimin aşk zannettiği o ilk hayranlığımı, yani öğretmenime olan duygularımı anlattım. Bu yaşlarda, böyle duygulara, tecrübesizlik nedeniyle yanlış anlamlar yüklendiğini, büyük bir beğeni, ya da hayranlığın aşk zannedildiğini açıkladım.

"Ve konuyu onun zihninde bütünüyle sonlandırabilmek için, benim ondan yaşça çok büyük olduğumu, benim yaşam tarzımla onunkinin çok farklı yerlerde durduğunu ve herkesin kendi yaşına uygun biçimde yaşamasının en sağlıklı ve en doğrusu olduğunu dilimin döndüğünce anlatmaya çalıştım," demiş, sonra eklemiş, "Umarım iyi yapmışımdır çünkü Selin, hepimizin çok sevdiği, çok

beğendiği bir genç kız. Onu üzmek hiç istemem, öte yandan işin doğrusunu da bir şekilde anlatmak zorundaydım. Yine onun iyiliği için..."

Sırma, bütün bu sözler üzerine, "Sana çok teşekkür ederim Selim." demiş. "Yapabileceğinin en iyisini yapmışsın, söylenebileceklerin en doğrusunu söylemişsin, sağ ol."

Böylece Sırma, koşturarak eve geldi. Bütün bunları bana anlattı sonra da, "Sakın kızı azarlamaya kalkma," demez mi.

"Sen beni ne sandın?" dedim, "Burada, yine Çeşme'de, Cüneyt'ten ayrılıyorum diye çektiğim acılar hâlâ aklımda."

Güldü Sırma, "Benim de Kaş'taki o adını bile bilmediğim motosikletliden ayrılıyorum diye döktüğüm gözyaşları hâlâ aklımda."

"Sen, bir de orada kalmaya kalkışmıştın."

"Sahi! Gerçekten de öyle."

Bir an ikimiz de sustuk.

Geçmişe gitmiştik sanki.

Yine konuştu Sırma, "Şimdi birkaç gün bırakalım aşkının yasını tutsun."

"Zaten İstanbul'a dönmemize de ne kaldı şurada."

"Serra, keşke gitmeseydiniz, ailece, birlikte ne güzel vakit geçiriyorduk. Doyamadım, inan."

"Ben de canım, ben de. Yenilendim âdeta, hem kızlar da daha bir kaynaştılar sanki. Ama işlerim..."

"Oradaki ekip iyi çalışıyor diyorsun hep."

"İyi çalışıyorlar da, onların da tatile ihtiyaçları var. Ben gidince nöbet değişimi yapacağız."

"Selin'in de hiç gitmek istemiyor gibi bir hâli var."

"Evet, son günlerde bana da keşke gitmesek deyip duruyordu."

Sırma bir kahkaha attı, "Ben de hep bizim için burada kalmak istiyor diye Hüsniye Hanımlık yapıyordum. Meğer işin içinde iş varmış."

"Yok, yok. Aslında o da çok mutlu burada, ailesi, kuzinleri, Çeşme'nin o rahat atmosferi... Büyük şehirde bu rahatlık yok."

"Farkında mısın Serra, bizim kuşak sokakta özgürce ve güven içinde oyun oynayabilen son kuşaktı. Şimdi, büyük kentte çocuğunu sokağa bırakabilir misin?"

"Allah korusun! Trafikten ayrı korkarım, başka şeylerden ayrı."

"Ne yazık değil mi?"

Ne diyebilirim ki...

İçimi çekmekle yetindim.

İşte böyle sevgili arkadaşım. Hayat devam ediyor, bizler gittikçe büyüklerin yerini almaya başlıyoruz. Çocuklarımız büyüyor, ergenlik çağının sancılarını yaşıyorlar.

Bu dönemde bizlere düşen de, sevgimizle, sabrımızla, birikimimiz ve aklımızla onların yanında olmak.

Ve bunu onların bilmesini sağlamak.

İşte biz de İstanbul'a dönüyoruz artık.

Vakit geldi. Valizler toplandı.

Boncuk Göz'le vedalaşıldı.

O konuda içim öyle rahat ki...

Kendine öyle güzel, öyle sevgi dolu bir aile buldu ki...

Arkadaşlarla da vedalaşıldı. Onlara da nasıl alışmışım.

Ve, evet, aslında iyi kızlar onlar.

Sude haklıymış.

Sonra–

G. A.'yla ilgili yerlere gittim.

Onunla ilgili anılar taşıyan her yeri bir kez daha dolaşıp veda ettim.

En başta Rüyam Cafe...

Orada yaşadıklarımız, konuştuklarımız ve en son konuşmamız...

Hâlâ kulaklarımda...

Piyanonun altında beni Boncuk Göz'le yakaladıkları akşam...

Boncuk Göz'ün evine giden sokak...

Deniz kenarı, çöp toplamalarımız...

Onun beni takdir edişi...

Voleybol alanı...

Konser verdiğimiz yer ve G. A.'nın bizi coşkuyla alkışlaması...

En sonunda da, ilk işe gittiğim gün oturup duygularımı paylaştığım yere geldim.

Şimdi oradayım.

Kumsalda.

Denize bakıyorum.

Akşam oluyor.

Gökler yine o pembemsi, mavimsi renklere bürünmüş.

Deniz sakin.

Pembeli mavili ışıltılar denizin üstüne vurmuş, orada pırıldıyorlar.

Hayret!

Defterimin de sonuna gelmişim.

Ve cep telefonumda mesaj sesi. Ping!

Bir acele baktım.

Ondandı.

Sevinçle okudum.

"Selin Hanım, yolun açık olsun. Hayranların için söylediklerimi unutma. Dediydi dersin..."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Ne hayrını Allah'ını seversen," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Ve yine o ses. Ping.

Yeni bir mesaj.

"Yolun açık olsun Selin. İstanbul'da görüşürüz. Kayra."

YAZARLA ÖZEL BİR SÖYLEŞİ

1. Hep aynı soru soruluyor ama... kitaptaki karakterler gerçek kişiler mi, yoksa hayal ürünü mü?

Bütün kitaplarımda olduğu gibi bu son kitabımda da, gerçek kişilerden esinlenerek yazmayı yeğledim. Günümüz gençlerini gözleyerek, onları dinleyerek yola çıktım. Gerçek olayları, gerçek kişileri yansıtmayı seviyorum.

2. Kitapta bir köpek öyküsü var, Boncuk Göz. Sizin de o yaşlarda bir köpeğiniz veya başka bir hayvanınız var mıydı?

Ben büyürken hep bahçeli, hem de geniş bahçeli evlerde yaşardık. O nedenle, biraz da koruma amaçlı olarak Sivas Kangal cinsi çoban köpeklerimiz vardı. Güzel yüzlü muhteşem köpeklerdi. Babam ve anneannemi çok severdi bu köpekler çünkü özellikle de anneannem onlarla bir başka türlü ilgilenirdi. Yemeklerini elleriyle hazırlar, temiz olmalarına özen gösterir, tüyleri pırıl pırıl olana dek fırçalardı. Annem köpeklerden korktuğu için uzak dururdu, bizimse oyun arkadaşlarımızdı bu akıllı köpekler.

Sonra evlendim, Amerika, California'ya gittik. Eşim California Üniversitesi'nde doktora sonrası çalışmaları yapıyordu. Oradaki köpeğimiz görkemli bir kurt köpeğiydi, adı da Kurt. Onu eşim eğitti, bizleri korurdu, minik kızımızın yanından geçerken kuyruğunu sallamamaya özen gösterirdi, vurup onu devirmesin diye. Öylesine akıllı ve duyarlıydı. Orada iki yıl

kaldık. Yurdumuza dönerken onu gerçekten sevecek bir ailenin yanına yerleştirdik, mutlu olması bizim için çok önemliydi.

Mersin'deyse av köpeklerimiz oldu. Bunların içinde Lady (Leydi) isimli siyah beyaz puanter'imizin hayatımızdaki yeri özeldi. Hiç unutmadığım, Lady'nin gece vakti başlayan doğum sancıları ve sabahın ilk ışıklarına kadar süren bu süreçte eşimin ona ebelik yaparak, tam yedi yavrusunun doğmasına yardımcı olmasıydı.

Sabaha karşı Lady yedi yavrusuyla uykuya dalarken, biz de kendimizi yatağımıza zor atmıştık.

Bu köpeklerin dışında, kızlarımızın kuşları vardı, muhabbet kuşları. Onlarla Mersin-İstanbul arası, kafeslerinin içinde az seyahat etmedik.

Sonra, tavşanlar vardı. Tavşanlar eşimin dosyalarını yemeye başlayana dek, evde dolanıp dururlardı. Ama eşyaları kemirmeye başlayınca, onları doğanın kucağına bırakma zamanının geldiğini anlamıştık.

Ve tabii kediler de vardı. Hem Tarabya'daki evimizde, hem de bir süre Mersin'de. Ayrıca küçük kızımızın okula giderken beslediği kediler ve Andy isimli bir kurt köpeği vardı. Andy için her gün önlüğünün cebine birkaç bisküvi koyar, Andy de onun yolunu gözlerdi. Şu anda torunlarımız Başak ve Derya'nın Bailey, Maya'nınsa Kitkat isimli kedileri var. Anlayacağınız beş kuşak boyunca hayvancıkların hayatımızdaki yeri tartışılmaz.

3. Bir de plajda çöpleri topluyorlar karakterler. Neden böyle bir olayı işlemeyi düşündünüz?

Eşimle bir Japonya gezisi yapmıştık. O koca ülkenin (nüfusu yaklaşık yüz otuz milyon) her köşesinin, hem de en kalabalık yerlerin tertemiz olması, daha doğrusu yerlerde hiç çöp ve benzeri şeylerin olmaması bizi şaşırtmıştı. Hem de çok. Tur rehberine, bunu nasıl başarıyorlar, diye sorduğumda, burada herkes çantasında incecik bir naylon torba taşır ve kendi çöpünü oraya koyar, yolunun üstünde çöp kutusu varsa, oraya, yoksa evine gittiğinde evdeki çöp kutusuna atar, dedi ve ekledi, özetle, burada hiç kimse yere çöp atmaz!

Bize gelince, belediye hizmetlileri görevlerini yapmaya çalışıyorlar ama bizler cips paketlerinin kâğıtlarını, çitlediğimiz çekirdeklerin kabuklarını yerlere atarsak, onlar ne kadar çalışırsa çalışsın sokaklarımız ve parklarımız temiz olmayacaktır.

İşte buradan çıkarak gençlerimiz, çocuklarımız yere çöp atmamaya özen gösterir, okullarında böylesi bir girişimde bulunur, arkadaşlarını uyarırlarsa, okullarda, sokaklarda ve parklarda ne büyük bir fark yaratabilirler diye düşündüm.

Onların bu konuya dikkatlerini çekmek için böyle bir olay kurguladım.

4. Ve son soru... Neden hep anı defterleri? Siz o yaşlarda anı defteri tutar mıydınız?

Anı defterlerini, hayatı bir kez daha yaşamak, olarak görürüm. Çünkü, bir olayı yaşarken her ayrıntının farkına varamıyoruz. Bazen heyecandan, bazen telaştan... Ama, oturup yazarken, her ayrıntı gözümüzün önünde beliriyor, cümleleri daha net duyuyoruz sanki. Ve olayı doyasıya yaşıyoruz.

Iskaladıklarımızı fark ediyoruz, üzüldüğümüz olayın ne denli saçma olduğunu, yazarken, görebiliyoruz. Kendimizle gurur duyduğumuzda bunu çekinmeden rahat rahat yazıyor, tadını çıkarıyoruz. Kendimizi övebiliyoruz. Duygularımızla yüzleşiyoruz.

Ben anı defteri tutmaya ilkokul üçüncü sınıfta başlamışım. Başlamışım, diyorum çünkü yazdığımı tam olarak anımsamıyorum ama annem defterlerimi saklamış. Küçük, deri kaplı defterler...

İlkokul bittikten sonra şimdi Robert Lisesi diye anılan okula yatılı girmiştim. Yatılı öğrenci olduğum için çok çok mutsuzdum, her gece gizli gizli ağlardım. Ve o zamanlar anı defterleri benim sırdaşım, dert ortağım olmuştu. Orta okul ve lise boyunca hep yazdım.

Daha sonraki yıllarda da, evlendikten sonra da, çocuklarım olduğunda da yazdım. Bazen her gün, bazen birkaç haftanın özeti şeklinde son yıllara kadar hep yazdım. Son yıllardaysa, kitap çalışmaları nedeniyle daha az vakit ayırır oldum.

Gençlere anı defteri tutmalarını öneriyorum çünkü kişi yazarak, hem duygularını, düşüncelerini, dolayısıyla kendini tanıyor ve bu arada yazı yazma becerisini geliştiriyor, hem de az önce sözünü ettiğim gibi, hayatı bir kez daha yaşıyor.

Teşekkürler ve sevgilerimle...

Yıllar Sonra

BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ 11

"Sır tutabilir misin sevgili defter?
Az önce öyle bir şey yaşadım ki...
Kimseyle paylaşamam.
Hiç kimseyle...
Oysa..
Anlatmak istiyorum.
Birileriyle paylaşmak istiyorum.
İçim içime sığmıyor.
İşte tam da bu noktada sen geldin aklıma."

Serra artık bir genç kız annesi

Bu satırları birlikte büyüdüğümüz Serra değil, on üç yaşındaki kızı Selin yazıyor. Yıllar sonra o da tıpkı annesi gibi sırlarını defteriyle ve bizlerle paylaşıyor. Ne de olsa ilk aşk, ilk iş, ilk heyecanlar paylaşılınca güzel...

"Bir Genç Kızın Gizli Defteri" Serisi

